

011. 04. 24. Húsvétvasárnap. Vancouver. C: Félelem nélkül – engedelmesen!

Lekció: Márk 16: 1 – 16; 20.

Textus: „*Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt helyezték. De menjetek, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek*”. Márk 16: 6 – 7

Kedves Testvérek!

Valaki átküldött egy csodálatos, megrázó videofilmet. <http://www.youtube.com/watch?v=9zKjv56m06E>

Apáról és fiáról szól, akik szeretetben éltek együtt. Az apa vasúti hídmaster volt a gőzmozdonyok idejében. Egy folyó feletti hídon kezelte a hidat felnyitó és leeresztő mechanikát. A 10 éves forma kisfia szerette nézni a vonatokat, a bennük utazó sokféle embereket – szomorú, boldog, társas, magányos, dühös, szerelmes, komor, vidám. Sok-sok különféle ember-kavalkád. Egyik nap váratlan tragédia történt. A vízen uszály haladt, ezért a híd felnyitott állapotban volt – és jött a vonat, mert nem állt meg a piros jelzésnél. A kisfiú látta meg először a készülő katasztrófát, aki a híd lábánál játszott. Tudta, hogyan lehet megindítani a szerkezet belsejéből a mechanikát, hogy a híd lezáruljon, de nem érte el a kapcsolót, hanem beesett a fogaskerekek közé. Az apja a kezelőpult mellől mindezt látta. A vonat pedig sebesen közeledett. Mit tegyen? Ha nyitva hagyja a hidat, megmenti a fiát – de a tömött vonaton utazók, több százan, meghalnak. Ha lezárja a hidat – megöli a fiát, de megmenti a vonaton utazó embereket. Nem volt ideje gondolkodni. Meghúzta a kart, és a mechanika beindult, a felemelt híd lassan lezárult. Még éppen időben, hogy a vonat átrobogott a hídon sértetlenül. Az utasok, akik éppen akkor kinéztek az ablakon, láttak egy síró, meggyötört, kezeivel hadonászó vasúti alkalmazottat – és nem értették, miért? Éppen ugyanúgy veszekedtek, sírtak, örültek, hazudtak – mint azelőtt. Volt, aki soha nem tudta meg, hogy mi történt, vagy ha hallott róla, legyintett, hogy mese. Pedig ez a férfi odaadta a legdrágábbat – az egyetlen Fiát.

Túrmezei Erzsébet: Húsvét hajnalán

Húsvétkor ha nincs még húsvéti szíved,
a nagypéntekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón, búsan, amint van,
s keresd a Krisztust, keresd a sírban!
Nem, úgysem fogod megtalálni ottan.
Eléd fog állani feltámadottan.

Ezt tette Isten is értünk Nagypénteken! Odaáldozta az egyetlen Fiát értünk – hogy nekünk életünk legyen! Lehet élni úgy, hogy valaki nem törődik vele – pedig Isten az életünket akarja megmenteni. Mert Isten szeretet! Csak nagypéntektől, a kereszttől elindulva érkezhetsz el húsvétig! (Túrmezei Erzsébet: Húsvét hajnalán.)

Eléd fog állni, azt üzeni: Ne féljete! Olyan csodálatos, hogy ebben a rövid filmben is nem csak a tragédia van benne, ahogyan a férfi elveszíti szeretett gyermekét – hanem ott van benne az újrakezdés, a jövő, a Krisztussal kiteljesedő élet ígérete is! Ez húsvét üzenete! Ez a keresztyén reménység! Mindig van tovább, mindig van Istennek terve, akarata! Kérjük, keressük, zörgessünk. Hiszen ő mondta: „*Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik*”. (Máté 7:7–8) Te már kérsz, zörgetsz, keresel – vagy inkább sebeidet nyalogatod, a múltban élsz, tele vagy negatív gondolatokkal, kivetített félelmekkel?

Ne félj! Soha ne félj! Ha a názáreti Jézust keresed, akit megfeszített – akkor neked is szól az üzenet: Ne félj! Ő feltámadt, él – és neked is életet ad, életed van benne! Mert igéje megmozgat, indít, küld, feladatot ad, használ, kitölti, megtölti Neki átadott életedet! Ha a kereszttől jössz, ha Neki, oda, a kereszt tövébe teted le bűneidet, nyomorult, kegyelemre szoruló életedet; ha megtagadtad önmagadat, ha Krisztus keresztyénjénél meghalt az óembered, és vele együtt feltámadt az új – akkor megmozgat, életet!

Ez a férfi a filmben nem maradt egyedül, kilátástalan, társtalan – hanem lett társ, lett gyermek, lett feladat, közösség, élet: mert van feltámadás, mert ezt munkálja Krisztus mindenki életében, aki

Neki adta magát. Ő ad társat, ő ad feladatot – ő ad szemeket meglátni, és ő ad erőt, lelket, lendületet elvégezni a küldetést, amit nekünk szánt. Csak bízd rá magad! Mint mikor a gyermek beleteszi kis kezét a szülő kezébe – és megy, amerre vezet!

Ez sem megy könnyen, ezt is meg kell tanulni! Húsvétkor a megdöbbenet asszonyoknak így szólt a küldetés: „*menjete el, mondjátok meg a tanítványoknak, és Péternek, hogy elötettek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek*”. Mit csináltak, mit olvasunk? „*Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek*”. De hiszen éppen azzal kezdődött az üzenet: Ne féljete! Akkor mitől féltek? **Azért féltek, mert nem hittek!** Hitetlenség = félelem. „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét*”. (2Timóteus 1:7) „*A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben*”. (1János 4:18) Nem mélyült el Isten minden mértéket meghaladó szeretetében. Még nem lehetett benne teljesen életté – hogy úgy szerette az Isten, hogy egyszülött Fiát adta érte. Még van olyan része, területe az életének, amelyet magának tartogat. Amit nem bízott rá egészen. Ha pedig van – akkor a félelem bénít. Megbénítja az engedelmisséget, a szolgálatot, ellopja a békességet, megcsonkítja hálát! Az asszonyok nem örvendezve futottak el a sírtól, hogy elmondják az örömhírt, evangéliumot – hanem *remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek*”.

Leonyid Brezsnyev temetésén ott volt az egész világ, még az amerikai elnök is, George Bush. Természetesen katonai tiszteletadás, ünnepi gyászbeszéd, világi, ateista temetés, egyetlen szó sem esett Jézusról, feltámadásról, Isten bűnbocsátó kegyelméről. Mégis jelen volt Isten szeretete egyetlen, szinte mellékes, de mégis nagyon jelentőségteljes, és nagyon merész aktuson keresztül. Brezsnyev felesége ott állt hosszú időn át mozdulatlanul férje nyitott koporsója mellett. **Aztán egyszer, a ceremónia vége felé, lehajolt és keresztet rajzolt elhunyt férje mellére.** Az ateista, kommunista, szekuláris világ fellegvárában, annak a férfinak a felesége, aki ezt az egészet uralta, működtette – **ez a feleség reményét fejezte ki, hogy a férje rosszul gondolta. És ezt a hitét fel is vállalta! Reményét fejezte ki, hogy van egy másfajta élet, és hogy azt az életet leghitelesebben Jézus mutatta be, aki meghalt a kereszten, és hogy ugyanaz a Jézus lehet irgalmas az ő férjéhez is – aki talán magasabbnak is hitte magát nála.** Victoria Brezsnyeva zsidó családban született, és férje halála után még 13 évet élt még Moszkvában, egy régi lakásban. **Zsidó neveltetése és kommunista élete közben hol, hogyan hallott Jézusról – titok. De amit tett, bátor hitvallás volt Jézus kegyelméről!** (Bresznyev idősebb gyermeke, leánya (Galina) el se ment a temetésre.)

Hadd kérdezzem meg, húsvétot ünneplő, kedves testvéreim: **ti mi mindentől féltek?** Miért nem mondjátok el? Miért nem adjátok tovább? Látjátok, nagyon sokszor beszélni sem kell! Sőt, sokszor éppen az a beszédes, ha nem beszélsz, hanem bátran éled Krisztust. Éled, ami igaz, ami hitből jön, amit Jézus tette a helyedben!

Mi minden félelem bénítja az életeteket? Ha Krisztus bűntörő kegyelméből élsz, ha az ő golgotai győzelme az életed forrása – akkor leplezze le Isten ígéje a félelmeidet, és szabadítson meg tőlük. Nem azért, mert nincs mitől félni – de, nagyon is van! Hanem **azért, mert Krisztus szeretete újí ki a félelmet!**

Ahogy Krisztust dicsőítő énekeket énekelve haltak meg a keresztyének a római arénákban. Ahogy a hazaköltözés békés örömevel mennek el mind, akik az Úrban halnak meg. Ahogy minden élethelyzetből fel tudnak állni, reményt, erőt sugározni azok, akik az Úrban vannak, akiknek élő hitük van – mert kiapadhatatlan erőforrásuk van. Tiéd-e már ez az erőforrás? Tiéd-e már Jézus Krisztus? Isten a legtöbbet adta oda, hogy megmentsen – elutasítod, vagy elfogadod? Nincs középút.

Hiszen Ő olyan türelmes! Jézus munkája – először üzenet az asszonyoknak – nem hitték. Aztán mégis

elmondták a tanítványoknak – nekik sem hittek. Utána megjelent a tanítványoknak is. Jézus türelmes! **Hányszor kell üzennie, megjelennie, hogy követévé válj?**

Mert akik elfogadják – azok követeivé válnak. Nincs rájuk írva, mégis egyértelmű, hogy befogadták Jézust! Azokon meglátszik – mert szolgálattá lesz az életük. Eddig ők voltak a középpontban – ettől kezdve Jézus! Eddig önmaguknak éltek – ettől kezdve másoknak. Addig békétlenség és elégedetlenség jellemezte őket – ettől kezdve békesség és hálaadás. Nem mindig – de egyre inkább!

„Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” ☛ „Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel”.

Olyan sokszor megtapasztaltam már életemben, hogy a feltámadt Úr Jézus előttem jár. Belecsöppenek helyzetekbe, eseményekbe, amelyeket ő munkált – és én csak rácsodálkozok, sokszor értetlenkedek, sőt, lázadok. De közben ő végig munkálkodik! Bennem is. Egészen addig, ameddig meg nem értem – hogy ő az, aki cselekszik. Nekem semmi egyebet nem kell tennem, mint engedelmeskednem! Tapasztaltad már?

Ha igen, akkor a feltámadt Krisztus életed részévé lett, megismertette magát veled, és vezet – egészen a célig. Ha nem, hívlak! Igaz Victoria Brezsnyeva hitvallása – mert Jézus Krisztus kijelentésére támaszkodik! Jézus Krisztus odaadta magát érted – hogy te megmenekülhess! Hogy ne olyan egoista, kisisten életet élj, mint Leonyid Brezsnyev – hanem teljes életet a Krisztusban: miközben te alászállsz, ő hatalmasan megerősödik! Lehetséges. Fogadd el! Gyertek, együtt adjunk hálát érte! Ámen.

2011. 05.01. Vasárnap. Vancouver. C: Ott lenni a menyegzőn.

Lekció: Máté 22: 1 – 14 A királyi menyegző.

Textus: Róma 8:38-39 „*Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban*”.

Kedves Testvérek!

Pénteken megtartották az évszázad esküvőjét, Vilmos herceg és Kate Middleton kötöttek házasságot. **2 milliárd ember figyelte a TV képernyőkön keresztül, 1 millióan voltak Londonban, akik látni akarták az ifjú párt, de csak 1900 meghívott vendég mehetett be személyesen a Westminster Apátságba,** hogy részt vegyen az esküvőn.

A kanadai rádióban egy angol származású itteni hölgy arról beszélt, hogy még hónapokkal korábban levelet írt a királyi hivatalnak, és kérte, hogy részt vehessen az esküvőn. Nagyon szép és kedves levelet kapott, amelyben nagyon örültek, hogy ő is örül – de az esküvőre nem mehet be, mert oda csak az exkluzív meghívottak léphetnek be.

Húsvét és a királyi esküvő után az a kérdés, hogy mi ott leszünk-e a Bárány, Jézus Krisztus menyegzőjén, a világ leghatalmasabb és legcsodálatosabb eseményén, amiről a Biblia egyértelműen tudósít? „*Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.*” Kik lesznek ott? Az üdvözültek serege – vagyis a láthatatlan egyház, a választottak közössége. Akiről ezt írja a Jelenések könyve: „*Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya... mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve*”. (Jelenések 19:7; 21:2/b) **A menyasszony = Krisztus egyháza, a megváltott nép.** Az Efézus 5:25–27, 32-ben pedig ezt olvassuk: „*Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen. Nagy titok*

ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal mondom”.

Igen, ilyen volt Kate esküvői ruhája is: egyszerű, elegáns, semmi ránc, és folt nem volt rajta. Ilyen lesz a mienk is Jézus Krisztus előtt. Habár... ha elgondolom, hogy milyen most az Ő egyháza? Amennyire darabokra esett, marakodik, anyagi, esendő, intrikával, háborúságokkal teli... – és mégis a leírás arról beszél: folt- és ráncatlan, szent és feddhetetlen. De hát hogyan? **Egyedül Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelme révén! A mi szennyos rongyaink helyett csodálatos esküvői ruhát ad!** Ez a bűnbocsátás, ez a kegyelem, ez az újjászületés – az Isten mérhetetlen kegyelme! Ez az Ő Lelkének munkája. **Nem foltoztatja rongyainkat – hanem teljesen új ruhát ad!**

Van-e már ilyen új ruhád? Azaz átadtad-e magad, életed, szíved az Úr Jézusnak? Az kap, aki odaáll elé, és szívből, őszintén mondja: bocsásd meg Úr Jézus az én bűneimet – és mosd tisztára az én szennyos életemet! Kaptál-e már új ruhát Jézus Krisztustól? Ez húsvét után a leglényegesebb kérdés! Minden kész, tied lehet, ingyen kegyelemből! Jézus elvégezte a váltságot a kereszten, eleget tett bűneidért. Egyetlen dolog maradt csak hátra – hogy elfogadd a bűnbocsátás ajándékát.

Felajánlhatom egy koldusnak, hogy adok neki egy százdollárost, amit a kezemben tartok, és nyújtok felé. De ha a koldus nem nyúl ki utána, soha nem lesz az övé – mert a szél fúj, és tolonganak az emberek. Neki szántam, személy szerint, de neki el kell vennie! Ugyanilyen a bűnbocsátás – ameddig valaki nem nyúl ki utána, nem fogadja el, addig nem az övé!

Ugyanerről beszél Jézus a példázatban: *„Amikor a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, meglátott ott egy embert, aki nem volt menyegzői ruhába öltözve; így szólt hozzá: Barátom, hogyan jöhettél be ide, hiszen nincs menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott.”* A példázatbeli menyegzőre az utakról hívták be az embereket. Senkinek nem volt menyegzői ruhája – de mind kapott. Mind átöltözhetek. De ez az ember nem öltözött át! Ez az ember elfogadta a meghívást – de nem akart átöltözni. Maradt úgy, olyan – amilyen volt. Pedig még csak nem is neki kellett volna erőlködni, hogy összeszedjen valami ruhát valahonnan, vagy kiugorjon a Sears-be vásárolni – nem, készen és ingyen ott volt a ruha, ami éppen az ő mérete, amit éppen rá, neki készítettek. De ő nem vette fel. Érthetetlen.

Éppen így érthetetlen, hogy valaki közösségbe kerül az Úr Jézussal, ott lehet keresztyén közösségben – és nem változik az élete. Ragaszkodik szennyos, régi életéhez, bűneihez, szokásaihoz, megrögzöttségeihez, bűnös társaságához, élvezeteihez – és nem teszi le a Szabadító keresztségéhez, hogy aztán felvehesse azt az új életet, megtisztult szívet, új magatartást, ami jellemzi Isten gyermekeit. Ami az új ruha – a mennyek országában. Teljesen világosan mondja az Isten igéje: *„A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk”.* (Róma 6,4) Új életben, új ruhában, amit Ő ad – amelyet ő munkál, amelyben ő Úr! Nem nekünk kell erőlködni, hogy mit csináljunk, hogy (képletesen) mit vegyünk fel! Dehogyan! Minden kész! Csak rá kell hagyatkozni, ki kell tárnunk előtte a szívet, fel kell nézni rá – és ő megmutatja a szennyfoltokat életünkben és bűnbocsátó kegyelmével meg is tisztít azokból; ő mutat új utakat, amiken vezet; és ő ad menyegzői ruhát – amely sokkal szebb és értékesebb, mint bármely ruha, amelyet Vilmos herceg és Kate esküvőjén viseltek!

Aki pedig vele jár - az vele öltözködik, vele változik! Mássá lesz! Arra igazak Pál apostol szavai: *„Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban”.* Semmiféle teremtmény, esemény, körülmény nem választhat el Isten szeretetétől, a mi megváltó Urunktól, Jézus Krisztustól! Semmi – egyedül a bűneink. Mert a bűn ellenszegülés Istennek! Minden bűn – beékelődik Isten és ember kapcsolatába, megfertőzi az ember lényét, rombolja értékét, elveszi békességét.

Mind bűnösök vagyunk. Akkor mégsem igaz ez a szép, örömteli hitvallás? Róma 8: 38–39! Mert

bűneink viszont elválasztanak Tőle. Nesze semmi – fogd meg jól?

A repülőgéppel utazók közt hatalmas különbség van azok közt, akiknek vásárolt repülőjegye van, és akik stand-by jeggyel utaznak. Akiknek biztos jegye van, azok újságot olvasnak, pihennek, nézelődnek, esetleg elszunyókálnak. Teljesen nyugodtak, várnak a repülésre. Ott a jegy a kezükben, fizettek érte. Akiknek viszont stand-by jegyük van, tördelik a kezüket, le-föl járkálnak, újra és újra a pulthoz mennek információért, felférnek-e a gépre, vagy sem? El tudnak-e utazni, vagy lemaradnak? Még az utolsó pillanatban is jelentkezhethet utas, akinek konfirmált helye van – és akkor oda az utazás.

Akinek fizetett jegye van – az nyugodt. Nekünk pedig fizetett jegyünk van! Jézus Krisztus fizette ki a kereszten az ő drága vérével! Aki ezt hálaadással vallja, akinek ez léte, élete forrása – az megmentett ember! **Annak a bűn sem kizáró ok az Isten országából!** Igen, a felismert, de meg nem vallott bűn eltávolít az Istentől, éket ver a kommunikációba, sokszor, sok hívő ember élete szenved ettől! De ameddig az az imádság hangzik el valaki szívéből: Uram Jézus, könyörülj rajtam! Nem érdemlem meg, hogy szeretsz, légy irgalmas hozzám! – addig semmi sem kizáró ok az Isten országából. Addig van kegyelem, addig a kegyelem uralma alatt van. És **az Isten szeretete munkálkodik!**

Azt mondta az Úr Jézus: „*Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát*”. Nem tudjuk cselekedni magunktól. Nem a mi teljesítményünket akarja látni az Isten – szó sincs róla! Az képes cselekedni a mennyei Atya akarátát, akiben Jézus él! Akit a Szentlélek vezérel! Aki átadta Neki magát! Akin már menyegzői ruha van! „*Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!*” Mert nem Krisztus bűnbocsátó kegyelméből táplálkozott az életük! Mert ott voltak, jelen voltak – de új ruha nélkül! „*Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és nekidőltek annak a háznak, de nem omlott össze, mert kősziklára volt alapozva*”. **Kősziklára – Jézus Krisztus megváltó tettére!** Mert helyreáll Jézusban az Isten eredeti szándéka velünk kapcsolatban – megvalósul Isten akarata! Mert Jézus beszéde, az ige életet! „*Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez, aki homokra építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, feltámadtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; az összeomlott, és teljesen elpusztult.*” (Máté 7:21–27)

Ott leszel-e Jézus menyegzőjén? Vallod-e, hogy örök életed van Jézus bűnbocsátó kegyelme révén? Igazodik-e hozzá az életed? Tisztul-e az életed? Éltet-e szava, igéje? Érted-e vezetését?

John Wesley már jó ideje lelkészként szolgált, amikor az egyik igehirdetése után odament hozzá valaki és megkérdezte tőle: Lelkész úr, biztos maga abban, hogy üdvössége van? Tudja, Jézus Krisztus meghalt az egész világ bűnéért! Igen, ezt mind hisszük, de hiszi maga azt, hogy Isten megváltotta az életét, és ezért magának örök élete van? Wesley-t szíven találta a kérdés. Igen, hiszem, hogy minden bűnömért eleget tett a Golgotán, és nekem érte, egyedül az Ő érdeméért üdvösségem, örök életem van!

Legyen érte áldott, ha ezt te is hiszed és vallod! És végezze el benned, hogy bizonyosságra juss – ha még nem! **Húsvét után örömmel hirdetem: íme minden kész!** Hív téged Isten Jézus menyegzői ünnepségére! Fogadd el a meghívást! Ámen.

2011. 05. 08. Vasárnap. Anyák napja. C: Jézushoz vitték.

Lekció: Márk 2: 1 – 12

Textus: Márk 2: 5 „*Jézus pedig látva hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a bűneid*”.

Kedves Testvérek!

A Kalauz vezérfonala által a héten olvasott igét szeretném elétek hozni anyák napján. Bár a szakasz nem kifejezetten édesanyáról szól – de a belőle megszólaló lelkület egészen hasonló hozzá. **A gondoskodó, lemondó, önátadó szeretet magától értetődő cselekedeteit mutatja be – amely nem emberi erőlködésből, hanem a Szentlélek munkája nyomán, úgymond „magától” fakad.** Amikor Isten szeretete elvégzi, hogy teljesen és csak a másik a fontos! Mégpedig úgy, hogy az ember nem az értelmére, erejére, képességeire, érdekeire hagyatkozik – hanem **mindezeket Isten kezébe téve a hite lesz naggyá, és hite által kezd munkálkodni rajta keresztül az Isten.** Azért gondolom, hogy ez az ige illik anyák napjára, mert ilyen a valódi anyai szeretet is!

Sok szülő – beleértve önmagam is – tapasztalata, hogy nevelésünk, gyermekeink formálása túl van a mi képességeinken, elképzeléseinken, akaratunkon. Eppen ezért **nem azzá akarom formálni a gyermekemet, akinek én, vagy a párom szeretnénk látni – hanem azért imádkozom, hogy az Isten formálja annak, akinek szánta.** Azért imádkozom, hogy ebben tegyen minket az ő engedelmes eszközévé! Hogyan? Ebbe a titokba enged bepillantást anyák napján mai igénk.

1 Történetünkben négy névtelen emberről olvastunk, akik igazán, szívből szerették beteg, béna társukat. Mi történt? Kapernaumban elterjedt a híre, hogy a nagy gyógyító és tanító mester, próféta otthon van. Erre mindenki otthagyta a munkáját, dolgát, amit éppen csinált, és ment, özönlött hozzá: „olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét”. Az udvaron se fértek el. Mindenki ment Jézushoz, mert 1 érdekes volt a személye, és amit mondott; és 2 mindenkinek megvolt a maga nyavalyája, betegsége, problémája, gondja, baja, amelyből megoldást, gyógyulást remélt.

Egészen biztos, hogy ennek a négynek is mindnek lett volna indoka, hogy ott tolongjon Jézus körül. Különösen, hogy valóban, mélyen hittek benne – hiszen egész történet erről szól. **Mégsem önmagukkal törődtek elsősorban – hanem vele.** Azzal a szerencsétlen béna társukkal.

Nem azt mondták: hurrá, hazajött Jézus. Már nagyon vártam! Elmegyek hozzá, és kérem, hogy gyógyítson meg állandó, kínzó derékfájásomból. Kérem, hogy oldja meg teljesen megoldhatatlannak látszó lakásproblémámat, formálja át a főnökömet, hogy ne legyen olyan lehetetlen, gonosz ember, hasson a gyermekeimre, mert én már nem tudok velük mit kezdeni; fizesse ki a hiteleimet, és adjon tisztességes megélhetést...stb. És ha ezt, és minden mást, amik csak a legégetőbb problémáim, megoldotta, foglalkozott velem – akkor azonnal indulok az én szegény, nyomorult, béna barátomért.

Érdekes, hogy nem ezt mondták. Hanem **ahogyan meghallották, hogy Jézus ott van – önmagukról elfelejtkezve, azonnal eszükbe jutott ez a béna barátjuk!** Jaj, de jó, hogy itt van Jézus – biztos tud segíteni az rajta. Ő volt a fontos. Ez az Isten szeretete.

Az ahogyan ez a négy ember lemondott önmagáról – és beteg, béna társukat helyezték előtérbe. Ez azért is nagy dolog, mert abban a korban megőryezték a beteg embereket. Isten büntetésének tartották, hogy beteg. Úgy tekintettek rá, mint akit utolért Isten igazságos ítélete. Irgalomból könyörültek ugyan rajta, de nem érezték részvétet iránta. A tömeg nem – de ezek négyen, igen!

Nagyon jellemző ránk, hogy olyan mértékben el vagyunk foglalva saját nehézségeinkkel – hogy nem vesszük észre a segítségre szorulókat. Nem vesszük észre, hogy Isten éppen azért küldi hozzánk, hogy miközben eszközzé válunk az Ő hatalmas, kegyelmes kezében, aközben gazdagítson bennünket is; oldja meg, vagy oldja fel problémáinkat, és lehessen kegyelmében örvendező életünk!

Egyik halálos beteg ismerősöm vezetett Krisztushoz többeket a kórházban azzal, ahogyan kinyílt feléjük, meghallgatta őket, odafigyelt rájuk, segített nekik, lelki támaszt adott, bátorító igét hirdetett – miközben haldoklott, és hamarosan meg is halt, azaz hazaért. **Amíg élt köztünk, arról beszélt, hogy itt van Jézus a kórházban, jön, hogy gyógyítson – és a bénákat vitte oda képletesen Őelé, egymás**

után.

2 Ez a négy ember tehát boldogan, reménységgel tele cipelik Jézushoz a beteget. Odaérnek – de a tömeg nem nyit nekik utat. Látják, hogy miért akarnak Jézushoz menni – de nem engedik át őket! **Mindenkinek fontosabb, hogy egy centivel előbbre kerüljön a tolakodó kavalkádban, minthogy elveszítse pozícióját egy beteg béna miatt.** Az a négy se érdekli őket, aki nem tolakszik – hanem szeret. Nem indítja meg őket senki és semmi.

Milyen kiábrándulás lehetett ez ennek a négynek. Hiszen ők nem magukért akartak menni Jézushoz – hanem a beteg miatt. **Micsoda önző egy tömeg Jézus körül!**

Bizony, **sokszor a Jézus körül lévők szeretetlensége és önzése rombolja mások hitét, reménységét, Isten-kapcsolatát!** Sokszor a mi szeretetlenségünk és önzésünk – amire az a válasz: ha ilyen az egyház, akkor én nem kérek belőle. Jézusból se – akit mégiscsak ott lehet megtalálni. Milyen rettenetes bűn az, ha így eltakarjuk Jézust – és milyen szomorú az is, hogy sokan emiatt feladják az Istenkeresést, a vele való élő közösségre jutást! **Bárcsak Krisztus alázatos szíve venné át az uralmat önző, hiú, sértődős, erőszakos szíveink felett!** Bárcsak olyan tiszta tükröt tartana elénk, amelybe belenézve elszégyellnénk magunkat és bűnbánatra jutnánk. A bűnbánat az élet forrása!

3 Mert ez a négy is – mint sokan teszik – **mondhatták volna azt, hogy megtettük, amit tehettünk, visszafordulunk.** De ez a négy hitben járó, Krisztus kegyelméből táplálkozó ember nem mondta ezt. Hanem elkezdtek gondolkozni: **hogyan tudnánk mégiscsak odavinni Jézus elé?**

Gondolkozz! Nem szabad feladni. Isten kezébe tenni – és dolgozni rajta, gondolkozni. Mit lehetne tenni? Mivel lehetne elérni? Mivel tudná elérni őt az Úr? A gyermekemet, a házastársamat, a rokonaimat. Azokat, akik közt élek – de nem ismerik őt személyesen. **Gondolkozz – imádkozz! És Isten lép! Eszünkbe juttat! Irányít!**

Mert nekik is eszükbe jutott, hogy az akkori házak lapos tetejére a ház háta mögött vezetett fel egy külső lépcső. Felmentek, felcipelték a beteget. Aztán nekiálltak tetőt bontani. Azokat a házakat többnyire úgy építették, hogy a vályogfalra méterenként helyeztek fagerendákat, azokra merőlegesen közönséges fagallyakat, ágakat tettek, és az egészet kemény, agyagos sárral letapasztották. Ez olyan kemény volt, hogy elbirt több embert is, és enyhe lejtéssel lefolyt róla a víz. Nos, ezt a kemény sarat kaparják fel, bontják meg – azaz egy idegen ember házat teszik tönkre. Ez éppen olyan megdöbbentő, mintha most itt elkezdené felülről hullani a vakolat. **Kárt okoztak – amit valakinek, valaki pénzéből meg kell javítania.** De ők ezt tudták, ezzel számoltak, ez nekik pénzükbe kerül – és nem hagyták abba, csinálták. És végül leeresztették a beteget Jézus elé! Miért? **Mert szerették, és mert feltétel nélkül bíztak Jézusban. Ennek az embernek Jézushoz kellett jutnia, csak Ő tud segíteni rajta – de Ő tud.** Hiszed-e ezt?

Bárcsak ez lelkület lenne uralkodó bennünk! **Bárcsak így tudnánk hívogatni Jézushoz mi is embereket! Bár így tudnánk állhatatosan, szívósan, kitartóan imádkozni másokért! Nem szidni a hitetlen rokonokat, felháborodni a kiállhatatlan szomszédokon – hanem odavinni Jézushoz. Előbb imádságban – aztán esetleg úgy, hogy elhívjuk valahova, ahol ígét hallhat; és az egészet az Úr Jézus kezébe letenni, mint ez a négy hívó ember.**

4 Hogyan reagált minderre Jézus? Érdekes, hogy ennek a négynek eszébe se jutott, hogy Jézus esetleg felháborodik, hogy hullik a fejére a vakolat, aztán kikéri magának, hogy így háborgatják, és elzavarja őket. Jézus ezt valóban nem tette. Hanem ezt mondta a bénának: „Fiam”. Amit az Atya mondott Jézusnak és Jézusról, amikor megkeresztelkedett a Jordán folyóban – ugyanazt mondta neki és róla Jézus. **Isten szeretete kiáradt erre az emberre.** Egészen közel került Jézushoz – ezzel az egyetlen szavával. Hitet, reményt, szeretetet adott. És ezzel folytatta: „*megbocsátattak bűneid*”.

Meg kell ebből tanulnunk azt, hogy **Jézus sohasem tüneti kezelést adott és ad bajainkra.** Nagy

kísértésünk nekünk is, hogy újra és újra úgy megyünk hozzá: Uram, nekem nem bűneim vannak, hanem gondjaim. Nem a bűneimmel vagyok bajban, hanem sokféle terhet kell hordoznom. A gondjaimon, a terheimen könnyíts.

Jézus azt mondja: **azért ilyen nehezek a gondjaid és terheid, mert egyedül vagy. Távol vagy Istentől. Elválasztanak tőle a bűneid. Ezt az akadályt kell eltüntetni az útból – hogy visszatálhass Istenhez, mint Atyádhoz. Az Ő közelében, veled együtt minden tehernek más súlya lesz, és nem fogsz összeesni a terheid alatt.** Nem nyomnak agyon gondjaid – ha megmaradnak is. (Pál apostol – nem vette el az Úr: „elég néked az én kegyelmem, mert az én erőt erőtlenség által ér célba”.) **Ő békességet ad a szívedbe, reménységet, hálát, elégedettséget.** Pál apostol elképesztő nyomorúságok közül írja börtönből, beteg, sokakban csalódva, hogy **mindenre van eróm a Krisztusban, aki engem megerősít. Akármilyen történik velem, én örülök, és örülni fogok, mert a Krisztussal való közösségben találta meg ezt a csendes, belső örömet.**

Kedves Édesanyák! Ez az élő hitből fakadó belső béke, az ilyen hitből fakadó élet a legfontosabb, a legtöbb, amire a gyermekeiteknek szüksége van! Ehhez pedig úgy lehet eljutni, ahogyan Jézus mondta, tette: Ő először ennek a betegnek a lelkét gyógyította meg; közel segítette önmagához, hogy vele hadd legyen közössége már itt és mindörökké – és utána másként folytatódik majd az élete. És mert hatalmas volt rá, meggyógyította aktuális testi nyomorúságát is. Miért? **Mert az a négy odavitte Jézushoz! Szerették őt, bíztak Jézusban, és kitartók voltak, hogy keresztüllépjenek, legyőzzenek akadályokat.**

Adja Isten, hogy legyen ilyen szeretet a szívünkben. Tudjunk egyre jobban bízni benne, és ne torpanjunk meg, riadjunk meg az akadályoktól. Jusson eszünkbe az idős János apostol figyelmeztetése: „Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan”. Ámen.

2011. 05. 15. Vasárnap. Vancouver. C: Jézus sírt.

Lekció: János 11: 17 – 44 Lázár feltámasztása.

Textus: János 11: 35 „Jézus könnyekre fakadt”.

Kedves Testvérek!

Az Isten szeretete nagyobb annál, ahogyan mi szeretni tudunk. Érzékeli minden rezdülésünket, számon tartja minden érzésünket, gondolatunkat – és abban a formában reagál rá, amelyben leginkább az üdvösségünket munkálja. Ha az kell, ha az értelmünk eléggé felkészült rá, akkor kijelent, világossá tesz számunkra ígéket, hogy növekedjünk a hitben, megéljük azt, amit világossá tett – és hogy a megismerteket továbbadjuk másokat gazdagítva.

Ha viszont az kell, akkor nem magyaráz semmit, hanem odalép mellénk és átölel. Lehet, tele van a szívünk kétséggel, vívódással, szomorúsággal, értetlenséggel – nem kezd el tanítani, még szelíden se, mert nem kész a szívünk, hogy befogadja. Minden helyzetben, mindenkinek más és más!

Mert szeret. Mert nem gép, aki beskatulyáz, osztályoz, polcokra helyez – hanem megértő, teljesen, rezdülésekig átérző, és bennünket személy szerint legjobban ismerő Isten, aki Krisztusban önmagát adta oda értünk a kereszten!

A Csendes Percek napi áhítatos könyvben olvastuk csütörtökön ezt az ígét: Jézus sírt (könnyekre fakadt). Annyira átérezte Mária fájalmát, hogy vele sírt. Ézsaiás így prófétált erről évszázadokkal korábban: „a mi betegségeinket viselte, a mi fájalmainkat hordozta”. (Ézsaiás 53:4) **Ő az, aki teljesen megért bennünket! A bűneinket utálja – de bennünket a bűneink ellenére is nagyon szeret. Ebbe a szeretetbe enged bepillantást mai igénk.**

Április végén, 80 éves korában hunyt el David Wilkerson evangélista, aki a Kereszt az

aszfaltzdzsungelben c. könyvet, mint személyes bizonyágtételét megírta. A könyv a hippy-mozgalom idején (1960-as évek eleje) játszódott New Yorkban. Egy lelkész házaspár azt a vezetést kapta Istentől, hogy menjen el a drogos, késelős fiatalok közé, és kezdje el nekik hirdetni az igét. Otthagya nyugodt vidéki lelkészi állását, elmentek. Nagyon veszélyes útra léptek: mert elkezdtek összebarátkozni velük. Ez persze nem ment könnyen – de nem adták fel. Keresték velük a kapcsolatot, és Isten elvégezte, hogy egymás után kezdték elfogadni és befogadni őket – bár ők nem nyúltak kábítószerhez. Megérezték rajtuk, belőlük a szeretetet, mert nem nézték le őket, nem ítélték el őket, hanem érzelmekkel teli emberekként kezelték mindet – bár a kábítószer fogyasztását, a késelést és más durva bűnöket elítélték. Ahogyan egyre közelebb kerültek egymáshoz, úgy kezdtek ezek a fiúk és lányok megnyílni, mesélni életről, sorsukról, múltjukról, jelenükről. Sőt egy idő után már kifejezetten hiányolták, ha nem mentek. Szeretetkapcsolat épült, híd, amely alapról megszólalhatott az evangélium, Jézus Krisztus beszéde – aki sokakat megszabadított, és új életre vezetett. Néhány évvel később az általa alapított drogfüggő tinédzsereket mentő szolgálatának 173 bentlakásos intézete lett az Egyesült Államokban, és 77 másik országban 241 helyen végezték a missziót. Jézustól tanultak, rá figyeltek, vele állandó, szoros közösségben élve kapták meg a személyes vezetést, hogy melyik fiatalhoz hogyan közeledjenek. A Szentlélek vezetése adta a képességet, hogy tudjanak rezonálni a másiktól kiáradó hullámhosszra úgy, hogy azon keresztül Isten szeretete célba érhesse. Óriási tudomány ez, amit nem lehet egyetlen tanulni, ami nem a mi képességünk, hanem a kegyelmi ajándék, a Szentlélek Isten ajándéka. Mégis, lehet, kell érte imádkozni, lehet és kell halló fülekkel befogadni az evangéliumot – mert ezek azok a csatornák, amelyeken keresztül az Isten a neki átadott emberek szívét, életét betöltheti önmagával, hogy ilyen csodálatos eszközzé váljanak mások megmentésében.

Lázár, Mária és Márta testvérek voltak. Befogadták többször Jézust az otthonukba, hallgatták tanítását. Lázár megbetegedett, és a nővérei hívták Jézust, de ő késlekedett, nem indult azonnal – aztán mégis elment, de addigra Lázár meghalt. Mire odaért, már négy napja eltemették.

Jézust megelőzte jövedele híre. Mária és Márta is megtudta, hogy Jézus jön – de csak Márta indult el elé. Mária otthon maradt. Miért? Azért, mert vívódott. Miért nem segített Jézus? Miért hagyta, hogy meghaljon? Hiszen szerette, és minket is szeret! **Máriának nem volt békessége – ezért nem ment Jézus elé.** Nem vágyott vele lenni – amire pedig mindig máskor vágyott. Vívódott benne a hit és hitetlenség.

Érdekes, hogy mind a két testvér szóról szóra ugyanazzal a mondattal közeledett Jézushoz: „*Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem*”. (21, 32 versek) Tehát: Jézus Úr a számukra! És mégis egészen más volt a szívükben!

I Márta Jézus elé ment. Amikor találkoztak, Jézus direkt módon beszélt Mártával a feltámadásról – mert az ő szíve kész volt befogadni az igét. „*Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.*” **Márta még itt is, még így is, még ebben Órá bízta magát. Feltétlen hit és bizalom volt Mártában! Erre az alapra tudott építeni az Úr Jézus, és mondta el azokat a csodálatos szavakat, amelyek minden élő hitű keresztyénnek életet jelentenek:** „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*” Márta így felelt: „*Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.*”

Minden kijelentés, minden ige, amit megérthetél azért van, mert a Szentlélek Isten késszé tette a szívedet arra, hogy megértsd, befogadd! Legyen érte áldott. Ha én bármiről kiállok ide prédikálni, akkor csak azt mondhatom el nektek, amit világossá tett előttem az Úr. Ez akkor azt jelenti, hogy ha egyik vasárnapra éppen nem kaptam igét, akkor elmarad az istentisztelet? Nem, ez azt jelenti, hogy veletek együtt nekem is minden nap le kell borulnom előtte és kérnem kell: Úr Jézus, nyisd meg a szívemet, hogy befogadhassam a te igédet! Nyisd meg az értelmemet, tedd befogadóvá a szívemet, hogy elvégezhesd a munkát bennem és általam! Ha az Úr Jézusé a szíved és az életed, ha te Úrnak vallod Őt,

mint Mária és Márta – akkor te is ezt teszed!

II Mert ha ezt teszed, akkor **Isten adja az ígét, elhinti a magot – amely megfogán és elkezd növekedni.** Márta lehet, hogy először nem is fogta fel (nem is foghatta fel Jézus halála és feltámadása előtt), hogy pontosan mit értett Jézus azokon, amit mondott. De mindenképpen **megérezte belőle Isten szeretetét, a reménység ígét!** És bár nem értette teljesen – ezt olvassuk: „*Miután ezt mondta, elment, és titokban szólt a testvérének, Máriának: „A Mester itt van, és hív téged.” Nem állt oda elé, nem kérte számon, hogy miért maradt otthon, nem emelte ki a maga hitét és bizalmát – hanem csak hívta Jézus közelébe!* Pedig Jézus ezt nem is mondta – de Márta tudta, hogy Máriának is rá van szüksége, és Jézus őt is éppen úgy szereti.

Márta eszközzé vált! Látjátok, milyen egyszerű eszközzé válni? Nem kell hatalmas prédikációkat mondani – de oda kell hívni Jézus közelébe. Gyere, imádkozzunk. Eszembe jutott, hogy ezt olvastam az igében... vagy nem is tudom hogyan, mert az Úr használ minket és tesz kreatívvá a szolgálatban, mint Mártát. Mert **nem kellett több Máriának. Látjátok a Szentlélek Isten munkáját!** „*Ő pedig, amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és odament hozzá*”. Addig nem, de azután azonnal!

Legyen érte áldott az Isten, ha már használ téged mások életében, hogy így Jézusra mutass, szelíden, a Lélek indítására, adott szituációkban vezess Jézushoz embereket. **Borulj le előtte, tárd ki neki szíved, fogadd el bűnbocsátó szeretetét, és figyelj vezetésére, hogy lehess te is Isten gyermeke és munkatársa.**

III Mária mondata ugyanaz, mint Mártáé – és mégis egészen más: számon kérő. Miért? **Mert nem volt békessége az Úrban!** Mert még a szíve nem volt kész! Ezért hozzá egészen másképp közeledett Jézus. Mit csinált? **Szavak nélkül együtt sírt vele! Nem hirdetett ígét, mint Mártának – nem mondott semmit, csak vele sírt!** Mint a lelkész a drogfüggők közt New Yorkban. Isten szeretetét hagyta munkálkodni, és az nyitotta meg a szíveket az ige előtt, amely egyedül újjáteremteni képes. „*Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk*”. (Zsidó 4,15–16)

Két különböző ige-hirdetés, a krisztusi szeretet két példája – mindkettő hiteles, mindkettő Isten munkája. **Adja meg nekünk a Szentlélek Isten, hogy eszközzé váljunk.** Hogy tudjunk váltani, hogy ne felvett sémáinkat erőltessük rá a másokra, ne ítélkezzünk, ne papoljunk – hanem szeressünk, ahogyan Krisztus tette.

Ehhez kell megtanulnunk valamit az igéből: az átérzés képességét. Kegyelmi ajándék. Úgy van ez, mint mindennel, ami Isten kegyelmi ajándéka – törekednünk kell rá nekünk magunknak is, és alázattal kérni. Mert az Úr a mi tudatos, engedelmes, neki szentelt szolgálatunkat használja fel kegyelme munkájában.

Ezért Jézus tanít! És aki engedelmes – az tanul. Az igéből folyamatosan megtanul ráhangolódni a Szentlélek vezetésére. **Mert egészen másképpen kell közeledni Máriához, mint Mártához.** Az egyiknek lehet nyíltan feltárni az Isten titkait, lehet direkt módon hirdetni az evangéliumot – a másikkal pedig együtt kell sírni! No, de hát akkor hol van az evangélium? Hogyan hallja Mária a feltámadás örömhírét? Ennél nincs fontosabb! Majd hallja, ha a Szentlélek késszé, befogadóvá teszi a szívét. És biztosan meg is teszi, mert az Istennek gondja van rá! Azért sírt vele Jézus (pedig tudta, hogy pár perc múlva Lázár kijön a sírból)! De ott, akkor Máriának arra volt szüksége, hogy Jézus együtt sírjon vele! Ő jobban tudja, hogy mikor kell prédikálni – és mikor kell együtt sírni. Illetve Ő tudja egyedül! Ezért kérjük őt, hogy használjon minket az Ő akaratának megfelelően, szelíden, alázattal, és azzal a határtalan szeretettel, amelyre példát adott nekünk! Ámen.

2011. 05. 22. Vasárnap. Vancouver. C: Szívlágyítás.

Lekció: Márk 6: 30 – 52

Textus: Márk 6: 52 „*Nem okultak a kenyerekből, mert a szívük még kemény volt*”.

Kedves Testvérek!

Miután Jézus feltámadt a halálból 40 napig a tanítványokkal volt és tanította őket. Jó lenne tudni, mire tanította? Jó lenne, ha minket is tanítana! Egészen biztosan úgy tanította – ahogyan előtte is tanította őket, és ahogyan minket is tanít! **A napi ige olvasása közben érintett meg az Isten, és ejtett ámulatba, hogy hogyan tanít ő minket.** Világosan, hatalommal, erővel – de szelíden és szeretettel!

Az Isten folyamatosan lágyítja, lágyítani szeretné a szívünket! Most is, amiben vagy, ahogyan vagy, amik elé nézel, amiket megéltél és már a múlt – mind ezt a célt szolgálják: hogy meglágyuljon a mi kemény szívünk. Hogyan lágyuljon meg? Három szót mondott a tengeren járó Jézus, mielőtt beszállt a hajóba: „Bízzatok, én vagyok, ne féljeteK”.

1. Bízzatok. Végezetül megmarad a hit, a remény, és a szeretet. Minden körülmények közt. Miben bízhatok? Pénzben, jó állásban, jó egészségben, biztos örökségben? Nem! **Ez mind múlandó! Kiben bízhatok? Jézus Krisztusban, aki megszerezte nekem az életet, amit nem vehet el tőlem senki.** „Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata”. (Kolossé 1:13–14) Ő jár előttem, ő vezet, ő visz be a mennyei hajlékba, amit elkészített. Benne bízok, mert ő szeret, és neki gondja van rám! A bűneimet utálja, azokból tisztogat – de engem nagyon szeret, és terve van az életemmel. Ezért hívó emberként egyedül, teljesen és vakon bízok benne – nem a körülményeimben, hanem az ő örök hűségében! Amit különben már rengetegszer megtapasztaltam, és szégyen, hogy még mindig sokszor ilyen reményvesztett vagyok, ilyen hallatlan csüggedés, elkeseredés sugárzik rólam! Ahogyan a tanítványok a hajóban: Nem bíztak az Úrban... „*Nem okultak a kenyerekből, mert a szívük még kemény volt*”.

2. Azért bízhatok mert igaz, amit mond: „én vagyok”. Nem szellem, nem álmokép – hanem az élő Isten, a feltámadt Úr, Jézus Krisztus! Itt vagyok, jelen vagyok, benne vagyok. Tudok róla. Mintha azt mondaná: kedves gyermekem, értsd meg végre, hogy nem vagy egyedül, hanem én, aki mindenek teremtője, Ura, Istene vagyok – én vagyok a te társad! Ha behívsz a szívedbe, akkor jelen vagyok az életedben – akkor is, amikor minden okod meglenne a kétségbeesésre; akkor is ott vagyok melletted nagyon valóságosan, a hit által. **Ha az életedet összekötötte Jézus Krisztussal, ha ő neked bűnbocsátó Istened, ha a vére által megmentett ember vagy – akkor ő jelen van az életedben!**

Sokszor éppen nem értett próbák, nehézségek közben mutatja meg magát és mondja szelíden: „*én vagyok*”. Nem a körülmények, nem a baktérium, a káros sejtek, nem a gonosz emberek, a gazdasági helyzet, a felhalmozódó problémák – hanem én. A te megváltó Urad, aki ezenközben odaállok melléd (a tengeren jön, ahol senki nem számít rá) – és megfogom a kezéd. Lehet, hogy nem azonnal – de akkor, amikor kell.

Vagy ez mese? Próbáld ki! **Aki megalázta magát előtte, megvallotta bűneit, átadta neki nyomorúságos életét, kiszolgáltatta magát neki – aki az övé, mert bűnbocsánatot, kegyelmet nyert nyomorult koldus: az tudja, tapasztalta, hogy az Isten szeretet!** Mert az már tapasztalta a leghatalmasabb csodát, hogy Jézus odaállt mellé, amikor ránehezettek bűnei, és átszögezett kezeit nyújtva segítette talpra – miközben tisztára mosta Jézus vére. Akkor is ezt mondta: „én vagyok” – aki érted adtam magam.

3. Éppen ezért: ne féljeteK. A feltámadt Úr Jézus szólítja meg így az övéit! Sőt azt mondja a megrémült asszonyoknak: „Ti ne féljeteK! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek”. Ti, akik őt keresitek, ne féljeteK, mert előttetek megy! „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten,*

hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét”. (2Timóteus 1:7)

Pedig mi mindig félünk. Megijedünk, és félünk. Féltjük a létünk, a helyzetünk – pedig ha velünk van Jézus, ha az ő útján járunk, legyen az bármi nehéz is: nincs mitől félni.

Egy amerikai szenátor ellátogatott Kalkuttába, ahol Teréz anya és munkatársai szolgáltak, haldokló gyermekeket gondoztak, rettenetesen nehéz körülmények közt. Úgy hívták az intézményt: „haldoklók háza”. A nincstelen tömegek hozták beteg gyermekeiket, akiket a modern, jóléti társadalmakban egy gyógyszeres kezeléssel meggyógyítottak volna – ott nem volt gyógyszer, és ezek a gyermekek legtöbbször elhagyottan, egyedül haltak meg. Ott gondozták őket, és szerették, így haltak meg, vagy néhányan így épültek fel. A szenátor, amikor mindezt látta, azt kérdezte Teréz anyától: Hogyan bírja elhordozni ezt a rengeteg szenvedést, fájdalmat, anélkül, hogy ne roppanna össze? Kedves Szenátorom – válaszolta – **engem nem arra hívott el az Isten, hogy sikeres legyek, hanem arra, hogy hűséges.**

Téged és engem sem arra hívott el az Isten, hogy sikeresek legyünk – hanem arra, hogy hűségesek. Hűségesek Jézus Krisztushoz, az ő elhívó szeretetéhez! És miközben Teréz anya hűséges volt, adta magát Krisztusnak, és embertársainak – aközben sikeres is lett, mellékesen. De nem ez érdekelte, nem ez igazolta, nem ezért élt. Hanem azért élt, mert küldetése volt, amit az Úrtól vett át! Elhívott – és hűséges akart maradni elhívójához.

Mert az életünk alapján, a legtöbb dologban nem különbözik azokétól, akik nem elhívottak. Sőt, akik elhívottak, sokszor több megpróbáltatással kell szembenézzenek, mint a hitetlenek. Mi is éppen úgy **hányattatunk**, mint a tanítványok, akikről olvastunk ebben a két történetben. **A döntő különbség az, hogy közben Jézus tanít, formál! Szívlágyítást végez! A Szentlélek Isten végzi el, hogy bízzál, tapasztald, hogy Jézus veled van, és ezért soha ne félj!**

Az első próba a kenyérkérdés volt. Kedvesen mondták Jézusnak, miután már órák óta tanította a sokaságot: késő délután van, bocsásd el őket, hadd vehessenek enni. Erre Jézus: „*Ti adjatok nekik enni*”. Sokkolóan hangzott. Nincs annyi pénzünk, meg sem tudjuk járni. „*Hány kenyereitek van?*” „*Öt kenyereünk van, meg két halunk*”. És az elég lett. Nem lett egyszerre ezer, de elég lett mindenkinek, bőven. Az Úr kirendelte, ami kellett. 12 tele kosárral maradt, miután ettek több mint ötezen. Hatalmas, ámulatba ejtő csoda. Az Isten gondoskodó szeretetének kézzelfogható jele. Akik átélték, biztosan felbátorodtak, erőt, hitet, reménységet kaptak általa.

De rögtön ezután **kényszerítette Jézus a tanítványait, hogy hajózzanak át a túlsó partra,** míg ő elbocsátja a sokaságot. Vagyis öt hagyják ott. Miért akart elszakadni tőlük? Biztos nem értették. Talán más tanítványokat akar választani magának? Nem volt mit tenni, elindultak – kétségekkel tele. Aztán nem tudtak haladni. Küszködtek, izzadtak, fáradtak, vesződtek – mégse jutottak előre. Pedig nem az ő ötletük volt ez az egész, Jézus küldte őket. Jézus parancsára indultak el, amikor nem is akartak elmenni. Köszönjük szépen, ez ám az áldás, az engedelmség áldott gyümölcse... Egy lépést se halad a hajó előre. Hosszú órákat küszködnek, jön az éjszaka, az éjszaka közepe – ahogyan a biblia írja: „a negyedik éjszakai örváltás idején”, azaz **hajnali 4 órakor: közeledik valaki a tengeren járva.** Homályos derengés, kimerültség – biztosan szellem. Miért éjjel négykor? Miért ijeszti meg őket? Miért kellett egész éjjel hiába küszködni? Azt olvassuk: „*Mindnyájan látták ugyanis, és megrettentek*”. Jézus tudta, hogy ez fog történni – miért? Miért mindez?

Aztán elmondta Jézus ezt a három szót: „*Bízzatok, én vagyok, ne féljete!*” És ezt olvassuk: „*Nem okultak a kenyerekből, mert a szívük még kemény volt*”. **Tehát folyt tovább a szívlágyítás.**

1. Mind jó, amit Isten tészén, Szent az ő akaratja, Ő
 énvelem is úgy tégyen, Mint kedve neki tartja. Ő az
 Isten, Ki inségben Az övét megtartja, Hát légyen, mint
 akarja.

2. Mind jó, amit Isten tészén, Ő engemet meg nem csal,
 De igaz ösvényen viszen, Én megelégszem azzal, Hogy
 kedvében, Kegyelmeiben Ő fogatja dolgomat, Csak rá
 hagyom magamat.

4. Mind jó, amit Isten tészén, Ő az én idvességem, Ő
 velem rosszul nem tészén, Rábizom egész éltém.
 Örömben, Keresztben Mind nyilván megmutatja,
 Hogy javamat akarja.

6. Mind jó, amit Isten tészén, Mind örökké ezt vallom,
 Ha rajtam bű, bánat lészén S kell bosszúságot kítanom.
 Mindazáltal Megvigasztal, Mint édes Atyám, engem,
 Mert csak ő segítségem.

petróleumlámpában. A csontember már készülődött is hozzám, hogy elfűjjon...” – Köszönöm, hogy kínzott, főhadnagy úr – így, ezért éltem túl.

Ha Jézus Krisztust behívtad a szívedbe, ha neki akarsz engedelmeskedni, ha rá bíztad az életed – akkor ő kezébe vett! Akkor formál, alakít – mint a tanítványokat, mint Teréz anyát, mint minden hívő embert! Életünk eseményei által, közben szívlágyítást végez – hogy kemény szívünket meglágyítva egyre inkább eszközei lehessünk: akik nem sikeresek akarnak lenni, hanem hűségesek!

Egy kevéssé ismert éneket választottam ma az istentisztelet végére, 393 „Mind jó, amit Isten tészén” – így kezdődik valamennyi versszaka.

Boldog az az ember, akinek ez az ének a hitvallása! Békességet nyert, küldetést kapott! Isten eszköze, és él az Isten dicsőségére! Ámen.

2011. 06. 12. Pünkösdvasárnap. Vancouver. C: A hitet munkáló Szentlélek. 1. Elhívás. 2. Kijelentés, tanítás: határokat munkáló Szentlélek. 3. Szolgálat.

Lekció: Márk 10: 46 – 52 A vak Bartimeus meggyógyítása.
 Textus: Ap. Csel. 1: 1 – 14; 2: 1 – 4

Kedves Testvérek!

Ha valaki Úrnak vallja Jézus Krisztust – akkor bizonyosan köze van hozzá, mert „senki sem mondhatja: „Jézus Úr”, csakis a Szentlélek által”. (1Korinthus 12:3) **Ő végzi el, Ő munkálja, hogy befogadjuk Jézus Krisztust, az Isten szeretetét, békejobbát – aki lakozást vesz és növekszik bennünk! Ha Ő jelen van az életünkben, akkor vele együtt jelen van benne a Szentlélek is!** „A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott”. (Efézus 4:7) **Ahogy Krisztus ismerete, a neki való engedelmesség, önátadás növekszik – úgy növekszik egyre láthatóbb módon a Szentlélek jelenléte életünkben.**

Mert a hit Isten ajándéka – a Szentlélek munkája nyomán. „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék”. (Efézus 2:8–9) **A Szentlélek hív el, érint meg, érteti meg, jelenti ki Krisztust – ő juttat bűnbánatra, ad kijelentést, érteti meg a szeretet, a bűnbocsánat ajándékát. Ő ad értelmet, indítást, irányt, célt az életnek – és tesz alkalmassá a szolgálatra.** Éppen arra, ott, úgy, amit velünk eltervezett – ha engedelmesen követjük őt! **Isten munkatársaivá válunk, és megláthatjuk a Szentlélek Isten nagyon valóságos munkáját, jelenlétét a életünkben.**

A Szentlélek kitöltése ünnepén nézzük meg közelebbről, milyen munkát végez a Szentlélek – azért hogy mind meglássuk Őt az életünkben, és **tudatosuljon bennünk az Ő jelenléte!**

I. Megérintett a héten a vak Bartimeus története. Egész gyermekkorától hallott a Szabadító eljövételéről – és amint hallott Jézusról, hitt benne. Hitte, hogy meggyógyíthatja őt. Várta a vele való találkozást. Előkészítette rá a Szentlélek! Ezért, amikor Jézus Jerikóban járt, elkezdett kiabálni. El akarták hallgattatni – de nem lehetett, még hangosabban kiabált: „*Dávid Fia, (azaz Messiás) könyörülj rajtam!*” (Márk 10:48) Honnan volt ilyen hite Jézusban? Hallotta az igét – és a Szentlélek Isten hitet ébresztett benne. Erre már „*Jézus is megállt és ezt mondta: „Hívjátok ide!” Nem Jézus ment oda a vakhoz, hanem ő hívta a vakot.* De hát ő nem tud odamenni hozzá? Megbotlik, eltéved, elesik, balesetet szenved. Éppen ezért hívta őt Jézus – mert **a felebarátai vezették oda Jézushoz. Azok a felebarátai, akiknek a szívébe szeretet ébresztett a Szentlélek. Akik szintén meglátták rajta keresztül az Isten dicsőségét. Mert Jézus és a Lélek mindig együtt munkálkodnak az Atya Isten dicsőségére!** Jézus tehát hívta, a Szentlélek megerősítette („ledobta felsőruháját, felugrott”), bevonta a felebarátokat, hogy együtt menjenek Jézushoz – és amikor odaértek Jézus elé, akkor jött még egy utolsó próba: „*mit kívánsz, mit tegyek veled?*” Hát nem látod, Jézus? Miért kérdezed? Miért teszel úgy, mintha nem tudnád? Ezeket nem kérdezte, továbbra is hitt – megerősítette a Szentlélek: „*Mester, hogy újra lássak.*” Jézus ekkor így szólt hozzá: „*Menj el, a hited megtartott téged.*” És azonnal újra látott, és követte őt az úton.” **Végig a Szentlélek munkája!**

A tanítványok elhívása – „*Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és Andrást, a Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; és így szólt hozzájuk Jézus: „Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket.” Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt*”. (Márk 1:16–18)

Bármelyikünk elhívása éppen így a Szentlélek Isten kegyelme csodálatos munkája.

Mindannyiunkat lépcsőkön vezet át a mi szerető Urunk, hogy megismerjük őt, az ő szabadítását – és követve Őt, életet nyerjünk benne. Ezek a lépcsőkön pedig végigkísér Jézus Lelke, a Szentlélek Isten!

Éppen ezért: **hagyjuk a Szentlélek Istent munkálkodni!** Ne mi akarjunk téríteni, ne mi akarjunk embereket megváltoztatni – mi képtelenek vagyunk rá –, hanem hagyjuk Őt munkálkodni! Legyünk eszközök! Isten szeretetét közvetítsük – ami az életünkön átsugárzik. Azt, hogy kegyelmet nyert emberek lehetünk – olyan koldusok, akik tudják, hol lehet kenyeret kapni. Mert nem vagyunk jobbak – és ami jó csak van bennünk, az is a Szentlélek Isten munkája az életünkben!

Torontóból hazafelé jövet egy 30 éves hölgy mellett utaztam, aki Ottawában az államnak dolgozik és a börtönök lakóival, azok viselkedésével, lehetséges jövőjével kapcsolatban készít felméréseket, dolgoz ki javaslatokat. Ezzel kapcsolatban kezdtünk el egy nagyon érdekes beszélgetést. Érintettem, hogy mind bűnösök vagyunk, és Isten szeretne új emberré formálni bennünket. Nem az a célja, hogy a bűnös meghaljon – hanem hogy megtérjen és éljen: új életet. Ugyan ennek a koncepciónak kellene érvényesülnie az igazságszolgáltatásban is. Nagyon egyetértett velem, és viccesen megjegyezte, hogy nekem is ebben a hivatalban lenne a helyem. Mire viccesen megjegyeztem, hogy hasonló hivatalban dolgozom. Beszélgetés közben kiderült, hogy Sydney-be repült a vőlegényéhez, akinek aznap halt meg az édesapja (a gép a Vancouveri leszállás után mindjárt repült oda, 14,5 óra leszállás nélkül). Kiderült, hogy katolikus háttérű, nem vallja ateistának magát, de semmilyen templomba sem jár, mert gyermekkorában a papot börtönbe zárták, és nagyon rossz élményei vannak. Ezután beszélgettünk a hitről, hívő életéről, a képmutatásról és hitelességről, a bűnről és a bűnbocsánatról – és az örök életéről. Hiszem, hogy ezt a találkozást, beszélgetést a Szentlélek Isten adta, munkálta, és végig kértem, hogy lehessen az ő eszköze! Ne nyomjak semmit, főleg magamat, de **alkalmas pillanatban mondjam az evangéliumot, Jézus Krisztus áldozatát.** Megtettem – biztos volt benne magamból is, ami nem illett oda, de –, biztos, hogy a Lélek jelen volt!

Ha már a Szentlélek megértette veled Krisztus szabadítását, ha látóvá lehettél, Isten szeretete leplezte bűneidet, és áldozatával eltörölte azokat – akkor benned él a Szentlélek, mert ő hívott el új életre, hogy

Téged is használjon mások megmentésében!

II. A Szentlélek kijelent, tanít. Jézus feltámadása után negyven napig megjelent nekik, és tanította őket. **Ahogy tanította őket, egyre inkább átjárta őket a Szentlélek.** 1. Hittek Jézusnak, 2. Engedelmeskedtek, 3. Kitaróan imádkoztak, 4. Teljes egység és szeretet volt köztük! – Mindez a Jézussal való intenzív, 40 napos együttlét után.

Ha Jézus tanít – ott jelen van hatalmasan a Szentlélek! Emmausi tanítványok: „*Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?*” (Lukács 24:31–32) Miközben Péter bizonyoságot tett Krisztusról és tanított Kornéliusz házában: „*Mig ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az igét. És elámultak a zsidó származású hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka*”. (ApCsel. 10:44–45)

Ha Krisztus közelében maradunk, ha Tőle tanulunk, ha az igéjét hallgatjuk, tanulmányozzuk – akkor töltetik ki a Szentlélek! Valaki elmesélte, hogy miközben hallgatta az igét, értette meg, hogy mi az Isten akarata az életében; hogy határokat kell húzni, hogy nem lehet megalkudni a bűnnel, hanem valósággal újjá kell lenni az Isten akarata szerint. De ez neki nem megy: és odaborult Jézus elé, és kegyelmet nyert.

„*Mert mindaz, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget, annak megnyitják. Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki? Ha tehát ti gonosz léteketek tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?*” (Lukács 11:10–13) Átélté a szabadítást – amikor új emberre formál az Jézus Krisztus kegyelme. Amikor munkát végez a Szentlélek Isten!

Mint amikor Péter mondja Kornéliusz házában: „*Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten*”. (Ap.Csel. 10:34) **Kijelentés, ige + Szentlélek megvilágosító ereje.** Péter és a tanítványok Pünkösdkor: ez az, amiről Jóel prófétált... A Szentlélek tette össze a képet, és **adta a kijelentést, és a szolgálatot.**

III. A tanítványok várták a megígért Szentlelket! Van-e olyan vitorlás, aki kimegy a nyílt óceánra, mert valahonnan valahova el akar jutni, és nem bontja ki a vitorláit? **Az a keresztyén, hívő ember, aki nem csak sodortatik az áramlatokkal, hanem tudatosítja, hogy vannak vitorláit, kibontja azokat, és várja a szelet. A Szentlélek Isten indítását, vezetését, erejét – amikor nem magam erőlködök, nem a magam erejét használom, nem abba bízom – hiszen magamtól mozdulni se tudnék, olyan lenne, mint a helyben futás, erőlködés, jó fogyókúra, de nem visz sehova –, hanem a szél fúj, ez az energia egyedüli forrása, és én boldogan, szabadon rábízom magam.**

Amikor magam próbálok megoldani dolgokat, továbblépni problémák közben, aggodalmaskodom, kezemet tördelem, ahelyett, hogy kifizíteném a vitorláimat, és hittel várnám a szelet – az olyan mint a hintszék: arra jó, hogy valamit csináljon az ember, sőt még arra is, hogy közben jól, jobban érezze magát, de nem viszi sehova. Ahhoz hajó kell – ez a Krisztusban megújult élet –, vitorla – ez a hit –, és szél – ez a Szentlélek Isten kézzelfogható jelenléte. **Család Erdélyben 17 örökbefogadott gyermekkel.**

Azt mondta az Úr Jézus Nikodémusnak: „*Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.*” (János 3:7–8) **Nem tudjuk, mikor fúj, merre fúj – de az biztos, hogy fúj, és ezt az energiát akarjuk megkapni, hogy lehessünk Isten gyermekei, eszközei. Utasok ebben a világban, akiket a Lélek vezérel.** „*Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai*”. (Róma 8:14) **Jöjj, Szentlélek Isten! Ámen.**

2011. 06. 26. Vancouver. Vancouver. C: ÁBRAHÁM 1. Vándorló vagy csavargó.

Lekció: I. Mózes 12: 1 – 9

Textus: „*Abrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki*”. I. Mózes 12: 4

Kedves Testvérek!

Ábrahám életét követjük soron – az élet útján vándorló hívő ember mintája. Két cél: **1. Tanuljunk engedelmességéből** – hiszen a hit példaképei közt is szerepel (Zsidó 11:8–12). Mit jelent hitben élni, Isten szerint gondolkodni, dönteni, cselekedni, beszélni. **2. Tanuljunk bűneiből.** Egyetlen hithős se büntelen! Tartson tükröt elének a könyörülő Isten, hogy meglátva a bűnt, iszonyodjunk tőle, valljuk meg, hagyjuk el – és **változzon az életünk!**

Noé gyermekeinek családfája arról szól, hogy elhagyták ismét az emberek az élő Istent. Ezt erősíti meg a Babel tornyáról szóló tudósítás. Az összezavart nyelvű ember elfeledkezett Istenről, és az igaz Isten ismerete nélkül folyt az élet tovább. Vagy mégsem?

A 12. résszel az emberiség életében új fejezet kezdődik. Ismét az Isten kezdi újra – mint korábban Noéval. Most Ábrahám az, akin keresztül kapcsolatot kezdeményez a tőle elfordult emberrel. **Ez Isten stílusa – kiválaszt, és azzal a valakivel, azon a valakin keresztül ér el sokakat, valósul meg Isten csodálatos szabadítása, akarata.**

Pedig ez a kiválasztott, Ábrahám/Ábrám nem is amolyan hős típus, hanem inkább szereti elkerülni az élet nehézségeit, buktatóit – s ha kell, szívesen jár mellékutakon. **De Isten ismeri, szereti, és terve van vele – mert tudja, hogy kész neki engedelmeskedni.** Ezért Ábrám története – az elejétől a végéig: Isten irányító, vezető kegyelmének története. Ábrám történetén keresztül láthatjuk: mit is jelent úgy élni hétköznapi, nagyon is emberi életünket, hogy közben – és mégis – Istenre figyelünk.

Ábrámról sokáig az volt a hiedelem, hogy egyszerű, nomád ember volt, aki hol itt, hol ott ütötte fel a sátrát és úgy vonult ide-oda nyájaival. Nos, azzá lett, de nem az volt. Az 1800 évek végén fedezték fel régészek az Eurátesz és a Perzsa öböl közelében a sumérok és a kaldeusok városát, Úr városát (Bibliában Hárán), amelyet k.e. 6000-ben alapítottak. Ez a város pedig a korabeli világ egyik legnagyobb kultúrközpontja volt, amely virágkorát K.e. 3000-2000-ig élte, s körülbelül háromezer éven át befolyásolta az emberiség bölcsőjének történetét.

100.000 lakos, gazdagok, kulturáltak. Tíz-húszszobás házak, emeletek, mellékhelység, vízvezeték, szennyvízcsatorna, falfaragások, vázák, mozaikok. Magas fokú matematikai és csillagászati műveltség. Öntöző-művek. A holdistent imádták: Nanart. Zigguratokat építettek tiszteletére. Innen indult, itt született, itt nevelkedett Ábrám – nem valami tudatlan, történelem előtti, félvad, nomád pásztoreMBER volt.

Miért éppen Ábrámot választotta az Úr? Hiszen apja a holdistent imáda – honnan volt benne a készség, hogy meghallja Isten szavát és engedelmeskedjen neki? Nem tudjuk. Ez az Isten szeretetének örök titka – mint mindenki elhívása.

Csak azt tudjuk, **ha Isten valakinek szól, annak mozdulnia kell!** „*Menj el a te földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!*” Ez éppen olyan parancs volt, mint Jézus hívása: „*Gyere, és kövess engem!*”, vagy: „*Evezz a mélyre!*” **Ábrám megtérése = engedelmesség. Nem hitvita, nem elméleti szintek csiszolgtatása – hanem bűnbocsánat és engedelmesség Istennek!**

Pedig nem valami egyszerű és könnyű dolgot kért az Isten Ábrámtól. Hagyja ott az egész addigi életét: házát, barátait, városi életmódját, állását, cégét – és lépjen vissza a nomád, vándorló, sátorlakó

életmódba, amit soha előtte nem élt, nem tapasztalt. Induljon el – és azt sem tudja hova, meddig kell vándoroljon. De **Istennek ki kellett hívnia őt onnan – hogy egyre közelebb kerülhessen hozzá. Ábrám hisz Istennek, az ő ígéreteinek – ha engedelmeskedik: áldás-csatornává teszi az Isten!**

Szótlanul engedelmeskedik. Nincs se lelkendezés – se panasz. „*Ábrám elment, ahogyan az Úr mondta neki...*” Nem látja a közbeeső állomásokat, csak a végcél. **A hit = fejesugrás az ismeretlenbe. De tudom, hogy ugrás közben is vigyáz rám (éppen azért ugrom); és azt is, hogy csak aki ugrik, az ismerheti meg őt, annak jelenti ki magát.**

Egyszer egy tapasztalt hívőtől kérdezte valaki: Hogyan lehet, hogy fiatalkoromban egyszer szólt hozzám az Isten, világosan és félreérthetetlenül, az ígén keresztül – és azóta sem? Azóta hallgat. Szenvedek a némasága miatt. A tapasztalt hívő így válaszolt: „Azt hiszem azért nem hallod a hangját, mert akkor nem tetted meg azt, amire indított, amire kért”. A kérdezőnek könnyes lett a szeme: „Valóban. Így történt! Ezért nincs áldás az életemen”.

„*Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy*”. (Zsidó 11:8) **Mert a hit = engedelmesség.**

Ábrahám 75 éves volt, amikor engedelmeskedett – valami egészen újra és hallatlan nehézségre vállalkozott. **Isten bárkit, bármikor megszólíthat. Sohasem késő! Ezért ült le Jézus az öreg Nikodémussal beszélgetni az újjászületésről.** És azt mondja a szőlőmunkásokról szóló példázatában, hogy az utolsó órában munkába állóknak is annyit ad, mint akik kezdettől fogva dolgoztak! **Aki pedig elhívott – annak az utolsó percéig van feladata. És ez a legcsodásabb ajándék! Hogy szolgálhat – feladata van! Az Úr tölti ki az életet!**

Lajos bácsi – menekülés közben, hajón, ideérkezése után azonnal, Toronto környéke, Lethbridge, Mount Bridges, Ottawa – nyugdíjasan Victoria, ott gyülekezet-szervezés; és Nanimoban is, idős és beteggondozás, bár sokszor ő volt az idősebb. Ahogyan idekerül Vancouverbe – bekapcsolódott szerényen, de lelkesen, és ahol, amit tudott segített, szolgált; ameddig haza nem ért. Húsvétkor még együtt osztottuk az úrvacsorát.

Lajos bácsi temetésén itt volt köztünk egy másik nyugalmazott lelkész, Rev. Dr. Terry Hibber. A coquitlami egyház lelkésze volt 35 éven át – aztán nyugdíjba ment. Most a Langley gyülekezetben szolgál, amely súlyos válságon esett át, és nem tudna lelkészt foglalkoztatni. **Isten országában nincs nyugdíjkorhatár. Akinek elhívása van az Úr Jézustól – annak az a küldetés a haláláig szól.**

Ábrám tehát 75 évesen hívatott el – és hagyott ott mindent. Városát, nemzetét, törzsét, nyelvét. Mi, idegenben élők, sejtjük, érezzük, mit vállalt, mikén ment át. Kiszolgáltatóvá vált – nem voltak nemzetközi egyezmények, de rablók, ellenség, portyázó csapatok mindenhol. **Egyetlen fix pont maradt a vándorlásban: az Úr!** Aki azt ígerte neki: majd megmutatom neked... az ígért földjét, és nagy néppé teszlek. **Első és egyszeri „felkerekedését” számtalan és új „felkerekedés” kellett, hogy kövesse. Minden reggel, minden vándorló napon. Minden nap újra kellett kezdenie az engedelmességét!**

Éppen úgy, mint mindnyájunknak! **El kell indulni, Jézus hívására, szembe a világgal – és minden nap újra kell kezdeni.** Úgy, mint Ábrám – akinek egyetlen fix pontja maradt: az Úr. De mert volt egy fix pontja, ezért **nem csavarog – hanem vándorol.** Ezért **nem futkároz** össze-vissza, **hanem fut** – célegyenest, előre: vezetés alatt!

Mint néhány ezer esztendő múlva Pál (minden más, körülmények, kor, csak a hit közös): „*Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért*”. (Filippi 3:13–14) **Aki hitben van, az Úrban van, fejesugrás közben, de biztonságban – az nem csavarog, lézeng, témfereg – hanem vándorol, fut: egyenest a cél felé.**

Közben rengeteg dolga van – mert Isten kitölti az életét! És áldott, mert veszteségek közt is, próbák közt is felfelé néz, onnan kap erőt. **Mert tudja, hogy elhivatott, és hogy hova tart. Micsoda történelmi távlatok: Ábrahám – Pál – és ma te és én!**

Ezért halkan kérdezem meg, ezzel a csodálatos, többezer éves igei igazsággal: **vándorolsz – vagy csavarogsz? Futsz – vagy futkározol?** A mai örömhír: hogy sohasem késő! **Mindenkor kész a kegyelem, amely Jézus Krisztusért lehet a miénk. Ő meghalt, hogy nekünk életünk lehessen Benne!** Hogy mind elmondhassuk egyszer az öreg Pál apostollal (Victorisz Lajos bácsival): „*A nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetül eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését*”. (2Timóteus 4:7–8)

Végül csak még annyit: **mit csinált idegenben, vándorlás közben Ábrám? Oltárt épített az Úrnak. Kétszer is ezt olvassuk (7-9 versek). Tehát hirdette az Úr nevét!** Talán jobban hangzana, ha azt olvasnánk, hogy vitte az akkori világ magas-kultúráját, Úr város civilizációját és megtanította a nomádokat az öntözéses gazdálkodásra, a csillagok ismeretére, a matematika rejtelmére... de nem ezt olvassuk. Mert nem ezt bízta rá az Isten. Hanem azt, hogy amíg vándorol, amíg él, amíg egyet dobban a szíve, míg célhoz nem ér: hirdesse az Ő nevét!

Tehát mi jellemzi azt, akit Isten megszólít, és aki hittel válaszol? 1 engedelmeskedik. 2 hirdeti az Úr nevét!

Oltárt épít, és segítségül hívja az Úr nevét. A népek látják. Csodálkoznak. Aztán Ábrám tovább ment – de az oltár ott maradt. És akik látták emlékeztek rá, hogy miért is van ott. És Ábrám veti a magot, és az Úr munkálkodik általa! Erre hívatattunk el! Sok szép példát tudok erre a mi kis gyülekezetünkben is. Legyen érte áldott az, aki elhív – **hogya elhív, mutatja az utat, módot, és ő indít, hogy mi is építsünk oltárokat!** Vándoroljunk mi is az ő vezetésével, építve az oltárokat – ameddig célba nem érünk, és betelik rajtunk is az ígéret! Ámen

---

2011. 07. 03. Vasárnap. Vancouver. C: ÁBRAHÁM 2. A görbe kitérő.

Lekció: I. Mózes 12: 10 – 20

Textus: „*Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: Nézd csak! Tudom, hogy szép arcú asszony vagy. Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnek, téged pedig életben hagynak. Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általd*”. 1Mózes 12,11 – 13

Kedves Testvérek!

Múlt héten arról volt szó, hogy Ábrámot elhívta az Isten Úr városából – és ő hittel elindult. Otthagya a magas kultúrát, a biztos egzisztenciát – a teljesen bizonytalan, nomád életért. Nem tudta meddig kell vándorolnia, közben mi vár rá – csak azt tudta, hogy Isten elhívta. Megtette a hit fejesugrását a bizonytalanba – amelyben az egyetlen biztos pont: az elhívó isteni szeretet. Mindenki ezt éli át, aki átadta életét az Istennek az Úr Jézus Krisztusban!

Milyen tehát egy hívő ember vándorlása, akit az Úr hív el a maga követésére? Akiről a Szentírásban azt olvassuk, hogy ő a „hit atyja” (Róma 4:11)? IGE.

Az a csodálatos a Szentírásban, hogy nem „sminkel”, nem „satíroz”, nem mutat be un. pozitív hősöket, hanem olyannak mutatja be az embert, még a hit atyját is – amilyen. Amilyen az ember! Amilyen a bűnös, kegyelemre szoruló ember – akit Isten nagyon szeret, és akiért Jézus adta magát a

keresztén.

Ábrám, az Úr útmutatása szerint ment le Kánaánba. Megkapta az ígéretet, hogy ez az ő és utódai földje lesz. Látszólag vége a történetnek. Elhívatott – elment – megérkezett – vár.

Csakhogy az élet soha nem ilyen egyszerű – hanem próbákkal tűzdelt. A Sátán nem hagy soha semmi jót – hanem mindig elkezd rombolni, ha tud. Erre mondja az ige: „Kissé megszorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre”. (1Péter 1:6–7)

Hatalmas éhínség lett azon a földön. Ábrám emberi számítás szerint három dolgot tehetett: 1. Hazamegy. 2. Ott marad. 3. Elmegy valahova máshova, ahol van kenyér. Ábrám helyében a legtöbben azt mondták volna – köszönjük szépen, jó kaland volt, indulás haza. Úr városában van mindig kenyér – mentsük a menthetőt, és ne törődjünk tovább a küldetéssel. Ő ezt nem tette, nem mondta. Hanem elment Egyiptomba.

Miért, az Úr mondta neki, hogy menjen oda? Az Úr vezette oda? Ezt sem olvassuk. Nem olvassuk, hogy az Úr szólt Ábrámnak – pedig így vezette őt kézen fogva. Azt olvassuk csak, hogy „súlyos éhínség volt azon a földön”. Ezért indult Ábrám Egyiptomba.

Az se helyes, ha a hívő ember tétlenül szemléli, hogy tönkremegy, leépül, nem mennek jól a dolgok vele, benne és körülötte – és az se helyes, ha maga kezd el magán segíteni, és kiveszi a kezét az Úr kezéből! Igen, Uram, én rád bízom magam – de most úgy érzem, valamit lépnem kell, és nem értelek, te ilyen gyorsan nem is tudsz felelni, hát Uram – engedelmeddel – akkor kézbe veszem a dolgot. **Ez is bűn.** „Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondoldj rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet. Ne tartsd bölcsnek önmagadat, féljed az URat, és kerüld a rosszat!” (Péld. 3:5–7) Úr Jézus, te mit tennél a helyemben?

Ábrám kezébe vette a sorsát. Nem ment haza – de görbe kitérővel elindult Egyiptomba. Se előre, se hátra – hanem oldalt haladt – biztos azzal a meggondolással, hogy ha elmúlik az éhínség, akkor majd visszatér az eredeti irányba, és követi a megkezdett utat és a Hangot.

Sokszor és sokféleképpen volt már szó róla: nincs „harmadik út”. Vagy-vagy! Vagy az Isten akaratát teszem, vagy nem. Akiket az Isten elhívott – nincs harmadik út! De ezt még Ábrám nem tudta. Ő itt még azt hitte, hogy van. Hogy lehetnek kis mellékútjai, kitérői, görbe kerülői, amely után majdsak visszakanyarodik valahogyan.

Mielőtt azonban nagyon megítélnénk Ábrámot – nézzünk magunkba. Már mi, akikhez négy évezrede szól az Isten Ábrám történetén – és Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelmén – keresztül.

Mert két dolgot minden Isten-kereső, hívő embernek világosan tudni kellene: 1. A hit útján nincs veszélyesebb, mint a görbe kitérő! Az ügyeskedő mellékút – amikor majd én megoldom, kezembe veszem a dolgot, lehet, hogy nem a legegyszerűsebb, legtisztább, de úgy érzem az adott szituációban – nem a hitemre, hanem a józan eszemre hallgatva –, hogy ezt kell tennem, nincs más választásom. Pedig van. 2. **Csak egyetlen egyvalaki volt ezen a földön, akit semmi, semmilyen nyomorúság, kísértés sem tántorított el! Jézus Krisztus** negyven napi éhezés után is azt tudta mondani a kísértőnek, amikor az felajánlotta neki a pusztában, hogy a változtassa a köveket kenyerekké: „Nem csak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” (Máté 4:4) Ábrám még maga akarta a köveket kenyerekké változtatni. Az éhség elől menekült Egyiptomba – de nem az Úr indítására, vezetésére.

Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy **nem az Isten szerint gondolkodott. Megijedt, valami lehetséges rosszat képzelt maga elé. Attól félt, hogy szép felesége miatt megölik.** Maga elé vetít valami lehetséges

rosszat – és ennek alapján rettenetes döntéseket hoz. **Már régen nem az a személy, aki hittel elindult Úr városából.**

Azt mondja a saját, szeretett feleségének: légy a fáraó felesége, hogy nekem jól menjen a sorom. Feküdj le velem, szerelmem, hogy nekem ne legyen bajom. Nem egyszer, nem kétszer, hanem tartósan légy az övé, szeresd őt, vagy tégy úgy, mintha szeretnéd, költözz, és élj a háremében. Ez durva!

Mi lett volna, ha az Isten nem lép közbe? Örökké a fáraóé maradt volna Ábrám felesége? És a szeretet, meg a szerelem, hűség, meg a házassági eskü? Nem azt kellett volna inkább mondani: ha az Úrtól van ez az út, akkor nem fognak miattad bántani, szépségem! Vagy: várjál, drágám, lehet, hogy miattad bajunk lesz, akkor inkább mégse menjünk Egyiptomba! **Vajon mit akar az Úr, kérdezzük meg Őt?** Azt mondta ehelyett Ábrám: inkább menjen tönkre lelkileg-testileg a feleségem – de bebiztosítom magam, nehogy nekem bajom legyen! **Bűn, önzés, hazugság, csalás, a másik tönkretétele, istentelenség.**

És ami legmegdöbbentőbb – Ábrámnak bejött ez a terve: „Ábrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhái, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőtény szamarai és tevéi”.

Ez hitben indult ember hol, hogyan, min bukott el? Nézzük meg, mert azt mondja az ige: „aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Kor. 10:12) Gyökössi Bandi bácsi szavaival: „a lejtőn csak térdelve lehet megállni”. Mert **az élet lejtőin vagy kiborulunk, vagy leborulunk!**

És itt pontosan azt szemlélhetjük, hogy Ábrám nem leborult – hanem kiborult. Ezért jutott idáig! A kiborulásnak pedig megvannak az örök emberi állomásai: 1. Elkezd aggodalmaskodni: éhen hal. Hát nem az Isten hívó szavára indult el? **2. Aztán ez fokozódik, és félelemmé nő: megölnek a szép feleségem miatt. 3. Félelmében hazudik – a hűgának mondja a feleségét. Leborulás nélkül ezek a kiborulás örök lépcsői: aggodalmaskodás, félelem, hazugság, azaz a bűn cselekvése.**

Pedig olyan világosan mondja Jézus: „Ne aggódjatok, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezzétek; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatik nektek. Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.” (Máté 6:31–34) És mégis – olyan sokat és olyan nagyon aggódunk!

Pedig éppen 365-ször van benne az Isten ígéjében, a Bibliában: NE FÉLJ! Mi is szoktunk félni. Sőt, mi is szoktunk hazudni, mert félünk. Mert nem azt, nem úgy tettük, ahogyan, amit kellett volna – és a lejtőn lefelé mozgó tárgyak egyenletesen gyorsulnak. Csak térdelve lehet megállni!

Elgondolkodtató az is ebben a történetben, hogy az Úr ezt hagyja. Sőt, Ábrám nagyon meggazdagszik a feleségéért – mármint a hazugsága és gazembersége révén. De ekkor közbelép az Isten, mert azt írja az ige: DE... AZ ÚR! Na végre – mondhatnánk. Végre nyakon csípte engedetlen, csavargó, saját útját járó fiát, aki aggodalmaiból, félelmeiből és hazugságaiból még remek üzletet is csinált. Nyakon csípte, és majd kap!

De most jön a legmegdöbbentőbb! A fáraót bünteti meg és nem Ábrámot! „De az Úr nagy csapásokkal sújtotta a fáraót és házat Ábrám felesége, Száraj miatt”. Miért? Mit tett ez a szegény, ártatlan fáraó? Hát igazság ez? Miért a fáraót bünteti – Ábrám helyett? Az a helyzet, hogy erre nincs semmilyen ésszerű magyarázat. Ilyen az Isten. Olyan például, hogy nem rajtad meg rajtam kéri számon a bűneinket – hanem Jézus Krisztust adta oda érte! Nem Ábrámon kéri számon, és nem is a fáraón kéri számon – csak a fáraón keresztül eszmélteti és figyelmezteti gyermekét, akit elhívott és megváltott. Mert szeret. Ábrám helyett a fáraót fenýíti meg, mert „Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja”. (2Tim. 2:13) Ha mi erkölcsi felháborodásunkban szégyellenénk is Ábrámot – Ő nem szégyelli. Ahogyan nem szégyellte, és nem vetette el a parázna és gyilkos Dávidot, nem vetette el Pétert, amikor megtagadta Őt, nem dobta el Tamást, amikor kételkedett,

és a damaszkuszi úton nem csapta agyon villámával Sault, hanem szolgálatra indította.

Mert ilyen az Isten! Ez az ószövetségi ige bizonyít, hogy Isten tegnap, ma és mindörökké ugyanaz! Ugyanaz a szeretet, aki önmagát adta értünk, hogy nekünk életünk lehessen Benne – mert ha hűtlenek vagyunk, mint Ábrám (és hányszor vagyunk azok!), ő hű marad! Ha nem ilyen lenne, nem volna számunkra kegyelem! Ezért szoktam megkérdezni – Jézusé-e már az életed? Övé vagy-e már? A vére alatt lévőnek tudod-e magad? Akkor Isten gyermeke lettél, tulajdonba vett népe – és veled is úgy bánik, rád is úgy van gondja, mint Ábrámra!

Mit csinált ezek után Ábrám? Hallgat. Amikor kiutasítja a fáraó az országból: Ábrám hallgat. Nem bizonyítja az igazát – mert nincs mit –, nem mosakszik, hanem hallgat. Nincs benne az igében, de talán nem hamisítás, ha úgy értelmezem: szégyelli magát, és hallgat!

Mi pedig odaborulhatunk Krisztus elé, mint Tamás, aki szemlesütve csak ennyit mondott: „*Én Uram, és én Istenem!*” **És ő már érti, és nála kész a bocsánat. Így munkálja az életet! Éljen vele! Ámen.**

2011. 07. 10. Vasárnap. Vancouver. ÁBRAHÁM 3. A hitben hozott döntés.

Lekció: 1Mózes 13: 1 – 18

Textus: „*Azért Ábrám ezt mondta Lótnak: Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen rokonok vagyunk! Hát nincs előtted az egész ország? Válj el tőlem! Ha te balra tartasz, én jobbra megyek, ha te jobbra mégy, én balra térek. Ekkor Lót körülnézett, és látta, hogy a Jordán egész környéke bővizű föld*”. 1Mózes 13: 8 – 10

Kedves Testvérek!

Ábrámot elhívta az Isten Úr városából, az akkori civilizáció, kultúra csúcsáról – és Ábrahám engedelmesen, hittel elindult, nem tudva hova megy, útközbe mi vár rá. Ez a hit fejesugrása az ismeretlenbe – teszem az Isten akaratát, bár nem tudom mi lesz velem, hogyan fogok megélni, mi vár rám, de követem Jézust!

Így ért le Ábrám Kánaán, az ígért földjére. Odaért – de mások laktak ott, és miközben türelmesen várt, hatalmas éhínség lett azon a vidéken. Akkor Ábrám nem várt az Úr vezetésére, hanem segített magán és lement Egyiptomba. Nem az Úr hívta el őt oda, nem Ő vezette – Ábrám vette kezébe a sorsát; azaz vette ki a kezét Isten kezéből, aki kézen-fogva vezette. Mégpedig azért, mert aggódott. Aztán félt, hogy majd Egyiptomba megölik a szép felesége miatt – ezért hazudta azt, hogy a húga, és került Száraj a fáraó háremébe. De az Isten szeretet – és ő lépett; a fáraót csapásokkal sújtotta és így figyelmeztette, fegyelmezte elhívott eszközét, hogy nélküle jár, a bűn és pusztulás útján. Akkor szégyenkezve hagyta el Egyiptomot (ahonnan kiutasították), és tért vissza az eredeti útirányba. **A hívó ember életében nincs veszélyesebb, mint a görbe kitérő! Vannak ilyen görbe kitérők valamennyink életében. Amikor tudom, hogy mi az Isten akarata, de... a körülmények, a józan ész szava, a környezet, a személyes vágyak, indulatok hatására magam veszem kézbe a sorsomat, és függetlenítem magam az Úrtól. Legyen érte áldott, hogy ilyenkor se hagy magunkra! Ilyenkor is csak egy imádságnyira van! Ilyenkor is az üdvösségünket munkálja – mert elhívott, mert drága, kiömlött vérével jegyzett el bennünket, és mi nem a magunkéi, hanem az övéi vagyunk!**

I. Ábrám életében is nagy áldások forrásává lett még ez a nagyon görbe kitérő is! Először is bűnbánatra jutott! Meglátta önfejűsége rettenetes következményét – és az Isten mentő kegyelmét. Fejét lehajtva, némán hagyta el Egyiptomot.

De **nem omlott össze!** Nem mondja azt, hogy vége, én már nem vagyok jó semmire, nem vagyok méltó arra, hogy hívó embernek nevezzenek – befejezem ezt az egészet, és hazamegyek Úr városába. Sok hívó ember mondja ezt – például válaszok után, amikor szétesik a családja, osztozkodnak a gyerekeken,

vagyonon, és **többet nem megy a gyülekezetbe**, mert azt érzi, hogy kinézik onnan. És sajnos, sokszor tényleg ki is nézik. Vagy amikor kiderül valakiről valami – valami bűn. Hiszen mindenkinek van rejtegetni valója... és úgy dönt, hogy **elmenekül**: gyülekezetet, hitet, feleséget, családot vált, várost, országot, kontinenst cserél – mert le akarja rázni magáról, ahelyett, hogy megbánná és megújulna az élete. Kíváncsi lennék, hogyan néztek Ábrámra a szolgálói, a körülötte lévő emberek ezek után... milyen nyomás nehezedett rá a megvető tekintetek miatt. Talán kimondani nem merték – de ott vibrált a levegőben. Ismerős?

Pedig: 1 Az Isten – szeretet. 2. Még estünkben is közelebb eshetünk Hozzá. Mert mindig mindennel, mindenben a mi javunkat életünket munkálja! „*Nem kívánom a bűnös ember halálát, hanem azt, hogy a bűnös megtérjen újtárról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról!*” (Ezékiel 33:11) 3. **Tanítványágunkat minden nap előlről lehet, szabad és kell kezdenünk!**

Ezt tette Ábrám: pontosan oda ment vissza, ahol letért az „egyenes” útról, ahonnan elindult Egyiptom felé. „*A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Ábrám az ÚR nevét*”. Vagyis újra odaállt elé és azt mondta: Itt vagyok, Uram. Légy áldott, hogy elhívtál, légy áldott, hogy a bűnből is kimentettél – Neked adom újra magam, használj, vezess én Uram és én Istenem! **Ez a szüntelen megújulás, ez a megszentelődés, ez a hívó élet!**

II. De persze a Sátán ezt sem nézi jó szemmel – újból támad, hogy romboljon. **A Sátánnak nagyon gazdag az eszköztára, hihetetlen intelligens és rafinált.** Ez esetben a támadás eszköze nem az éhínség, vagy a félelem – hanem a vele vándorló rokon, az unokaöccse, Lót.

Igaz, **Ábrám ezt az egész Lót konfliktust magának köszönheti.** Amikor elhívta az Úr Ábrámot, ezt mondta neki: „*Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!*” Ábrahám ki is ment, de – nem tudni miért, mert erről a Szentírás sehol nem tesz említést – ezt a rokonát magával vitte. Miért volt ez baj? Azért mert **az Úr nem ezt mondta!** És mennyi baja lett e miatt!

Többeket is ismerek, akiket elhívott az Isten, akik elfogadták Jézus Krisztus szeretetét – de nem tudtak elszakadni szellemileg, fizikailag azoktól az emberektől, akik korábbi életükből körülvették őket. Tartották ezeket a szoros kötelékeket – ezért pedig **deformálódott hívó életük.** Gurult tovább a kerék, de mint erős nyolcassal. Ha egyszer az Úr azt mondja: „menj ki közülük”, akkor ki kell menni. Annak oka van! **Nem azért mondja, mert szeretetlen – hanem éppen azért, mert szeret.** **Ha nem tudok erősen megállni a hitben, hogy ne sodorjanak el, ne ingassanak meg – akkor ki kell menni.** Továbbra is szeretni kell őket, képviselni Krisztust, a kapcsolatot ápolni – de nem olyan szoros kapcsolatban lenni, hogy az ő befolyásuk erősebb legyen az Úrénál. Olyankor ki kell menni. (Lukács 14:26 „*Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom*”.)

Ábrámnak mindenképpen ezt kellett volna tennie, nem véletlenül mondta ezt neki az Úr – de nem tette, és ezt a rést találta meg a kísértő, aki erre specializálódott, hogy megkeresse és kihasználja az ilyen réseket!

Lóttal pedig előbb-utóbb mindenképpen baja lett volna, mert ő egy négyezer éve örök embertípus: a kollaboráns és opportunista – azaz a **megalkuvó** (az ellenséggel együttműködő) és **haszonleső.** Ábrámmal van – de csak azért, mert megéri vele lenni.

Ő az örök „is” ember. Két helyen olvashatjuk ezt a jellegzetes „is”-t az igében: „*Abrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki, és Lót is vele ment*”. (12:4) „*Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre*”. (13:1) Sokan vannak, nagyon sokan, akik addig járnak templomba, ameddig az, valamiért nekik megéri. Nincs elhívásuk, nem találkoztak Jézus Krisztussal, nem őt szolgálja az életük, mint Ábrámé – de van mégis valami egyéb motiváció, valami érdekük, amiért ott vannak, mint Lót. Ezekkel egy idő után vagy valami konfliktushelyzet alakul ki, vagy csak csendben elmaradnak – éppen úgy, mint Lót. Hányan jártak ide segítséget remélve, nagyon kitartoan, hűségesen. Sokan még a szolgálatokba is nagyon komolyan bekapcsolódtak. Sokan kaptak segítséget, megtalálták helyüket, számításukat – nem láttuk őket többé, esetleg bazárok alkalmával hurkáért, kolbászért sorban

állva. Mások nem kapták meg azt a segítséget, amit reméltek – azért mentek el. **Csak azok maradtak, és maradnak, akik élő, személyes kapcsolatra, vezetésre vágnak az Úr Jézustól. Akik adják magukat Neki – mert Jézus adta magát értük. Akik ezzel a lelkülettel szolgálnak a gyülekezetben. Te hova tartozol?**

III. Amiért mindezt elmondtam, az üzenet, amit most szeretnék a szívetekre helyezni! **Ábrám kapcsolata helyreállt az Úrral. Rá figyelt és a Lélek vezetése alatt állt.** Biztosan fájt neki az a viszály, ami közte és unokaöccse közt kirobbant – egyedül anyagi okok miatt! Felismeri Lótnban ezt az örök „is” embert, a nem lelki, hanem egyedül testi embert; visszaemlékezik az Úr elhívó szavára, és az ügy érdekében elválk tőle. Már mint az Úr ügye érdekében. Hogy amíg az Úr nevét hirdeti, az ott lakó kánaániak és perizziek – azaz a bennszülöttek – ne lehessenek tanúi a rokonok harcának, veszekedésnek, viszálynak. Látja, hogy mind a két nyáj nagy, megférhetnének, de ha Lót a sajátját annyira fontosnak tartja, akkor abból csak veszekedés lesz.

1 Nem mondja azt felülről: nézd, édes, kedves unokaöcsém, nekem köszönhetsz mindent. Örülj, hogy velem lehetsz, és alázd meg magad. Azt sem mondja kegyeskedve, mert tudja, hogy nem működik: Drága unokaöcsém, ezentúl jobban kell szeretnünk egymást és nem kell viszálykodnunk. Világosan látja, hogy unokaöccse testi ember, és itt nincs semmilyen érzelmi megoldás, mert anyagiakról van szó. Ezért egészen konkrét megoldást javasol – a maga kárára! „Azért Ábrám ezt mondta Lótnak: Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraid között, hiszen rokonok vagyunk! Hát nincs előtted az egész ország? Válj el tőlem! Ha te balra tartasz, én jobbra megyek, ha te jobbra mégy, én balra térek”. (13:8–9) **Ez a nem kegyes – de hívő magatartás! Átengedi a választást Lótnak. Pedig ő az idősebb, és ő a tekintélyesebb, a gazdagabb!** Nos, **ebben mindenképpen Ábrám a hit atyja** – amiként Pál apostol nevezi! Amikor hitben, szeretettel, a maga kárára felajánlja a fiatalabbnak a választás lehetőségét. Lót természetesen a Jordán folyó kövérebb legelőit, a jobbik részt választotta. Emberi módon jól döntött – de később kiderült, hogy nem helyesen. Mert **lehet emberi megfontolás alapján jól választani – de mégis rosszul, ha nincs benne az Úr!** Lót a kövér legelőkkel együtt Szodoma és Gomora későbbi sorsát s választotta.

Milyen nagyon jó lenne, ha mindig előre tudnánk, hogy mi a jó választás az életünkben! Ez nem adatik meg – de az igen, hogy hitben döntsünk, alázatban, a Krisztus-ügy érdekében, magunk háttérbe lépve, és Őt előtérbe engedve, ha kell áldozatokat is hozva – és az Úr megáldja ezt a döntést!

Amikor Ábrám felemeli a tekintetét, a Lót által neki hagyott földre, ott kevesebb termőterületet és több sivatagot lát – de hosszú idő után, ismét megszólal neki a Hang, és ezt mondja a „porra”, amit lát: „Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, neked és a te utódaidnak adom örökre. Hasonlóvá teszem utódaidat a föld porához: aki meg tudja számolni a föld porát, az tudja megszámlolni a te utódaidat is”. (13:14–16)

Mihelyst Ábrám engedelmes, azaz megszakítja a kapcsolatát Lóttal, amikor és végre egészen és maradéktalanul engedelmeskedik: ismét megszólal az Isten! Megerősíti az ígéretet!

Talán felsejlik bennünk, kivel, vagy éppen mivel kellene végre egészen és maradéktalanul szakítanunk, hogy újra megszólaljon bennünk a Hang, például az ige olvasása közben, amire oly régen vágyunk, s újra érezzük: Ő beszél hozzánk! Mert egyetlen akadály van Isten ember közt – a bűn, az Isten elleni lázadás. **Ne legyen akadály. Jézus Krisztus minden akadályért meghalt – hogy maradéktalanul és teljesen helyreállhasson a kapcsolat.** Én befejezem, hogy te folytasd! Hogy munkálkodjon az Isten! **Jövel, Szentlélek Úr Isten! Amen.**

2011. 07. 17. Vasárnap. Vancouver. ÁBRAHÁM 4. C: Formálódó hit – megújult magatartás. A megszentelődő élet.

Lekció: 1Mózes 14.

Textus: 1Mózes 14:22 – 24; 15:1

Kedves Testvérek!

Ábrám életében helyreállt a rend. Az elhívó Isten beszél vele, **már nem akar magán segíteni és maga útját járni** – ahogyan megjárta Egyiptomot, – hanem a Szabadító Istenre bizza az életét. És **minél inkább kiszolgáltatja magát Neki – annál inkább járja át a Szentlélek Isten.** Annál kevésbé saját önző óembere határozza meg a lényét, gondolatait, cselekvését, magatartását – hanem az Isten Lelke. **Mindenki ezt tapasztalja, aki átadja magát neki. Egyre jobban átjárja az Isten indulata, gondolkozása, egyre könnyebb, sőt automatikus, hogy az Ő akaratával összhangban gondolkozik, cselekszik.** Átjárja Isten szava, az ő megértett, befogadott igéje! Átjárja – dolgozik benne – és átformálja! Nem lesz büntelen – de megszentelődik. Egyre jobban kiábrázolódik rajta Krisztus!

Nem nagyon szeretjük ezt a szót, mert olyan furán hangzik. Márpedig mindannyiunknak erre van szükségünk, és mindannyiunkkal ez történik, ezt végzi el rajtunk, bennünk az Isten – ha kinyitjuk a szívünket őelőtte, ha behívjuk a szívünkbe Jézust és készek vagyunk neki engedelmessé válni. Ma szeretnék arról beszélni – nagyon gyakorlatias módon, Ábrám életén keresztül –, hogy **mi is az a megszentelődés.**

Múlt vasárnap volt szó arról, hogy Lót elvált Ábrámtól. Ábrám – mint megszentelődött hívó ember – a maga kárára előreengedte unokaöccsét, hogy ő válasszon először, hova akar menni, vonulni hatalmas nyájaival. Lót a látszólag jobb részt, földet választotta, a Jordán folyó völgyét, Sodoma és Gomora környékét. Ezzel együtt belekeveredett a helyi politikai életbe is. Egy fegyveres konfliktus kellős közepén találta magát: négy király indult harcba öt ellen. Négy, a hatalmát féltő városkirály – öt fellázadó városkirályocskára ellen, akik nem voltak hajlandók a négy közül legerősebb, Kedorlaomer zsarnokságát elviselni.

A csata a Sziddím völgyben zajlott le – és a lázadást leverték, a négy uralkodó király, azaz Kedorlaomer és csatlósai győztek a fellázadt öt királlyal szemben, akik közt ott volt Sodoma és Gomora is. „*Elvitték Sodoma és Gomora minden jószágát és minden eleségét, azután elvonultak. Elvitték Lót is, Ábrám testvérének a fiát, jószágával együtt, és elvonultak. Ő akkor Sodomában lakott*”. (1Mózes 14:11–12) Ilyen jól választott Lót. Kedorlaomer fogságába került asszonyostul, szolgálástul, mindenestül, a sodomaiakkal együtt. A fogság pedig soha nem volt biztonságos – a fogoly élete nem drága dolog.

Mit tett Ábrám? Biztos eszébe jutott: **na, tessék, engem igazolt az Isten, nekem volt igazam.** Én Isten szerint döntöttem, alázatosan félreálltam, és előre engedtem kapzsi unokaöccsömet – hát most megérdemli Lót, amibe került: egye meg, amit főzött. Ki mint veti álmát, úgy alussza álmát. És: aki szelet vet, vihart arat. Még az is lehet, hogy kis káröröm is volt benne, és azt gondolta: lám, Isten félretette Lót az utamból. Nekem biztosan nem lesz velem bajom többé. Áldott légy Istenem! – Ugye milyen rettenetesen hangzik, azaz hangzana? Pedig hány hívó mondott már hasonlót – akár a saját unokaöccsét illetően is, ha valamiért keresztelte az útját?

De Ábrám ezt nem mondta, és hogy milyen kísértések érték őt akkor – azt sem tudhatjuk. **Csak azt tudjuk, hogy mit tett!** És ez a mai egyik legfőbb üzenet: a hit nem belső vívódások összessége, nem belső bizsergés, kegyes gondolatok – hanem az igaz hit: cselekedet! Olyan, amit Isten munkál az övéi szívében!

Figyeljétek meg! Mit tett, hogyan bánt Ábrám Lóttal? **Úgy, ahogyan az Isten bánt vele, Ábrámmal,** amikor önféjűen, és gyáván cselekedett Egyiptomban! **Nem hagyta el, hanem szeretettel utána nyúlt! Gondja volt rá! Éppen így cselekedett Ábrám Lóttal.**

Miért állsz még mindig szóba az alkoholista öcséddel, és főleg: miért segíted? Hagyd békén, zavard el magadtól, ne törődj vele – mondta egy asszony a férjének. De én szeretem – mondta a férj. Engem is szeret az Isten – és ez a végtelen szeretet az, ami életet. Ezért szeretem az öcsémet, ápolom a kapcsolatot, segítem és imádkozom érte! **Hiszem, hogy leginkább így, az ő szeretetén keresztül, végez munkát általunk az Isten – ebben a tőle elfordult világban! Ez is a megszentelődő emberre jellemző magatartás!**

Sőt. Hadd hívjam fel a figyelmeteket még egy dologra, ami a megszentelődő ember másik jellemzője – nem szenteskedő! Nem kegyeskedi el a dolgokat. Milyen szépen hangzana, ha azt olvasnánk: mielőtt Ábrám elindult, áldozatot mutatott be, és segítségül hívta az Úr nevét. De ezt nem olvassuk. Hanem azt olvassuk, hogy amint meghallotta, mi történt az unokaöccsével – azonnal indult! Nem épített oltárt, nem tartott istentiszteletet, hanem csak annyi ideje maradt, miközben mozgósította az övét, hogy felnézett az égre, és elmondjott egy rövid könyörgést – mert most indulnia kell! Ez most nem az istentisztelet – hanem a cselekvés ideje. Mert meg van mindennek a rendelt ideje! Pont ez a mai ember egyik nagy baja, hogy olyan nagy össze-visszaságban, rendszertelenségben él, hogy egyre kevésbé érti: mikor, minek van az ideje. Iskolába jár – amikor dolgoznia kellene. Gyermekeket szül – amikor családot kellene alapítania. Dolgozik – amikor istentiszteleten kellene lennie. Harcol – amikor veszteg kellene maradnia, és néma – amikor neki kellene bizonyoságot tenni.

*„Amint meghallotta Ábrám, hogy unokaöccse fogságba esett, fölfegyverezte háromszáztizennyolc legényét, akik a házánál születtek, és Dánig üldözte őket”. **Bátran, késlekedés nélkül indultak.***

Talán azt gondolnánk: de hát Isten szerint való dolog, hogy a hívő ember háborúzzon? Különösen, ha nem is őt támadták meg? Minek avatkozik bele? Imádkozzon Lótért, és a békességért, hogy Isten hatalmasan cselekedjen, érje utol Kedorlaómert és seregét... hiszen ő mindent megtehet.

Tudjátok, látjátok, előfordulhat, hogy nemcsak oltárépítésre nincs idő, de semlegesek sem maradhatunk, hanem tüstént döntenünk és lépünk kell – azaz cselekedni kell hitünk és lelkiismeretünk szerint. Ahogyan Ábrám tette – az Isten Lelkétől indítatva!

Később, más szituációban, azt mondja az Úr Mózesnek, vagy Józsuének: *„maradjatok veszteg, az Úr harcol értetek”.* **Ne te akarj magadon segíteni – bízd maga Őrá!** Mert van, amikor veszteg kell maradni – és várni, míg az Úr munkálkodik. És van, amikor azonnal cselekedni kell a Lélek indítására. Ettől szép, dinamikus a hívő élet! Ábrámtól azt tanulhatjuk meg, hogy a hívő ember – adott szituációban, mikor egyértelművé teszi a Lélek – azonnal cselekszik, mert cselekedni, akár háborúzni kell.

Mivel pedig az Úr harcát harcolta Ábrám és nem a sajátját – néhány emberével megveri a győztes négy király seregét – kiszabadítja unokaöccsét, és mindenét, amit tőle elraboltak; és övé lesz a teljes zsákmány, amit Sodomából és többi városból gyűjtöttek.

És itt jön ennek a történetnek a csattanója, a nagy kísértés. Mert elejétől a végéig látnunk kell, hogy a **Sátán mindenütt Ábrám nyomában van – mint minden hívőnek. Kelepcéket készít! De a megszentelődő ember már képes Isten szerint gondolkodni, dönteni, cselekedni – a kísértés közben is!**

A győztes Ábrám elé kivonult a megmentett Sodoma királya és Salem azaz Jeru-Salem pap-királya. Sodoma királya a zsákmány felől kezd alkudozni Ábrámmal, amely nagyrészt a Sodomából elrabolt értékek. Az akkori hadijog minden zsákmányt Ábrámnak ítélt volna – az embereket, azaz Sodoma lakosait is, hogy legyenek Ábrám szolgái. Sodoma királya azt az ajánlatot (inkább kérés) tette Ábrámnak, hogy az embereket adja neki – a többi zsákmányt tartsa meg. Mit válaszolt erre Ábrám? *„Ábrám így válaszolt Sodom királyának: Fölemelt kézzel esküszöm az Úrra, a Felséges Istenre, a menny és a föld alkotójára, hogy egy szál fonalat vagy egy saruszíjat sem veszek el mindabból, ami a*

tied, hogy ne mondhasd: Én tettem gazdaggá Abrámot”. Kedorlaomer elrabolta, én visszaszereztem, megsegítetted az Úr – nem kérek érte semmit! És így folytatja: „*Rólam ne legyen szó...*” **Ez a győzelem! Ez az, amikor ember legyőzi önmagát – és az Úr hatalmasan megnövekszik benne! Engem ne ünnepeljete, én ebből az óriási vagyón hadizsákmányból egy cipőfűzőt se kérek – Soli Deo Glória!** Bárcsak megtanulnánk ezt Ábrámtól! Mindenki, aki hivatalt visel, győztes, pozícióban van, úgy érzi, hogy jogai vannak: „*rólam ne legyen szó...*” – **nem én vagyok a fontos, hanem az Isten ügye, amit képviselek.**

Két király jött Ábrám elé. A másik király – egyben pap. A Biblia egyik legtitokzatosabb alakja. Melikisédek – Igazság királya – Jeru-Salem pap-királya. Nevével többször találkozunk a Bibliában. A zsidókhöz írt levél szerzője részletesen beszél róla, és Jézust Melkisédek rendje szerint való főpappnak nevezi (7. rész). **Ez a titokzatos főpap-király odament Ábrám elé és kenyeret és bort adott neki.** Valószínűleg ez az akkori győztes hadvezérek tiszteletére járó szokás volt – de lehetetlen nem gondolni arra, hogy **Melkisédek úrvacsorát adott Ábrámnak.** Lehetetlen nem gondolni Jézusra, a Melkisédek rendje szerint való főpapra, aki majd egyszer, közel kétezer év múlva azt mondja a kenyérre és a borra: ez az én testem – ez az én vérem.

Ábrámot megerősíti az Úr abban, amit tett, ahogyan nagyon egyértelműen, félresántikálás nélkül az ő útján jár. Kétféleképpen is teszi ezt. Először ez által a bizonyos Melkisédek által: „*Áldott vagy Ábrám a Felséges Isten előtt, aki a mennyet és a földet alkotta! És áldott a Felséges Isten, mert kezébe adta ellenségeidet!*” **Nem te tetted – Isten végezte el általad. Ő győzött – általad. Ővé a dicsőség mindenért! Te pedig azért vagy áldott Ábrám – mert eszköze lehetsz, mert nem magadat képviseled, hanem Őt!**

„*Ezek után az események után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges*”. **Íme, újra hallja a hangot. Él a kapcsolat az Úrral. Beszélgetnek.** „*Ezek után az események után...*” mármint hogy Ábrám így tudott hitben élni, dönteni, lemondani önmagáról, megüresíteni önmagát az Úrért! Ahogyan az Úr Jézus tette – Őt ábrázolta ki Ábrám!

Az Úr megerősíti: „*jutalmad igen bőséges*”. Akárcsak a miénk – Krisztusért: örök élet. **De csak ha mi is befogadjuk és élünk általa – már most! Végezze el az Úr – mint Ábrámon –, hogy a hitünk létté legyen!**

Amen

2011. 07. 24. Vasárnap. Vancouver. ÁBRAHÁM 5. A hit lényege.

Lekció: I. Mózes 15.

Textus: I. Mózes 15: 6 „*Ábrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.*”

Kedves Testvérek!

Ábrámot vezette az Isten – de mint minden hívő embernek, neki is voltak mélypontjai. Múlt héten arról volt szó, hogy Ábrám a Lélek vezetése alatt azonnal indult, amikor indulnia kellett unokaöccse, Lót megmentésére. Amikor pedig az Isten az ő kis maroknyi csapata kezébe adta a győzelmesen vonuló megszállók hadseregét, és vele együtt a teljes hadizsákmányt, amit szereztek, azaz nagyrészt Sodoma lakosságát és teljes vagyónát – akkor Ábrám mindenről lemondott, és visszaadott mindent Sodoma királyának. Mégpedig egyedül az Isten dicsőségére! Nem a magáéra, hanem az Istenére! **Így tett biznyságot Ábrám szóval és tettel egyaránt arról, hogy nem ő az, aki cselekszik, hanem az Isten – általa!** Ez az, amikor a szavaink és tetteink együtt tesznek biznyságot a hitetlen világ előtt arról, hogy **hatalmas, kegyelmes, szerető, élő Urunk van! Szó + tett = hiteles biznyságtétel.** Istennek adta szóban a dicsőséget – és lemondott önmagáról, a hatalmas zsákmányról, amelyet élete

kockázatásával, hősiesen szerzett, ami neki járt; visszaadta teljes egészében azoknak, akiktől elrabolták = ez a hiteles bizonyágtétel. **Ezt várja tőlünk a mi Urunk.**

Micsoda nagyszerű ember ez az Ábrám. Micsoda nagyszerű, boldog emberek ezek a hívők! Akik így tudnak Isten vezetésére hallgatni, akik így képesek lemondani önmagukról – és éppen ezért áldottak, és gazdagodnak! Minden téren növekednek: hitben, békességben, bölcsességben, hit-tapasztalatban, szeretetben, Isten szerinti önkontrollban...

Arra is jó példa Ábrám élete – amely a vándorló hívő örök mintája -, hogyan bemutatja: a kísértő állandóan ott van a sarkában! Nem hagyja békén! Nem hagy neki nyugtot! **De az a csodás evangélium, hogy Ábrám ezekből a kísértésekből – ha elbukik is – mindig megerősödve kerül ki.** Fejlődik az élete. Újszövetségi módon szólva: **növekszik benne a Krisztus.**

Először a külső körülményei által kísértette őt a Sátán – éhínség Kánaán földjén – Egyiptom. Aztán Száraj szépsége miatt félelem, hazugság – húgának mondta és a fáraó háremébe került. A kegyelmes Isten mindezekből kimentette, hordozta, formálta. Csodálatos jellemet formált benne, amely képes a Szentlélekre hagyatkozva, az Úr szerint dönteni nagyon kényes szituációkban is, gyorsan is. **Isten munkája nagyon nyilvánvaló Ábrám életében – tehát: támad a Kísértő. Mégpedig gőzerővel. Most más úton-módon – mert nagyon leleményes és gazdag az eszköztára.**

Szárajnak nem lehetett gyermeke, meddő. „*Száraj azonban meddő volt, nem volt gyermeke*”. (1Móz. 11,30) Ezt már akkor tudta Ábrám, mielőtt Isten hívására elindult Úr városából. Az elhívás így szólt (1Móz 12:1): „*Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyvárosra teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége. Ábrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki*”. Pedig tudta, hogy gyönyörű szép feleségének nincs, és minden biztonnal nem is lehet gyermeke. **De hitt az Úrnak. Jobban hitt Neki – mint a tényeknek!** És megtapasztalta Isten vezetését, kegyelmét. De gyermeke nem született, az idő pedig haladt. Ő engedelmes volt, Isten eszközüvé lett – de gyermeke nem született. És ettől egy idő után megkeseredett.

Ismertem egy hívő házaspárt, akik szintén az Úrnak adták át életüket, szolgáltak sokat, gyerekeket vállaltak, neveltek – de rettenetes nyomorúságos körülmények közt. Sokat imádkoztak: Úr Jézus, tisztességgel dolgozunk mindketten, többet nem tudunk előteremteni – te azt ígérted, hogy a tiednek kirendelsz minden szükségeset: kérünk, adj nekünk tisztességes lakást, ahol elférünk, életkörülményeket, amelyek elfogadhatók és emberségesek! Sokat kérték, sok éven keresztül – de semmi nem változott. Közben voltak ünnepek, szebb napok, nehezebb időszakok – és egy idő után megkeseredtek! Hívő emberek maradtak, az Urat nem hagyták el, éppen úgy szolgáltak, mint előtte – csak megkeseredtek!

Mindannyiunk életében lehetnek, sőt, vannak ilyen megkeseredések. Szeretném azt kiemelni, hogy az Úr tudta mi volt Ábrám szívében. **Az egész beszélgetés azzal kezdődött, hogy az Úr szólt Ábrámhoz: NE FÉLJ!** Karácsonykor és húsvétkor is ez volt az első szó! „*Ne félj Ábrám, Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges*”. Többször megígérte, elmondta, sok bizonyágát adta, hogy ő Úr – és most emlékeztet, mert tudja, mi van a szívében.

Ekkor viszont kitör a keserűség és csalódottság Ábrámból – de nem az Úr ellen – hanem az Úr előtt! Elpanaszolja, hogy még mindig nincs gyermeke és mindene idegenre száll. **De nem az Úr ellen – hanem az Úr előtt, neki a szívét, keserűségét kiöntve.** **Ez a különbség a hívő, átadott életű ember – és mindenki más közt: bíz az Úrban, mert rábízta egész egzisztenciáját!** Ezért, ha egyáltalán nem érti is, hogy miért van úgy, ahogyan van, ha teljesen ellentétesnek érez, gondol is mindent, mint amit az Úrtól várna, vagy ha nincs is imameghallgatás, ha tele is van csalódással, keserűséggel – ezt is neki adja át, előtti önti ki a szívét. Ábrám nem a feleségének, Szárajnak, vagy háza népének mondja el,

panaszolja el keserűségét, csalódását az Úrban, hanem Neki magának. **Ezt is rá bízta arra – aki az Egyszülött Fiát adta érte, és ezzel kimentette bűneiből, és örök élettel ajándékozta meg!** Jellemző-e ez a hit, bizalom rád, testvérem? Vagy inkább lázadsz ellene? Számon kéred? Tiltakozol? „Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel”. **Hogyan lehet vele megbékélni, és békességet nyerni?** „Mert azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne”. (2Korinthus 5:20) **Mert Krisztuson kéri számon – és a mi életünk az övé. Biztonságban van! Senki el nem veheti tőlünk.**

Erre emlékezteti Ábrámot az Úr. Új perspektívát, nézőpontot ad: „Azután kivezette az Úr, és ezt mondta: Tekints föl az égre”. Mintha csak azt mondaná az Úr: az a te bajod Ábrám, hogy az utóbbi időben nagyon lefelé néztél – csak a láthatókra. Pedig „a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók”. (2Kor. 4:18) **Aki felfelé néz – az előtt tárul ki a világ; aki lefelé – annak beszűkül!** Valahol olvastam, hogy egy gyászoló úgy gyógyult meg, emelkedett fel fájdalom mélységéből, hogy megállt mellette a temetőben, a sír mellett egy ismeretlen ember, és miközben ő a padra borulva sírt, csak ennyit mondott: **Nézzen fölfelé is!**

„Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz!” Ábrám kiment, felnézett – és azt olvassuk: „Ábrám hitt az Úrnak”. Még mindig nem látott gögicselő, játszó gyermeket. Egyet se. De az Úr szavára – hitt! Uram, te tudod. Légy áldott ígéretedért, amit adtál nekem Jézus Krisztusban! Őbenne és őáltala tied vagyok egészen! Ábrám is egész lényével igent mondott Istennek. Ahogyan Jézus mondta: „Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem!” (Máté 11:26) **Ez a hit lényege! Mert kegyelmet nyert bűnös lehetek – átadom magam teljesen annak, aki engem így szeret!**

Szeret és be-, elfogad! „Ábrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”. **Ábrám békességet nyert. Semmi nem lett mássá** – továbbra sincs gyermek – **de Ábrám teljesen rábízta ezt is az Úrra!** Íme egy kételkedő, csalódott, megkeseredett hívó megújulása: mert 1. az Úr előtt öntötte ki; mert 2. szólt hozzá az Isten, kapott ígét; és mert 3. felemelte tekintetét! Neki öntsd ki, keresd szavát, és emeld fel a tekinteted! Ő szól, gondja van rád, és ad, mindig ad új perspektívákat!

Ezek után különös, furcsa dolgokat olvasunk. Az Úr parancsa: Félbevágott üsző, kecske, kos. **Szövetségkötés.** Így kötöttek királyok szövetséget egymással. Átmentek a félbevágott állatok tetemei közt: így vágattassunk ketté, ha nem tartjuk meg a szövetséget! **Ilyen mélyre szállt le az Úr Ábrámért!** „Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, Uram! Miből tudom meg, hogy én öröklöm azt?” És az Úr **szövetséget kötött vele – ahogyan a földi királyok szoktak.** Lehetetlen nem gondolni ismét Jézusra, akinek a szíve hasadt ketté egy kereszten – és akkor is elsötétült az ég, mint Ábrám áldozata után.

Aztán mély álomba zuhant Ábrám, és „rémítő nagy sötétség borult rá”. És Isten titkokat jelentett ki Ábrámnak. Először közeljövő: népe jövevény lesz négyszáz évig, rabszolgaság (egyiptomi fogság) – de lesz szabadulás. Ábrám békességgel hal meg késő vénységében.

Aztán misztérium – titok. Isten kijelentése: füstölgő kemence, tüzes fáklya megy át a húsdarabokon. Így kötött szövetséget az Úr, így látta az Urat Ábrám. Bepillantást ad népe jövőjébe, sorsába: „füstölgő kemence” – Dániel tüzes kemencéje a babiloni király idejében. Középkori inkvizíció tüzes kemencéi, keresztes háborúk. És a II. VH tüzes kemencéi. Négy évezred tele tüzes kemencékkel! A zsidóság sorsa.

A „fáklya” – **ebből a népből származó elolthatatlan világosság: Jézus Krisztus:** „én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága”. Mint Ábrámnak – lett világossága! Akinek van – az soha nem jár sötétségben! Neked van? Jézus adja, nyújtja ma is. Vedd át, és őrizd a lángját! Ámen.

2011. 07. 31. Vasárnap. Vancouver. C: A hit hőse – papucsban.

Lekció: 1 Mózes 16.

Textus: „És hallgatott Ábrám Száraj szavára”. 1Mózes 16:2

Kedves Testvérek!

A hitben élő, kegyelmet nyert, az élet útján vándorló ember életpéldája Ábrahámé. Azé az emberé, **aki elé mindig cselet vet a Sátán,** hogy elbuktassa, eltérítse, megsemmisítse. Ezt teszi velünk is. Hol a nehézségek által próbál eltéríteni, hol saját kívánságaink által, hol idegeneket használ fel, hol az ember saját családján belülről érkezik a kísértés: **feleséget, férjet, gyermeket, rokont használ fel.** Ez talán a legveszélyesebb. Hiszen ez esetben mindig az a kérdés vetődik fel, amit Pétertől kérdezett az Úr Jézus: „Jobban szeretsz-e engem ezeknél?” Más szóval: **tudod-e őket helyesen szeretni?** Azt mondani, hogy nem – ha az ellentétes az Úr megismert akaratával? **Szeretlek drágám – de nem, mert nekem az Isten nem ezt mondta!** Ő maga is sokszor mondja ezt nekünk – ha valami nem egyezik az Ő akaratával. Leállít, azaz szól, figyelmeztet – és mi döntünk mellette, vagy ellene.

Tíz évig élt Ábrám Kánaán földjén, ahova az Isten őt vezette. **Elpanaszolta az Úrnak legnagyobb bánatát, hogy nincs gyermeke – és az Úr válaszolt rá. Szövetséget kötött vele – ahogyan a korabeli királyok szoktak:** áldozati állatokat vágtak ketté, a különböző állatok félét tették össze, és átmentek a húsdarabok közt. **Úgy vágattassunk ketté, mint ezek az áldozati állatok, ha megszegjük a szövetséget.** Ezt nem Ábrám találta ki – ezt az Úr mondta Ábrámnak. Így kötött vele szövetséget az Úr (miközben ez a szövetségkötés külön kijelentések alkalmá is volt – tüzes kemence és fáklya formájában ment át az Úr).

Mi lehet ennél beszédesebb szövetségkötés: Ábrám, én az Úr azt ígérem neked, hogy lesz gyermeked, és annyi utódod lesz, mint az égen a csillag. Vágattassam ketté, ha nem. Akkor Ábrám hitt az Úrnak.

De teltek-múltak az évek, és semmi nem történt. Már tíz éve életek – mint jövevények – Kánaán földjén. Tíz év pedig hosszú idő – mindenki életében. Öregedtek. A gyönyörű szép Sára is. Aki ugyan a ház és vagyon úrnője volt – de értéktelennek, becsapottnak érezte magát. Nem volt gyermeke. Abban a korban ez volt a legszörnyűbb csapás egy asszony életében! De hát Isten ígéretet tett! De az már lehetetlen... Talán rosszul hallottuk – azaz hallotta Ábrám, mert a szövetséget az Isten vele kötötte!

Ilyenkor születnek a vallásos-hitetlen döntések, amelyeket még meg is magyarázunk, alá is támasztunk – mégpedig vallásos módon. Azt mondta Sára: „Íme, az Úr nem engedte szülnöm...” Igaz ez? Igen, ez igaz. „Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom”. (Zsolt. 127,3) **De ez csak féligazság. Úgy lenne igaz, ha Sára hozzáteszi: még nem... de az Úr megígérte, és szövetséget is kötött veled, drága férjem, hogy lesz gyermekem. De ezt Sára nem tette hozzá –** hanem egy abban a korban elfogadott módszert javasolt, hogy a rabszolganője szüljön neki gyermeket (a Hammurapi kódexben is megtalálható). Ez amolyan szabályszerű „örökbefogadási eljárás” volt.

Nincs rosszabb hazugság a féligazságnál, amely félrevezet, eltérít, kiforgat. Ábrám hite sem volt elég erős ahhoz, hogy eszméljen, hogy túllásson felesége rossz idegállapotánál, és mindig szeme előtt legyen az Isten igéje – hanem belement. Mint Ádám az éden kertjében – elfogadta a leszakított gyümölcsöt, és evett belőle. „És hallgatott Ábrám Száraj szavára”. A hit hőse – papucsban.

Nem az erkölcsi oldalát szeretném boncolgatni – hanem azt, hogy engedetlenség és hitetlenek voltak. **Nem bíztak az Úrban – hanem be akartak neki segíteni. Ezért nem igaz: „segíts magadon az Isten is megsegít”.** **Ez is féligazság.** Ez úgy igaz: „ember küzdj és bízva bízzál” (Madách, Ember tragédiája). **Végezd a munkád teljes erőddel, szorgalmaddal, alázattal, kitartással – ne magadért, magadnak,**

hanem az Úrért! És közben bízd rá magad, mert ő munkálkodik. Ő adja a lehetőséget, az erőt. Vezet, irányít, indít – vagyis: **az Isten is megsegít.** Mert aki ezt éli, az tapasztalja: **senki nem tud magán segíteni – az Úr a szabadító!** „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*”. (János 15:5)

Látjátok, itt, ebben a történetben is: **amikor maguk akartak magukon segíteni, minden összezavarodott!** Ez is nagyon jellemző! **Kiveszem a kezem az Isten kezéből – és kezdődik a káosz.**

Miért hagyta ezt az Isten? Azért, mert nem bábokat akar magának, akiket dróton rángathat – hanem engedelmes, Őrá figyelő embereket! **Ha nem figyelünk rá, akkor ő úgy formál, alakít bennünket, azaz az ő egyik pedagógiai eszköze:** „*Ne tévelyegjetelek: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet*”. (Galata 6:7–8) Nos, ő azt munkálja – hogy ezt észrevegyük!

Kiteljesedett a káosz és a rombolás Ábrám és Száraj életében: 1. Szárajt lenézte a rabszolganő, Hágár, mert neki lett gyereke Ábrámtól. „*Amikor látta, hogy terhes, úrnőjének nem volt több becsülete előtte.*” Ettől pedig még jobban kikészült Száraj! 2. Ábrám és Száraj közt kitört a családi botrány, és Ábrám megkapta Szárajtól: „*Miattad ért engem sérelem! Magam adtam öledbe a szolgálómat...*” (5), **de azért te tehetsz róla.** 3. Sőt, jön a vallásos máz: „*teherbe esett, és nincs előtte becsülete. Ítéljen ügyünkben az Úr!*” Miért az Úr – nem te találtad ki az Úr igéjével szemben? 4. És Ábrám még mindig nem hívő emberként, hanem papucshősként, azt mondta feleségének: „*Hiszen kezekben van a szolgálód, csinálj vele, amit jónak látsz!*” Ábrám még mindig nem kapcsolt: ez nem az Isten útja! – hanem inkább szeretné olcsón megúszni az egészséget, mint aki nem tehet semmiről. Pedig erre is igaz, mint mindenre: „*Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti*”. (Máté 6:24) **Ábrám az Úrnak is akart szolgálni, meg Szárajnak is. Száraj kedvéért Hágárt is elfogadta – de saját bűnüket veri Isten a fejükhöz. Ez Isten módszere – nem bottal ver, hanem bűneink nyomorúságos következményeit veri a fejükhöz.** Például: a családi háromszög legnagyobb büntetése maga a családi háromszög! Amelyben – ha van még lelkiismeretük – senki sem lehet felhőtlenül boldog. Pontosabban: mindenki boldogtalan.

És az Isten még mindig hallgat! Pontosabban: Ábrám és Száraj számára még nincs mondanivalója. **Nekik még egészen le kell aratniuk, amit vetettek – hogy aztán újra felnézzenek: honnan estek ki, és mi is történt velük.**

De Hágár felé nem hallgat. Azzal a Hágárral áll szóba, akit eddig senki nem kérdezett meg. Csak eszköz volt úrnője és ura számára, hogy tervüket végrehajtsák. De Isten számára – egy szenvedő ember. Isten pedig mindig a szenvedők – a senkik, kivetettek, vakok, bénák, leprások – pártjára áll. Jézus Krisztus azt mondta: „*Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek*”. (Máté 9:12) Hágár elfutott, elmenekült Szárajtól, annyira kínoztta őt. Az Egyiptom (azaz a hazája) felé menekülő Hágárt megszólítja az Úr angyala: „*Hágár, Száraj szolgálója! Honnan jössz, és hová mégy?*” **Ha van lélekbe markoló, egzisztenciális kérdés, akkor ez az.** Az Úr tudja – de kérdezi, hogy Hágár belegondoljon, magába szálljon. Mert az Úr nem csak Ábrámot és Szárajt szereti, akiket kiválasztott, hanem az egyiptomi Hágárra is éppen úgy gondja van. Bárcsak mi is meghallanánk ezt a kérdést. Milyen sokszor menekülünk, bolyongunk utakon, amelyeken nem az Isten vezet. Milyen sokan jöttek ide – nem az Úr vezetésére, hanem menekülve az életük elől, mint Hágár. És nem lett jobb – csak más. Mert nem az a lényeg, hogy Hágár ott marad-e az ál-vallásos Száraj szolgálójaként, kihordva ura, Ábrám gyermekét, vagy elmenekül vissza a hazájába, Egyiptomba – hanem az a kérdés, hogy hol a helye. Hol akarja őt látni az Úr? Mi a terve Neki az életével. Mert viszont áldott csak ott és úgy lehet!

Mi az, hogy áldott? Az, hogy **az Úrnak szükség van rá.** Használja őt az Isten, és az ő dicsőségére van neki átadott élete. **Örömet, erőt, célt ad másoknak is, hűségével, szorgalmával irányt mutat, példát ad.** És millió egyéb egészen konkrét cél lehet – Isten akarata valósul meg általa! Ő alászáll – és az Isten dicsősége fénylik. **Ahogy ez Jézus Krisztusban megvalósult.**

„*Azt mondta neki az Úr angyala: Térj vissza úrnődhez, és alázkodj meg előtte!*” Ha nem az Úr mondaná, rossz tanács lenne, de **így az is benne van: ne félj, én veled vagyok!** Hiszen: „*Nagyon megsokasítom a te utódaidat, annyira, hogy meg sem lehet őket számolni*”. Fiút szült, Izmaelt – az arabok ősatyját. „*Kezet emel mindenkire, de rá is mindenki, kárt tesz testvéreinek, ahol csak tanyázik*”. **És ez ma is így van.**

Száraj és Ábrám, és utódaik hatalmas árat fizettek, fizetnek ezért az engedetlenségért. **Ha Ábrám hitben megáll, és nem a felesége idegállapotára való tekintettel kezd el idegen utakon járni, ha nem órá hallgat, hanem az Úr szavára, ígéretére – akkor ez nincs. De van – még ma is.**

Óriási figyelmeztetés: Uram, utaid mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem, ösvényidre taníts meg, miken intézd menésem. És vezérelj engemet a te Szent, igaz igédben! (Zsoltár 25:2)

És hatalmas bátorítás: Isten nem veszik össze, nem számol le Ábrámmal – hanem megtartja vele szövetségét. **Bár Ábrám felrúgta – Isten mégsem szakítja ketté** (mint az állatdarabokat). „*Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja*”. (2Timóteus 2:13) Ezért ma is oda lehet borulni elé hálás szívvel – meg lehet köszönni az ő nagy, kegyelmes hűségét, ahogyan bánik velünk, szeret minket! **Lehet kérni világos vezetést, engedelmes szívet – hogy ne térjünk el tőle, ne okozunk bajt, káoszt, fájdalmat, szenvedést, kárt magunknak és másoknak; hanem lehessünk az ő engedelmes, hű gyermekei – Jézus Krisztusért, a mi megváltó és szabadító Urunkért!** Ámen.

2011. 08. 21. Vasárnap. Vancouver. C: Angyalok – civilben.

Lekció: 1 Mózes 17: 1 – 10; 15 – 23; 18: 1 – 15.

Textus: 1 Mózes 18: 1 „*Azután megjelent neki az Úr angyala Mamré tölgyesében...*”

Kedves Testvérek!

Ábrahám az élet útján hitben végigvándorló ember példája. Elhívás, engedelmesség, kísértések, bukások, megerősödések, átélt csodák – és közben minden az Istenre mutat, mert jelen van benne és munkálkodik. Mert **egész életét áthatja az Isten jelenléte!** Legutóbb: a hit hőse papucsban – felesége unszolására engedetlenség: Hágár, Izmael. Isten hagyta – lavina effektus: megromlott a viszony Hágár – Sára, Ábrahám – Sára közt. „*Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja*”. (2Tim. 2,13) Isten közbelép, kijelenti magát Hágárnak, békességet teremt benne, visszavezeti. **Meg kell tanulniuk a bűn következményeként előállt, kísértésekkel, feszültségekkel teli helyzetben Isten akarata szerint, békességben élni.** Bizony ez nem könnyű – de éppen azért hagyja, engedi az Úr, mert terve van ezzel is az életünkben! **Formál, csiszol, alakít, hogy tanuljunk, érzünk – hogy ha majd egészen más irányból egészen más kihívással kell szembesülnünk, már tudjunk Krisztusian élni, gondolkodni, cselekedni, reagálni; mert a Szentlélek Isten életté teszi az igét.** Ezért mondja: „*Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelöttem, és légy feddhetetlen!*” Nem lehet elbújni, mint Ádám és Éva. Nem kell kétségbe esni, rettegni kilátástalan körülmények közt – mert én vagyok az Úr. Soha ne felejtse el, hogy előttem zajlik minden! Ez legyen életed alapja! Hiszen szövetségre léptem veled – úgy

vágjanak ketté, mint azokat az állatokat, amelyek közt átmentem. Újszövetségi nyelven: **a fiamat adtam érted, nem adhatok többet, hogy bizonyítsam: szeretlek, gondom van rád!**

13 év múlva újabb ígéret, és szövetségkötés: „*Megajándékozlak szövetségemmel, és nagyon megszorítom utódaidat. Ekkor Abrám arcra borult, Isten pedig így szólt hozzá: Sok nép atyja leszel! Nem neveznek többé Abrámnak, hanem Ábrahám lesz a neved, mert sok nép atyjává teszek*”. Arcra borult – megalázta magát és hitt. Ábrám – magasztos Atya: nem Ábrahámra vonatkozik, hanem arra, aki hordozza az életét! Ábrahám (héber hasonlóság, szójáték) – **sokaság Atyja. Akivé lesz Isten ígérete alapján.**

Mivé leszünk? „*Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok*”. (1Péter 2:9) **Minden bűnei ellenére – ez volt Ábrahám élete; és minden bűneink ellenére – ez a mi életünk!**

Izsák ígérete. Ábrahám nevetett, „*Bárcsak Izmael életét oltalmaznád*” – **de engedelmeskedett: körülmetélkedés!** Mert engedelmeskedett – élt a kapcsolat, nem szakította meg az Úrral; és **jött a három-egy angyal a Mamré tölgyesében. Nem tett bűnt, ami megszakítaná az Istennel való élő kapcsolatot – engedelmes volt, maradt!** „*Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.*” (János 14:21)

„*Megjelent neki az Úr angyala... három férfi áll előtte... földre borult és így szólt: Uram, ha megnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgálodat! ...mossátok meg lábatokat, dőljetek le a fa alá! ...hozok egy falat kenyeret, hogy felüdüljete...*”

Azt gondolom **minden ember** – hívő, vagy hitetlen – **álma, vágya, hogy nagy, megragadó, megbizonyosító Isten-élménye legyen.** Mint amikor hang hallatszik az égből, látomást lát, álmodik, vizionál, kijelentést hall, hanyatt esik, transzba kerül. **Ez az igazi – mondják sokan.** Mások beérik egy **istentisztelet alatti Szentlélek-érintéssel.**

Van ilyen „Isten-élmény” is – de ritka. **Akik ezeket keresik, ezekre koncentrálnak, hajszoják – tévutakon járnak.** Bár a Szentlélek Isten érintése valóban élmény is a számunkra – mert szeretet –, de annál sokkal több. A teljes Szentírás arról tesz bizonyosságot, hogy **Isten mindenkivel akar találkozni** – mégpedig úgy, hogy az számunkra ézelmileg, lelkiileg, intellektuálisan egyaránt elviselhető legyen. **Krisztus – kijelentés!**

Ezért Isten angyalai ma is leginkább civilben járnak. Egyszerű ruhában, vándorok – mint Ábrahám maga, vagy mint azok a vándorok, akiket Ábrahám befogadott. **Ilyen angyalokkal (követ, küldött) szól hozzánk az Úr, alakítja, formálja életünket.** Sokszor csak azért küldi őket, hogy a vendégszeretetünket, türelmünket, odaadásunkat tegye próbára.

A keleti ember számára a legmagasabb rendű szeretet megnyilvánulása a vendégszeretet volt. **Sietett Sárahoz,** és azt mondta: **siess,** dagassz meg három mérték (36 liter!) finomlisztet, és süss lángost. **Kiszaladt** a csordához borjúért (öreg ember volt már). **Ismeretlen vendégek felé példás vendégszeretetet tanúsított.** „*A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek - tudtukon kívül - angyalokat vendégeltetek meg*”. (Zsidó 13:2)

„*Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhöz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam,*

és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak egygel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.” (Máté 25:34–35)

Egy Balaton melletti kis villácskában élt egy nyugdíjas házaspár. Szinte szótlanul, egymás mellett. Évek óta alig beszéltek már egymással, tökéletesen elromlott a viszony közöttük. Egy délutánon bekopogtatott hozzájuk a szomszédjuk, akihez holland vendégek érkeztek, egygel többen, mint amennyit el tudott helyezni. Nagyon szépen kérte a jó szomszédot, adjanak néhány napra szállást az egyik férfitvendégnek. Meg is tették.

A holland férfi néhány nap alatt szavak nélkül is tisztában lett a helyzettel, és egy csöndes alkonyatkor, amikor az asszony a konyhában készítette a vacsorát, a magányos és hallgatag férfi házigazdája mellé ült és németül (ezt értették mindketten) megkérdezte: Mi van a feleségével? Ne haragudjék, nem akarok tolakodni, de orvos vagyok, látom, valami baj van. A férfiből kibuggyant az elfojtott évek fájdalma. Elmondta az életüket. Másnap az asszony mellé ült le a holland orvos és vele beszélgetett. Mielőtt elutazott volna, már együtt imádkoztak mind a hárman. Mert nem csak orvos volt, hanem Isten gyermeke is. Sőt: Isten orvosi táskával járó, éppen Magyarországon, a Balaton partján pihenő anyala.

Ugyanígy érdeklődtek a küldöttek (angyalok) Ábrahámról Sára után is: „Hol van Sára, a feleséged?” Ábrahám, és a hallgatózó Sára is végiggondolhatta egész életüket, lefutott előttük, mint valami film: itt vagyok, vagyunk, gyermektelenül, Izmaellel, Hágárral – állandóan csak az ígéretre várva, amit már igazából fel is adtunk. Aztán így folytatja a követ (angyal): „egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már felségednek, Sárának fia lesz!” De Sára nevetett – mert öreg korukra gondolt. Tudta, hogy Istennek semmi sem lehetetlen – de itt nem hittanból kellett vizsgázni. Itt a hitük vizsgázott. Valóban hiszed-e? Kérdezte Jézus többektől, mielőtt gyógyított. Megdöbbenő a gutaütött gyermek édesapjának válasza: „Hiszek, segíts hitetlenségemen.” (Márk 9:24) Azaz: **adj hitet, hogy hihessem!**

Ábrahám is nevetett – és Sára is. Nincs különbség! Bizony, van, hogy te is nevetesz, és én is. Mert az Isten tudja, mi van a szívünkben. Nem az az igazi baj, ha nevetünk – hanem az, ha nem engedelmessé válunk! Ha a nevetés miatt eltűnik a bizalom, a rá hagyatkozás, magam kiszolgáltatása, az ő akaratának szüntelen keresése! Mert bár Ábrahám és Sára nevettek – engedelmesek maradtak Istennek! Körülmetélés, vendéglátás!

Mennyire vagy nyitott befogadni másokat? Beengedni házádba, szívedbe, életedbe? Hiszed-e, hogy ők is angyalok, küldöttek? Hogy miközben te adsz – gazdagodsz! Formál általuk az Úr – mint Ábrahámot.

És lehetsz Isten angyala – az ő követe, küldötte! Akit olyan szabadon használ az Úr a maga dicsőségére, mint azt a holland orvost abban a balatoni villában! Mert nem önmagával van tele – hanem figyel másokra, még a szabadsága ideje alatt is. Egyedül Jézus Krisztusért – akié az életünk, az időnk, a pénzünk, a képességeink, egész valónk! És közben az Úr munkálkodik!

Egy idősödő leány sírta el egyszer lelkipásztorának élete két nagy bánatát: magányosságát és gyermek utáni vágyát. Isten különös menetrendje: az előző nap egy magányos, özvegy férfi panasolta neki ugyanezt, aki magányosan élt kislányával és társ és anya után vágyott. A lelkipásztor összeismertette őket – ma már boldog házaspár. A leány nemcsak párjára lelt – hanem

gyermeket is kapott.

Mert az Úr tegnap, ma és mindörökké ugyanaz! Jézus Krisztusban a mi szabadító és magváltó Urunk, aki Ábrahám korában is, és ma is civil angyalok által végzi szolgálatát.

Akinek hála és dicsőség – hogy úton járva folyamatosan közeledhetünk Hozzá, és Hozzá érkezhethetünk meg! Közben pedig követeket küld – és követeként használ! Civilben! Ámen.

2011. 10. 23. Vasárnap. Vancouver. Magyar Nemzeti Ünnepe. C: Oltalom alatt. 1. Mit jelent Isten oltalma? 2. Ki lehet Isten oltalma alatt? 3. Mi ennek haszna?

Lekció: Zsoltárok 35.

Textus: 1Péter 2:19 – 25 „Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved. De milyen dicsőség az, ha kitartóan tűritek a hibátok miatt kapott verést? Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. Hiszen erre hívattatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bünt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez”.

Kedves Testvérek!

Sok hívő református – lelkészek, presbiterek, gyülekezeti tagok – mondták, énekelték magukban ezt a 35 Zsoltárt (Perelj Uram, perlőimmel) az 1950-es években börtönökben, meghurcolások, kínzások, szenvedések közben. 1956-ban is, aminek éppen évfordulójára emlékezünk. A Magyar Házban bemutatnak ma egy rövid színdarabot egy lányról, aki ápolta a sebesülteket – ameddig agyon nem lötték. Hős volt – nem harcolt, és mégis ezt tette szeretetével, önfeláldozásával. Ő is, és sokan mások énekelhették ezt a zsoltárt 1956 októberében – mindazok, akik oda, felfelé kiáltottak.

Mi is elénekeljük most – egyik szeretett, kedvelt énekünk – együtt énekeljük a református gályarab prédikátorokkal, a török fogságban sínylődőkkel, minden üldözött, igazságtalanul vádolt, meghurcolt, hívő testvérünkkel.

Mert a hívő embert is – éppen úgy, mint Dávidot – kikezdi. Sokszor minden ok nélkül, csak úgy. Csak azért, mert jót akar – de valaki érdekeit sérti. Mert annak segít – akit a másik gyűlöl. Vagy csak azért, mert Isten elsegítette valahova. Dávid király lett, vagyonos, tekintélyes. Csodálatos palotát épített, szép ruhákban, lovon, szekereken járt, testőrei voltak: hatalom, pénz, jómód. Biztosan lettek irigyei, akiknek ez nem tetszett, hogy ez a szegény vidéki fiú így megtollasodott, ilyen hatalomra tett szert. Igen, **mondta ő is, és tudták róla, hogy az Úrnak adta életét. Rábízta magát, ő vezeti. Isten választott eszköze, hogy az ő munkáját végezze.** Sámuel próféta kente királlyá az Úr nevében a fiatal Dávidot Saul helyett. Hit által győzte le a filiszteus Góliátot. Hit által, alázatosan viselkedett Saul udvarában, és hívő emberként viselkedett akkor is, amikor éveken át üldözte őt Saul király és az életére tört.

Tudták sokan, hogyan lett királlyá – **tudták, hogy Isten vezette őt egész ideig, céllal. Tudták ezt sokan, de mégis irigykedtek; és sokan meg nem is tudták, és irigykedtek.** Miért ő, miért nem én? Hát ki ez a Dávid? Hogyan lehet neki ennyije? **Ez pedig ad az embernek egy szemüveget, amelyen keresztül másképpen lát! Nézd, hogy fennhordja az orrát. Beképzelt és önkényes.** Azt hiszi, hogy ő forgatja a világot. **Pedig csak alázattal végezte azt, amire elhívott. Elhívott királyként vezette népét.** De néhányakban körülötte kialakul lassan, fokozatosan ez az alaptalan, saját önzésükön, irigységükön alapuló **Dávid elleni ellenszenv – majd a gyűlölet.**

Mert így volt ez mindig – amióta az ember Isten elleni lázadásban, bűnben él a földön; azaz Káin és Ábel története óta. Káin megölte testvérét, Ábelt, mert úgy érezte, hogy ő háttérbe szorult vele szemben. Az '50-es években is ugyanezért jelengették fel egymást az emberek – hogy jobb pozíciókhoz jussanak, ha bebiztosítsák magukat, hogy eltegyék az útból azokat, akiktől tartottak. **Így alakult ki egy idő a teljes bizalmatlanság és létbizonytalanság – egyfajta földi pokol.** Nem éltem benne – de aki

igen, az így mesélte.

Szóval Dávidot is éppen így kikezdték. Persze **Dávid se volt büntelen – neki is voltak emberi mulasztásai, bűnei, önző megnyilvánulásai; olyankor pedig ezek az emberek a háta mögött összekacsintottak: no látjátok, hát ilyen ember ez!** „*Ne engedd, hogy kinevessenek hazug ellenségeim, és összekacsintsanak, akik ok nélkül gyűlölnék. Mert nem jó szándékkal beszélnek, csalárd dolgokat terveznek azok ellen, akik szelíden élnek a földön*”.

Többször van utalás a zsolttárban arra, hogy aki írja, beteg. Abban a korban a betegségből rejtett bűnre következtek, amelyet bírósági úton fel kell deríteni. „*Pedig, ha ők betegek voltak, én zsákruhát öltöttem, böjttel gyötörtem magamat, újra meg újra szívből imádkoztam. Úgy jártam-keltem, mintha a barátomról, testvéremről lett volna szó*”. De ők ezt kihasználják (mint bármi mást!) – hogy bántsanak, belém kössenek, mert ez minden vágyuk. A betegséget is felhasználják arra, hogy rágalmazzanak, besározzanak.

Nincs új a nap alatt! **Azt élte át Dávid – amit Jézus Krisztus. Ő soha senkit nem bántott, mindenkivel jót tett, mindenkinek segített, soha nem tett bűnt – mégis alaptalanul megrágalmazták, hamis tanukat állítottak, besározták**, egészen addig, amíg **halálra nem ítélték és ki nem végezték – azt, aki a Szeretet**. De hát ilyen gonosz az ember? Igen, ilyen gonosz. Tudjátok miért utálták meg Jézust ennyire? Azért, mert leplezte bűneiket, és mert népszerűbb volt, mint ők. Mert ők úgy érezték – **mint Káin** –, hogy Jézussal szemben háttérbe kerülnek. Többen mentek hozzá, hallgattak rá, jobban tisztelték, szerették – mint őket. Lerombolta azokat a hamis szabályokat, amely az ő hatalmukat szolgálta – és helyébe megerősítette Isten szeretetét. Ezért Jézusnak meg kellett halnia. Illetve nemcsak ezért – a mi minden más nyomorúságos bűneinkért, hogy **lehessen minden bűnből valóságos szabadulás! Mert ő legyőzte a halált – és él!**

Aki pedig elfogadta ezt a szabadítást, aki Jézussal él – az Isten oltalma alatt van! Mert elmélyült Isten kegyelmében, Jézus Krisztusban! „*Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél*”. **Dávid Jézus golgotai győzelmére mutat előre:** Krisztusom, Uram, „*Perelj, a velem perlőkkel, harcolj az ellenem harcolókkal!*” Te látod, hogy én milyen nyomorult, esendő, gyenge ember vagyok a magam erejéből. **Te vagy mindenem, a te bűnbocsátó irgalmad, ahogyan magadhoz ölelsz! Mert én ebből élek, ebből táplálkozok!** „*Szólj így hozzám: én megsegítlek téged!*” Nem önmagamért – hanem a te nagy neved dicsőségére! Mert **Dávid Krisztust ábrázolta ki!** Háromszor mondja el panaszát 1-8, 11-17, 19-26 – és háromszor fogadja meg, hogy a biztosra vett segítségért hálaéneket fog zengeni Istennek a gyülekezet előtt. „*Én pedig ujjongok az ÚRnak, és örvendezek szabadításának. Minden porcikám ezt mondja: Ki volna hozzád fogható, URam? Mert megmented a nyomorultat az erőszakostól, a nyomorultat és szegényt a fosztogatótól*”. „*Magasztallak a nagy gyülekezetben, hatalmas nép között dicsérlek*”. „*Ujjongjanak, örüljenek, akik igazamat kívánják! Beszéljék mindenkor, hogy nagy az ÚR, aki szolgája javát akarja. Nyelvem hirdeti igazságodat és dicséretedet minden nap*”. **Aki így beszél – az Isten oltalma alatt van!** Rábízta ezt és magát arra, aki igazságosan ítél! Őt is – és azokat is, akik kikezdi.

1. Mit jelent Isten oltalma? **Kegyelmi álla pot!** „*Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved*”. Kegyelem – **ha valakinek már van Istenre néző lelkiismerete! Nem önmaga mércéje – hanem mércét szab neki az Isten! Istenre nézve formálódik, alakul a lelkiismerete. Megismeri a bűneit – és a kegyelmet – Krisztusért! Mint kegyelmet nyert ember tűr el sérelmeket másoktól, szenved igazságtalanul – mert Krisztus többet szenvedett érte! Ez a szenvedése részesedés Jézus szenvedésében – legyen áldott érte, és legyen az Ő dicsőségére!**

Isten oltalma nem jelenti azt – hogy ezentúl engem nem ér veszedelem; mindenki kedves lesz hozzám; mindenki azzal a szeretettel viszonyul hozzám, ahogyan én öhozzá; minden tervem, karrierem, álmaim megvalósulnak; elkerül minden nehézség, próba, kísértés, depresszió, kilátástalanság... – nem ezt

jelenti.

De **jelenti az Isten minden értelmet meghaladó békességét** = mint Pálnak a börtönben, mint Dánielnek az oroszlánok vermében, mint Józsefnek a börtönben, mint Dávidnak, amikor kiállt Góliáttal szemben, mint Ábrahámnak bolyongások és próbák közben, mint Jézusnak a dühöngő viharban a hajón; mint Jézusnak Pilátus és a nagytanács előtt; mint Jézusnak a kereszten. **Minden körülmények közt – ez a kőszikla alapú élet! Isten oltalma alatt. Ott vagyunk-e már?**

2. Ki lehet Isten oltalma alatt? Az lehet Isten oltalma alatt, aki személyes Megváltójának ismerte meg, fogadta el az Úr Jézust! Aki Isten gyermekévé lett!

A fiatal harcosok nevelésére a korai észak amerikai indiánok – miután már megtanult vadászni, felderíteni, halászni, 13. születésnapjának éjszakáján bekötött szemekkel kivitték a sűrű őserdőbe, hogy ott töltsse az éjszakát. Egész addig mindig a biztonságos család, törzs keretei közt élt. Soha nem volt távol. De ezen az éjszakán ott kellett lennie egyedül a vaksötét, rettenetes őserdőben. Ha egy gally reccsent – már elképzelte, hogy egy vadállat támad rá. Örökkévalóságnak tűnő idő után végre megérkezett a hajnal és a nap első sugarai bevilágítottak az őserdőbe. Ahogyan körülnézett, meglátta a fákat, virágokat – és az ösvényt is, amelyen odavitték. Aztán, legnagyobb meglepetésére, néhány méterrel arrább, egy férfi alakját vette észre, amint ott állt felfegyverkezve, nyíllal a kezében. Ez a férfi az apja volt. Ott állt egész éjjel. Ady Endre, Az Úr érkezése. Mindörökre ott áll mellettem – végigkísér az úton, hazáig! Ámen.

Ady Endre, Az Úr érkezése.

**Mikor elhagytak,
Mikor a lelkeim roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.**

**Nem hasonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tűzes nappalra
De háborús éjjel.**

**És megvakultak
Hű szemeim. Meghalt ifjúságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.**

2011. 10. 30. Vasárnap. Vancouver. Reformáció ünnepe. C: Megújító vissza- és előrettekintés.

Lekció: Zsoltárok 77

Textus: „*Ne mond azt, hogy miért voltak jobbak a hajdani napok a mostaniaknál, mert nem bölcs dolog, ha ilyet kérdezel!*”
„*A jó napokban élj a jóval, a rossz napokban pedig lásd be, hogy ezt is, amazt is Isten készítette azért, hogy az ember ne találja ki, mi következik*”. Prédikátor 7:10, 14

Kedves Testvérek!

Akinek életébe belépett Jézus – elkezdődött benne az újraformálódás. **Ugyanazokból az elemekből – valami más épül.** Mint amikor a kirakójátékban egy 3 éves próbál összerakni valamit – majd egy tizenéves odaül mellé, és ugyanazokból az elemekből autót, házat, várat épít. Van valami, egy alapanyag – amit, ha rábízuk a mesterre, ő a kezében veszi, és formázza; és **kihozza belőle a legtöbbet, ami kihozható.** Hiszen, ő tervezte, hozta létre – ő ismeri a legjobban.

Ha pedig az ember Isten elleni lázadása, a bűn, eltűnik az útból – akkor megvalósulhat Isten akarata! Így hozhatja ki mindenki a legtöbbet önmagából – ha odaadja, odaszenteli magát neki! Ez az odaszentelés – ez a reformáció! Jézus Krisztus képére és hasonlatosságára való

alakulás, átformálódás.

Például abban, amiről mai igénk szól – ahogyan látom a múltamat, értékelem a jelenemet, és ahogyan nézek a jövőbe. Vagyis **amilyen alapbeállítódással, attitűddel élem az életemet. Ez pedig elsősorban nem a körülményeim – hanem a belső beállítódásom függvénye.** Hogy Krisztusban mélyül el az életem – vagy a világban? Hogy a testi ember uralja a lényemet – vagy a bennem hit által növekedő lelki, a Jézus Krisztus kegyelme által?

1.1 Nagyon jellemző ránk, hogy nem vagyunk képesek reális valóságában nézni, értékelni a múltat. **Beállítódásunk kérdése – hogyan látjuk.** Éppen úgy, mint a történelem-szemlélet. Azok a tankönyvek, amelyekből én tanultam, teljesen mást mondtak, mint a mai tankönyvek – pedig ugyanarról a történelmi eseményről, korról szólnak. Talán kétszer történt meg ugyanaz? Nem – csak más nézőpontból látnak rá. Az egyik ugyanazokat a tényeket így látta – a másik meg amúgy. De hát akkor – hol az igazság? **Az igazság annál van, aki a történelem, életünk, és minden más Ura!**

Van, aki számára a múlt minden eleme megszépül. „*Ne mond azt, hogy miért voltak jobbak a hajdani napok a mostaniaknál, mert nem bölcs dolog, ha ilyet kérdezel!*” **„Ahogy öregsünk, egyre inkább idealizáljuk múltunkat.** A valóságban nosztalgiát érzünk olyan dolgok iránt, amik igazán soha nem is léteztek. Tökéletesnek tűnik gyermekkorunk – pedig nem volt az. Úgy emlékszünk mindenkire, hogy őszinte volt; pedig nem mindig voltak azok. Miközben a múlt gondolatokat, mosolyokat tud előhívni – mégsem alakíthatjuk át. Mi változhatunk, de a múltunk nem”. (Csendes Percek 2011. okt. 27) Sokan emlékeznek ilyen örök nosztalgiával mindarra, ami elmúlt – vagyis idealizálják a múltat. Minden alapjában megszépül.

Pedig nem volt semmi olyan szép és ideális. Isten népe a pusztai vándorlás során, mindjárt azután, hogy csodálatosan átkeltek a Vörös-tengeren, azt mondták: „*Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak haltunk volna meg az ÚR kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret. Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éhhalálra juttassátok?*” (2Móz. 16,3) És ezt még sokszor, sokféleképpen elismételték, amikor már unták a sok vándorlást, a mannát és fűrjeket (amikért pedig még dolgozniuk se kellett) – mert megszépült az egyiptomi fogság minden nyomorúsága: „húsos fazekak”, „jóllakásig kenyér”. És ez biztos igaz is! De részigazság!

Így szépülnek meg diktatúrák, elnyomó rendszerek. Így szépült meg sokak számára a náciizmus, a kommunizmus, aztán amit úgy hívtak: szocializmus... **Igen, biztosan volt benne jó; ahogyan még az Egyiptomban lételesen is volt jó, áldásos dolog – hála Istennek, hogy ezt már látják a pusztában.** Érdekes, hogy ott, akkor nem látták; nem adtak hálát érte Istennek. Akkor csak jajveszékelték. Most viszont csak a jót látják, és vissza akarnak menni – oda, ahol minden elsőszülöttjüket megölték a katonák! Látjátok, hit nélkül, még a múltunkat sem tudjuk jól látni – annak, ami. Hamis a látásunk, az értékelésünk – mert a szívünk megromlott, és önzésünk határoz meg mindent!

Legyen áldott érte az Isten, ha már elvégezte Jézus Krisztus golgotai áldozata révén, hogy megújította, és fokozatosan újíttja a gondolkozásunkat – mert látjuk Jézust, a keresztet, a kegyelem forrását, és ebből látjuk a múltunkat is! Jézus Krisztus láttatja meg velünk! Mégpedig ezzel a látással: „*URam, te szerzel nekünk békességet, hiszen mindent te tettél, ami velünk történt*”. (Ézsaiás 26,12) Te benne vagy mindenben – és én a Tied vagyok. Drága Jézus, véren vásároltál meg – ezért vagyok az Isten gyermeke, választottja! Ez ad békességet. (Ézsaiás kora a fogságba vitel kora!) Ez az átformált, reformált életű ember hitvallása!

1.2 A bűn által deformált ember másik véglete az, amikor mindenre örök keserőséggel emlékeznek. A múlt csak és kizárólag teher és rossz emlék a számára: „Nekem soha semmi nem jött össze az

életben. Engem csak bántottak, velem csak rossz történt.” És ha a múltról kérdezzük őket, akkor csak a csalódottság és a rossz tapasztalatok, élmények özöne zúdul ránk – mert csak a rosszra képes visszaemlékezni. Ehelyett a zsoltáríró így látja: „*Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem – de újra megelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem*”. (Zsolt. 71,20) **Ez a kegyelem-látás! Krisztusi reménység** – amely Krisztus keresztyéből és húsvéti üres sírjából táplálkozik. Sok-sok nyomorúságon vezetél, vezetsz át – de az Úr Jézus is keresztyülment rajtuk. És **az Úr Jézus ezt mind értem szenvedte el – hát akkor nekem is el kell szenvednem érte, velem, benne; hiszen mindennek vége nem kétséges: Ő feltámadt, él, és uralkodik! És én is vele élek és uralkodni fogok! Mert megbocsátja bűneimet és önmagához emel!**

Látjátok? Valami ilyesmi. Ugyanabból az anyagból – de valami egészen más épül. Ezt végzi el az Úr Jézus Krisztus az Ő Lelke és Igéje által azoknak a szívében, akikben lakozást vesz. Akik alázattal megvallják Neki bűneiket – azt például, hogy teljesen deformáltan látják, láttatják a múltat, és ezzel szenvedést okoznak maguknak és másoknak. De behívják őt a szívébe, leborulnak és megnyitják előtte az életüket – és megtörténik a reformáció, azaz helyreáll Isten eredeti akarata! **2 Aki ezt teszi – annak tisztul ki az élete a jelenben. Az kap erőt a múltból – mert meglátja Isten hatalmas tetteit, azok lesznek élete középpontjában, azokból töltekeznek, építkeznek, él. Képes eligazodni, kap vezetést, világos látást – vagy békeséges várakozást, türelmet!** Mert látja, érti: **nem kell vissza kívánni a megszépített múltat – Isten azt már lezárta, és most újat készít. Miközben mi sokszor szeretnénk statikusak maradni – ő nem engedi! Legyen érte áldott, hogy nem – mert azt akarja, hogy tanuljunk, tisztuljunk, formálódjunk, előre lépünk hitben, szeretetben, szolgálatban, áldozatban, mindenben!**

Ismerek egy embert, aki vagy 20 éve egy kis bérelt lakrészben lakik egy házban. Ez a magányos ember ugyanazzal a trackkal jár, ugyanazokat a ruhákat hordja, ugyanazon rutin szerint éli az életét. Nincs senkije, semmije – csak a munkája, a drog, a hockey meccs, és a magány. Ezek ellenben mind állandó, változatlan kísérői amúgy üres életének.

3 Isten ezzel szemben dinamikus életet, jövőt készít nekünk! „*Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el*”. (Ézsaiás 40:30–31) **Mert a Jézussal járás folyamatosan megújuló, önátadó, szolgáló élet! Nem önmagamért élek – hanem Krisztusért! Krisztus pedig folyamatosan munkálkodik – tehát én is, mert Ő vezet, életem Ura! Nincs dologtalan, életét elmorzsolgató keresztyén! Ha van – annak ebből meg kell térnie!** (Metzger Frigyes, Vietorisz Lajos, Melics néni, Eöry Kató néni...) „*Jézus így szólt hozzájuk: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom*”. (János 5:17) És ha elcsüggedek – mert bizony mind el-elcsüggedünk – akkor: „**Emlékezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira**”. (Zsolt. 77,12)

Ennek egyik legnagyobb, Istentől készített alkalma az úrvacsoravétel. „*És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és e szavakkal adta nekik: „Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*” (Lukács 22:19) **Tegyük ma mind – az ő emlékezetére! Újuljunk meg kegyelmében, merítsünk erőt az útra, a harcra, a szolgáló életre! Mert erre hívott el – használni akar! Legyünk áldott eszközei! Ámen „Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk! Legyenek láthatóvá tetteid szolgáládon, és méltóságod fiaikon!”** (Zsolt. 90,12; 16)

2011. 11. 27. ADVENT 1. Vasárnap. Vancouver.
C: Advent – Isten kegyelmi ajándékának felgerjesztése. 1. Portörülés. 2. Porszívózás. 3. Rendrakás. 4. Megterítés.

Textus: „Emlékeztetek téged, hogy **gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát...** (...) Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által. (...) Mert ő szabadított meg minket... (...) A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által”. 2Timóteus 1: 6, 8, 9, 14

Kedves Testvérek!

Advent – az Úr érkezése, eljövetele. Várakozás az Úrral való találkozásra. Előkészület ideje. Hogyan? Mit kell csinálni? Pontosan azt a munkát kell elvégezni, mint amikor vendéget várunk:

1. Port törölünk – azokat a dolgokat is elmozdítjuk a helyükről, amikhez ritkán szoktunk nyúlni, de tudjuk, hogy por rakódott rá, és az egészségtelen és ronda – még ha nem is látja senki. Le kell porolni szokásainkat, gondolkozásunkat, hozzáállásunkat, életünk megszokott menetének szokásos dolgait, amik már fel sem tűnnek, amik mind rutin a számunkra. Oda kell tenni az ige és Krisztus fényébe: Uram, vajon ez a te dicsőségedet szolgálja? Jó ez így, jól van-e ez így életemben? Valaki azt mondta, hogy nagyon sokáig fel sem tűnt neki, hogy milyen rendetlenségben él kívül-belül, ameddig Jézus rá nem világított. Elfogadta őt – de mégsem zavarta, hogy mindig mindenhol elkésik, állandóan rohan. A naptárában és az íróasztalán is rettenetes a rendetlenség. Ő maga ápolt és gondozott – de lakásában minden össze-vissza van hajigálva. A kocsiját kívülről időnként lemosatta, hogy jól nézzen ki – de bent piszkos volt, mert rendszeresen a kocsijában evett. De erre azt mondta: ilyen vagyok. Ilyen vagyok – vagyis bűnös ember. De hát Jézus éppen ezért jött, hogy ne legyünk ilyenek. Hogy ami bűn, azt nevezzük néven, ne alkudjunk meg vele – és tegyük le Krisztus keresztyéjéhez. Mert **akinek kívül rendetlenség az élete, annak belül is az – és az nem az Úrtól van.** Másvalakinél ilyen volt a csúnya, ápolatlan beszéd. Csak amikor az ige rávilágított, akkor vette észre önmagát. Megint másnál a túlzott hiúság és sértődékenység. Nagyon könnyen megbántódott – mert túlságosan önmagával volt tele. **Elfogadta Krisztust – de elmaradt az állandó megújulás, ezért észrevétlenül lerakódott a por.** Ez pedig törvényszerű! Ezért **alapos portörölést kell végezni – ha a mindenség Urának, a mi kegyelmes Megváltónknak az érkezésére készülünk.** Úr Jézus, segíts, mert magamtól nem látom. Add a te igédet – hogy észrevehessem önmagam! Állíts be a te fényedbe, nyúlj be a rejtett szegletekbe – és végezd el a portörölést. Mert ezt is **az Úr végzi el – de nem nélkül!** Te is kellesz hozzá: a te akaratod, kinyitott szíved, odaszánásod, időd, imádságod. **Vagy jó így, porosan?** Ne legyen jó! Tudom, működik így is. Sokakhoz képest akár jobb keresztyén is lehetsz – de hogy mekkora a por, az csak akkor derül ki, amikor az Úr Jézus végighúzza az újat életeden!

2. Kiporszívózunk – a port már letöröltük, de a kosz még ott van a lakásban. A por már nem a lámpaburán van, hanem száll a levegőben, aztán (egy része visszaszáll a lámpaburára – mert ilyenek berögzött bűneink) a többi meg leszáll a padlóra. **Ki kell tisztítani, el kell tüntetni! Ki kell porszívózni!** Ehhez kell Krisztus teste és vére – a bűnbocsánat ajándéka. Ezt jelképezi az úrvacsora. Jézus, köszönöm, hogy rámutatsz bűneimre, felszínre hozod azokat, letörölgetsz – de kérlek, tisztíts meg, tisztítsd ki azokat a szíveimből, életemből! „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!” (Zsolt. 51: 12) **Csak te tudsz kiporszívózni, eltüntetni a mocskot, tisztára mosni! Bocsásd meg, töröld el vétkeimet! Ami egyszer a porzsákban van, az nem megy vissza a padlóra – ellenben a por újratermelődik.**

Rendszeresen porszívózni kell.

Nálunk a gyerekek közt versengés van, hogy a szokásos szombati takarításban ki töröl port, és ki porszívózik. Abban van versengés, hogy mindenki inkább port töröl, mint porszívózik. A porszívózás sokkal megerőltetőbb munka. Pedig minden héten el kell végezni – különösen akkor, ha vendéget várunk! Ha a portörlesztés marad el, az nem olyan látványos, mint a porszívózás. Az már egy hét után meglátszik – a portörlesztés viszont akár hetekig is elmaradhat. Hiszen aki állandóan ott áll Krisztus bűnbocsátó keresztye előtt, annak életét átvilágítja a Szentlélek, annak a por sem maradhat ott – minden részletet ő hoz napvilágra. De **mi jobban szeretjük a bűnöket elemezgetni, boncolgatni, hibásokat keresni, hogy a felelősséget minél inkább eltereljük, elhárítsuk magunkról – mint sírva odaborulni elé. Néha még élvezzük is portörlesztést: jól esik, kielégít – de a töredelmes szív elmarad.**

„Ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utjaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat. Szemem már nyitva van, és fülemmel figyelek az imádságra ezen a helyen”. (2Kronika 7:15) Alig várja az Isten, hogy letedd elé! Kegyelmezni akar! Megújítani. Nem csak a lakást – hanem belül a szívet is tisztára mosni!

3. Rendet rakunk – mindent a helyére. Ami össze-vissza volt, szép sorban a helyére kerül. Timóteusnak is meg kellett ezt tennie. *„Ne szégyellj”* – a Krisztusról szóló bizonyágtétel, se Pált, az Isten foglyát. **Kerüljenek a dolgok a helyükre az életedben.** Ez is adventi feladat! Mert az, aki letörölget, aki kiporszívózik – az elvégzi ezt is. Megint csak nem nélkülünk. **Timóteusnak és nekünk szól az ige, hogy meghalljuk, és megcselekedjük – a Szentlélek által az ige útmutatása által.** Uram, nézd, én sokszor nem állok ki az igazság mellett, sokszor nem az evangéliumot képviselem – de könyörülj rajtam. Lám, még az elhívott Timóteust is megfeddi Pál!

A gyerekek szobájában van egy Garfield poszter. Hatalmas kupacokban van össze-vissza minden. Garfield a feje fölött eldob valamit valamelyik kupacba – és van a képre ráírva: Ahova dobtam, ott a helye. Sok ember él így – minden úgy van jól, össze-visszaságban, ahogyan van. Az ember néha még azt is elhitegeti magával, hogy így jobb, így szabadabb – pedig nem, pont ellenkezőleg. **Az ember akkor szabad, ha Isten által megszabott rendben van, folyik az élete!**

Így fejezi be az apostol: *„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által”.* **Őrizd meg – azaz éld meg és add tovább.**

4. Megterítünk – a szép tiszta, rendes szobában, az asztalon, amin már nincs semmi lom. Az asztalra szép terítőt teszünk, tányérokat, evőeszközöket – és minden kész, a tiszta lakásban, a megterített asztallal várjuk a vendéget. Ilyen minden otthonban a karácsonyi ünnepi ebéd, vacsora. Ez az, amikor tisztaság és rend van az életünkben, és minden kész arra, hogy Jézussal legyünk – tápláljon az ő igéjével, jelenlétével, sákramentumával. Ez az, amikor behívjuk az életünkben, adventunkba, karácsonyunkba. Behívjuk?

Advent az Isten kegyelmi ajándékainak felgerjesztése – a legfőbb ajándéka pedig a mi Urunk, Jézus Krisztus! Minden más sokféle és gazdag ajándék Őbelőle következik! **Ezeket pedig mind csak ezen az úton kaphatom meg: portörlesztés, porszívózás, rendrakás, terítés!** Ha pedig ezek mind jelen vannak, és Isten kegyelmi ajándéka felgerjesztődik bennem – akkor

az elsősorban azért történik, hogy továbbadjam. Azért, hogy ez az állapot, hogy megajándékozott lehetek – túlmutasson rajtam. „*Gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát*” – vagyis az Úr Jézussal való élő, személyes, dinamikus kapcsolatot, és az abból következő, neki szentelt életet. „*Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké*”. (1Péter 4:10–11)

Kérlek tehát, advent első vasárnapján, karácsonyra, Megváltó Urunk érkezésére és az Úr asztalához készülve – ezeket vizsgálj meg magadban, életedben: 1. Van-e benne(d) portörletés? Elvégezheti-e a munkát az ige, mert odaállsz a fényébe – nem másokat kritizálva, hanem önmagadat nagyító alá véve? 2. Megtörténik-e ott bent a porszívózás, büntelenítés? 3. Ezekkel összefüggésben helyükre kerülnek-e a dolgaid? 4. Megterített asztallal, nyitott szívvel várjuk-e Jézust otthonainkba, életünkbe?

A Szentlélek Isten vizsgálja meg szíveinket, és végezze el, hogy valódi adventünk lehessen: Isten kegyelmi ajándékának, az Úr Jézus Krisztusnak felgerjesztése! Ámen.

2011. 12. 04. Advent 2. Vasárnap. Vancouver: C: A halló szív. (Pálhegyi Ferenc nyomán)

Lekció: Lukács 11: 14 – 28 „*De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét és megtartják*”.

Textus: „*Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket*”. (Zsidó 3:7 – 8)

Kedves Testvérek!

Krisztus azért jött, hogy elhozza az életet. Nélküle halálban vagyunk, mert az édenkerttől kezdve elszakadtunk Tőle, az élet forrásától – és a bűn rabságában vagyunk. Biológiai értelemben él akkor is az ember, hiszen van – de lelkileg halott. Ebből az állapotból semmilyen más úton nem lehet kiszabadulni, csak Jézus Krisztus által! Nincs más megoldás!

Ameddig valaki nyitott, halló fülén keresztül, az ige hallására előkészített, tiszta, üres szívéig nem ér az ige – addig nem fogadhatja be Isten szeretetét! Addig a bűn uralma alatt él = a sötétség = és a halál állapotában van. Mi jellemzi a halottat?

1 Nem érzékeli, értékeli önmagát helyesen. Leginkább szereti önmagát kiemelni, önmagát értékesnek, fontosnak, jónak, jobbnak, legjobbnak látni. Ez nagyon fontos számára, ez a legfontosabb – de ezt persze önmagának se vallja be. Az Isten kegyelme nélkül élő ember: **crypto-egoista!** Erre koncentrálni, ez van élete középpontjában (miközben ez a létét meghatározó eszmeiség nem tudatosul!) – **emiatt nem láthatja élete legnagyobb baját és nyomorúságát: a bűneit! Nem látja azokat a maguk pusztító, kárhozatos valóságában!** „*Ha vakok volnátok, nem lenne bűnötök, mivel azonban most azt mondjátok: látunk, megmarad a bűnötök.*” (János 9:41) **Igemagnak kell hullni a halló szívbe, és az végzi el:** „*Amikor meghallotta, hogy a názereti Jézus az, így kiáltott fel: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!” Jézus megkérdezte tőle: „Mit kívánsz, mit tegyek veled?” A vak ezt mondta: „Mester, hogy újra lássak.”* (Márk 10:47,51) **Az ige végzi el, hogy megismerjük állapotunkat: vak vagyok; de látni akarok = Jézus tud segíteni!**

2 **Nem érzékeli mások szükségleteit és szenvedéseit.** Alapjában önmagával van tele. Velük nem szerveződnek közösségek, mert ahhoz empátiára lenne szükség: a másik emberre való odafigyelés, a másik megértése. Somló Tamás énekelte: „Én mindig azt hittem, hogy neked így jó” – mert igazából sohasem veled foglalkoztam, rád figyeltem. Ha odafigyeltem volna rád, akkor, ha nem is mondtad volna, észreveszem, vagy megérezem – mert neked te vagy a fontos, rád hangolódom, mi összetartozunk! Már ha rád nézek, észreveszem, hogy neked ez így nem jó – és ha észreveszem, ez nekem fáj.

A halott nem vesz észre semmit, és neki nem fáj. Az ilyen lelki halottak is vágnak közösségre – de nem képesek kölcsönösen egymást építő kapcsolatra. Ezért siklik ki a házasságok olyan nagy százaléka.

Ez olyan, mint a kisgyerekek ragozása. Azt mondják: enyém, tiém... vagyis a tiéd – de mégis az enyém, nekem is közöm van hozzá, igazából nem engedem ki a kezemből. Az a tiém! Ez igazából nem gyermeki dolog – hanem sokkal inkább jellemző ránk, felnőttekre.

A halottakban nem kelhet életre Jézus – az ő odaadása, alázata, szeretete (agapé). Önmagukba roskadnak – mint a fekete–lyuk–csillagok. Kellene, hogy fényt, és meleget adjanak – de ehelyett mindent magukba szívnak.

3 **Önkéntelenül teszi a „sötétség cselekedeteit”** (Efézus 5:11). Mint az oszlásnak indult halott – büzlik. Éppen úgy, ahogyan az **átadott életű ember Krisztus jó illata a világban.** *„Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre”.* (2Korinthus 2:15–16) **Mert Krisztus általunk „illatozik” a világban – abban a világban, ahol pedig a lelki halottak természetesen büzlenek.** Azt mondja erről az Isten igéje: *„A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát”.* (Galata 5:19–21)

Akikben az élet a kegyelem által növekszik – azokban az „illat” is erősödik. Akikben nem – azok büzlenek. Ezért nem kell bizonygatni, hogy ki, hogyan tért meg, ki, mennyire hívő, vallásos (nem is szabad!) – hanem elég, ha illatozik! Nem önmagából jön ez az illat – hanem a Krisztussal való élő kapcsolatból, a Vele való átítatódásból!

4 **Nem hallja, ha megszólítják.** Hogy lehet akkor, hogy a negyednapja halott Lázár meghallotta Jézus szavát, amikor azt kiáltotta: *„Lázár, jöjj ki!”* (János 11:43)? **A halott ember egyetlen esélye – testi és lelki értelemben egyaránt – az IGE természetfeletti megszólító ereje.** *„Bizony, bizony, mondom néktek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak”.* (János 5:25) **A legfontosabb, amit Istentől kérhetünk – a halló szív!**

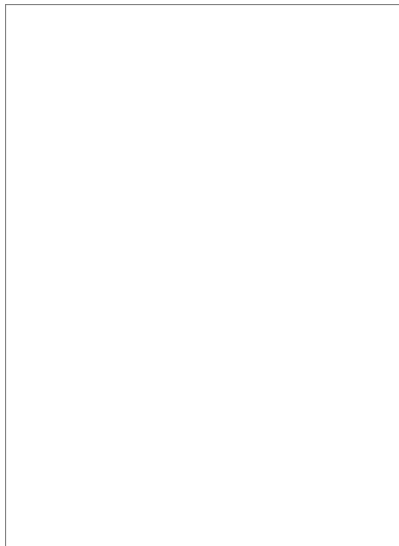
A hívő szülő megkérdezte kislányát: Mit gondolsz, van olyan TV műsor, aminek az Úr Jézus nem örülne, ha néznéd? – igen van: ez. Később éppen ezt a TV műsort nézte, de hozzátette: Ne izgulj anyu, minden rendben, Isten meggondolta magát. (Csendes Percek, december 2) **Ha valaki csak a fülével hat – az nem mehet a szívig, nem gyökerezhet meg.** Olyan ez a kislány, mint a magvetőben az a mag, amely a tövisek közé esett. **Nagy örömmel fogadta, meg is gyökerezett – de a világ megfojtotta a magot.**

A Kishercegben van az elhíresült mondat: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” Még igazabb, és igeibb: **jól csak a szívével hall az ember. Már mint az Isten előtt nyitott, megüresített szívével!** Ha csak a fül van nyitva – az is nemes, az is lehetőség, hogy Isten ígéjének magvetése megtörténjék. Behullik a mag – és Isten ez által munkálkodik. **Előhívja, amikor akarja, életre kelti, növeli, formálja – az ő szuverén tetszésének megfelelően.**

„Akinél pedig jó földbe hullott” **azaz a szívébe, amely elő volt rá készítve, amiről azt írja az ige: halló szív** „az hallja és érti az ígét, és terem: az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, a harmadik harmincannyit.” (Máté 13:23)

A fiatal Salamon király trónra lépésekor halló szívet kért az Úrtól (az eredeti szöveg pontos fordítása szerint) – hogy jól tudjon kormányozni. Jól tudja végezni azt a feladatot, amire elhívatott, amire Isten őt szánta (1Kir. 3:9). **Rá akart hangolódni – halló szívvel – Isten eligazító szavára, hogy értelmes életet élhessen – az Isten dicsőségére!**

Adventben arra figyelmeztet minket az ige: „Ma, amikor az ő szavát halljátok, ne keményítsétek a szíveteket!” **Hanem kérjük Dáviddal együtt:** „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!”. (Zsoltárok 51:12–13) **Tiszta, engedelmességre kész, halló szívet – amely erős, hogy ellenálljon a Sátán minden kísértésének; és erős, hogy tegye mindenkor az Isten megismert akaratát!** „Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! Vidámságod újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, (Zsoltárok 51:14) Lelkeddel végezd el, kérlek – mert magam kevés vagyok, semmi, gyenge, pislákoló mécses – óvd, gerjeszd a lángot! Vizsgálj meg így, Adventben, Istenem: milyen illat vagyok, milyen illatot árasztok?

A középkori király és nemesség nem szeretett fürdeni. Voltak azonban remek és erős parfümjeik, azokkal – mosdás helyett – jó erősen befújták magukat, hogy a testszagot eltüntessék.

Lehet álcázni, lehet megtéveszteni – de a valóságon ez nem változtat: előbb-utóbb kiderül, mosakodtunk-e Jézus vérében, és Krisztus jó illatát árasztjuk-e, vagy a mosakodás elmaradt, és csak a magunk áporodott testszaga maradt?

„Ma, amikor az ő szavát halljátok, ne keményítsétek a szíveteket!” Ne legyetek semlegesek, ne engedjétek el a fületek mellett, ne utasítsátok el – **hanem boruljatok le Előtte!** Mert ha nem teszitek, a kemény szív fokozatosan, egyre inkább megkeményedő szív lesz – magában hordozza ítéletét: „Beteljesedik rajtunk Ézsaiás jövendölése: Hallván halljátok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjétek! Mert

megkövéredett e nép szíve, fülükkal nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkal ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” „A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek boldog, mert hall”. (Máté 13:14–16)

Jöjj, gyógyító Jézus Krisztus, advent királya – jöjj a szívünkbe: adj nekünk halló szívet – amely lényedre rezonál: Ürögdi Ferenc, Minden advent. Ámen!

2011. 12. 11. Advent 3. Vasárnap. Vancouver. C: Üres csomagolópapír. I. Miért üres? – Odaszentelt szív hiánya. II. Hogyan lehet tele ajándékokkal mások számára? – „Megüresítette önmagát”, Krisztus lakik benne.

Lekció: Jakab 2: 14 – 26

Kedves Testvérek!

Egy hatalmas bevásárlóközpontban felállítottak egy még hatalmasabb karácsonyfát, és rengeteg sok, színes csomagolópapírral bevont kisebb-nagyobb dobozt helyeztek el alatta. A vásárlók egy-egy rövid pillantásra méltatták csak a figyelemfelkeltő karácsonyi díszet – de a gyermekek megálltak mellette és csodáltak. Egyik kisfiú meg is kérdezte az édesanyját, hogy vajon mi lehet abban a sok, csodálatos ajándék-dobozban? Édesanyja a karácsonyi vásárlás, pénztelenség, sütés-főzés, készülődés idegfeszítő lüktetésében a mall kellős közepén egy pillanatra elgondolkodott. Ha azt mondja, hogy nincs benne semmi, csak dísz – akkor gyermeke kiábrándul. Ha meg azt mondja, hogy tele van mind csodálatos ajándékokkal – az meg nem igaz. Tehát megvonta a vállát: nem tudom – de gyere, siessünk, még sok dolgunk van karácsony előtt.

Itt, Kanadában sok családban az a szokás, hogy már advent kezdetén felállítják a karácsonyfát, és egész advent ideje alatt gyűlnek alá az ajándékok – talán még az is rajta van, hogy kié. Ezzel együtt nő a kíváncsiság: **vajon mi lehet a dobozban, mit rejt a csomagolópapír? De ez csak karácsonykor derül ki.**

Karácsonyra készülő szíveinket szeretné ma átvizsgálni, átvilágítani az ige röntgensugara: mit rejt az ünnepi csomagolópapír, a szép, díszes doboz?

1. Sajnos sokszor üres. Egy távoli kanadai gyülekezetben mesélte valaki: istentisztelet után egyik gyülekezeti tag barátságosan beszélgetett egy friss bevándorlóval. Nem előszörre találkoztak. A férfiről sugárzott a vágy, hogy legyen „embere” (mint a 38 éve bénán fekvőnek), hogy valaki felkarolja, valaki foglalkozzon vele. „**Lenne a mentorom? – Mire gondol? – Hát: lenne a barátom, aki segít megkapaszkodni?**” A kérdezett meglepődött. A kanadaiak általános felszínességében élve elszokott az ilyen kérésektől. Ha ő elfogadja a kérést: sok rááldozott idő, telefonbeszélgetés, találkozás, törődés, odafigyelés. A férfi idősebb volt nála, de mégis neki kellene sok mindenre tanítania – ez is kellemetlen. És, ő éppen most vesztette el a feleségét tragikus körülmények közt – tele van be nem gyógyult sebekkel. Hogyan tudna valakit az új élet felé vezetni, amikor ő maga is küszködik, vívódik súlyos hitbeli kérdésekkel? „**Sajnálom, nem vállalom, nem tudom vállalni**” – és meg is magyarázta, hogy miért nem: nem érzi magát elég jó keresztyénnek ahhoz, hogy bármi hasonlót elvállalhasson. Miközben sorolta a kifogásait, úgy érezte, hogy az Úr Isten sem akarna tőle ilyen felelősségteljes elkötelezést. Igaz, soha meg sem kérdezte az Úrtól, hogy Ő mit akar!

A férfi egy idő után eltűnt – soha többet nem látta. Még évekkel később is bántotta ez a „nem”. **Mi lett volna ha – Krisztusi szeretetben hordozza, figyel rá, hitben fejlődnek, és gyógyulnak együtt, Krisztus ereje által.** Hiszen nem véletlenül találtak egymásra. Az Úr konkrét feladatára, küldetésre, lemondásra, szeretet-szolgálatra hívta el – és ő azt mondta: nem.

Üres csomagolópapír, vagy szépen becsomagolt, üres karácsonyi ajándékdoboz. Szép – de valójában csalódás és értéktelen. Jól néz ki, érdekes, figyelemfelkeltő látvány – de senkinek nem ad semmit, senki nem kap semmit általa! Mint a bevásárlóközpontban a hatalmas karácsonyfa alatt díszelgő üres ajándékdobozok. Éppen a héten olvastuk a napi igében: „*A hit, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában. (...) Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.*” (Jakab 2:17,26) „*Mert minden fát a gyümölcséről*

lehet megismerni. (...) *Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?*” (Lukács 6:44,46) Ha nem engedelmességek a Lélek vezetésének? Ha magatokat jobban szeretitek? Ha jobban féltitek magatok kényelmét, minthogy lemondjatok róla valakiért? Ha elhal bennetek az ige, ha nem sugárzik tovább rajtatok keresztül a fény? Vagy ha teszitek, de strigulákat húztok, papírlapra feljegyazitek, talán még a számlát is benyújtjátok érte? Tessék Jézus, én ezt meg ezt végzem, ilyen áldozatot hozok – nekem pedig akkor ez jár! Vagy teszitek kényszeredetten, morgolódva, keseűen, békétlenül, örömtelenül – mert ez nektek nem éri meg, mert rajtatok se segít senki, hát akkor ti miért?

Ilyen a karácsonyi üres csomagolópapír. Miért? Mert nincs ott, benne az Istennek szentelt, hálás szív: akarat, szándék, indulat, irányultság. És mert az átadott, megszentelt szív nincs ott – ezért a tetteket sem a Lélek vezérli. A jó cselekedetek nem Isten újjászülő kegyelmének munkái! **Nem az Isten dicsőségére vannak – hanem a magukéra.** Ilyen üres, szépen díszített dobozok vannak sokak karácsonyfái alatt is, és azok is ilyenek maguk, akik körülállják a karácsonyfát – akik nem adták át magukat, életüket, szívüket az Istennek, Jézus Krisztus által. Mert ők maguk ilyenek – az ajándékaik is: 1. Nem Jézusra emlékeznek és emlékeztetnek – mert Ővele, a legfőbb ajándékkal nem teltek be; 2. És nem önmagukat adják vele, benne a másoknak – mert Krisztus önmagát adta értük.

Tudom, hogy így, karácsony közeledtével, azon töprengtek mind, velem együtt, hogy mit vegyetek ajándékba. És ez ráadásul egyre nehezebb... Aztán becsomagoljuk, és a fa alá tesszük. Aztán örülünk, mikor kibontják, és együtt örülhetünk velük.

Az Úr Jézus szeretne együtt örülni mindannyiunkkal karácsonykor. Hiszen Ő adta a legtöbbet – és nyújtja, kínálja ma is – hogy aki elfogadja, annak lehessen élete. **Lehessen bűneire bocsánat, megköztöztésére szabadulás, vívódásaira kegyelem.** Nem csak üres dobozok a hatalmas, és díszes fa alatt – hanem valódi, gazdag, cselekvő, lemondással, szolgálattal teli új élet! Amely, mint a gyertya, elég az Isten dicsőségére – és közben világít!

2. **Hogyan lehet tele ajándékokkal mások számára? Hogyan lehet, hogy mi magunk legyünk a legfőbb ajándék Krisztusban – egymás számára? Csak úgy, ahogyan Mária ajándékhordozóvá lett mindnyájunk számára. Krisztust ábrázolta ki! Megüresítette önmagát – azaz nem önmagával törődött, foglalkozott, hanem tökéletes engedelmisségben belesimult Isten atyai kezébe.** Bár biztosan átsuhant rajta: ezt senki nem fogja megérteni, elfogadni – nem kap támaszt, segítséget senkitől. Vagy az: Isten kiválasztott ugyan, de én nem vagyok elég jó hozzá... ha elkezdem is, lehet, valószínű, hogy elbukok. Nem fogom tudni végigcsinálni.

Nem volt ideje gondolkodni. **Nem ezekre a belső hangokra hallgatott – hanem egyedül az Úrra! Ott azonnal válaszolta:** „*Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!*”

Ha már hallod Krisztus hangját, mert megszólított – akkor neked is válaszolnod kell. Szüntelen, újra és újra – mert erre hívott el, így vezet, így akar használni!

Mint annak a testvérünknek, aki nem vállalta a mentorságot az elesett, társtalan bevándorló felé – mert önmagára tekintett és nem az Úrra. „*Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén (...) megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig*”. (Filippi 2:5–11) **Ez a krisztusi indulat tegye valósággá a karácsonyra készülést és az ünneplést!**

Biztos, hogy Máriának nem volt könnyű a helyzete. Az ige írja is, hogy József titokban akarta elküldeni magától Máriát – ő nem akart részt venni a gyalázatban, de szerette jegyesét, és hitte is meg nem is Mária történetét. Ezért nem akarta őt se megszégyeníteni. Gyakorlatilag: kegyesen megmentette volna a halálra kövezéstől – ellenben földönfutó koldussá tette volna megesett jegyesét, és a gyermeket, akit szül.

Igen, valószínűleg sok nehézséget, lemondást jelentett volna annak a segítőtársra vágyó új kanadásnak a felkarolása – mint ahogyan az irgalmas samaritánusnak is sok vesződésébe, sőt pénzébe is került... és ahogyan **minden ilyen Krisztusi szolgálat sok-sok önként vállalt plusz kereszthordozást is jelent**: „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét”. (Galata 6,2)

A hatalmas bevásárlóközpontban boxing day zárás után a dolgozók leszedték a díszeket, eltüntették a hatalmas fát és a **szemétre dobták a díszes, üres dobozokat**. Az édesanyját kérdező kisfiú ezt már nem láthatta – legfeljebb felnövekedve ennek üzenetét tapasztalja. **Amiben nincs valódi érték – az megsemmisül. Amiben nincs Krisztus – az csak látszat! Amilyen az életünk – olyan a karácsonyunk! Legyen valódi, értékes, önátadó szeretet – Krisztusért, aki önmagát adta a mi bűneinkért!** Ámen.

2011. 12. 18. Advent 4. Vasárnap. Vancouver. Velünk az Isten!

Lekció: Máté 1: 18 – 2: 23

Textus: Máté 1: 23 „*Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek*” – *ami azt jelenti: Velünk az Isten*”.

Kedves Testvérek!

Sokan azt kérdezik: felkészültél karácsonyra? Vannak, akik jobban készülnek – mint mások. Kelownán városi verseny van abból, hogy kinek a portája van a legszebben feldíszítve. Vendéglátóim elvittek a nyertes házhoz: több ezer égő, forgó kerekek, mozgó törpék... sorba kellett álljunk, hogy odaférjünk. A decemberi villanyszámlájukat a város fizeti. Azért is volt feltűnő, mert a közvetlen mellette álló ház teljesen dísztelen volt. Ott nem készültek karácsonyra – illetve így nem. Hiszen valahogy mindenki készül: vásárlás, fa, sütés-főzés, meghívások, programok. Karácsony csodálatos, varázslatos része az évnek. Vatai Irén verse arról szól, hogy micsoda varázslatos ünnep a karácsony.

Csillogó varázs, álomtakaró,
Karácsony este van, s hull a hó,
Csillogó varázs, szeretet, jószág, béke,
Karácsony este van, szálljatok szívembe.

Fehér, puha hópelyhek hulljatok reám,
Varázsos estelen szálljon rám a varázs.

Varázsos könnyeim örömtől follyanak
Varázsos szájjal zsolozsmát daloljak.
Varázsos két szemem csak jószágot lásson
Varázsos szép szívem békére találjon.

-
Elovadt a hó, elszállt a varázs
Forró könnyeimet elnyelte a sár.

Csak múltó varázs – amely után biztos a kiábrándulás? Mire készülünk? Családi, szeretet ünnep. És mégis – milyen sokaknak különösen nehéz időszak. Feleségem volt főnöke, karácsony előtt két héttel, 51 évesen szívinfarktusban egészen váratlanul meghalt. Az egész munkatársi csoport szerette, tisztelte – mindenkit sokkolt a hír. Szép családot hagyott árván. Egyik szeretett ismerősünk, ugyancsak adventben, hasonló szívrohamot kapott, hasonló korban. Túlélte – de az egész élete felborult. Másvalaki elvesztette az állását, és semmi kilátása sincs, hogy munkát kapjon – legalábbis azt nem, amihez ért, amit szeret. És most? Hogyan tovább? Vándoroljanak el? Hova – itt van házuk, hitelük, gyerekeknek barátok, iskola? Karácsony előtt

beszélgetünk, kiönti a szívét – kívánunk egymásnak boldog karácsonyt; de én kicsit bátortalanul kívánom: „boldog” karácsonyt?

„*Immánuel, velünk az Isten*” – hirdeti az angyal: ez a Születendő Messiás-király, Szabadító Jézus neve. Sokak számára karácsony mégis inkább arról szól: „Forró örömkönnyeimet elnyelte a sár”. A zakatoló élet sara. Hol van Ő? Miért így? Miért most? Miért így?

Éppen ezeket a kérdéseket tehette fel karácsonyra készülve József is magában – nem csak egyszer, hanem folyamatosan – miközben vállalta a küldetést, amelyre elhívott. Ha, amint tervezte, elküldi várandós jegyesét magától – ő tiszta, de Máriát és gyermekét földönfutóvá teszi. Nem küldhette el, mert Isten üzent neki – és ő engedelmeskedett.

Ettől azonban rettenetesen kínossá vált számára az egész szituáció. Neki kellett bűnbaknak lennie – amikor semmit sem tett. Hiszen mindenki elmosolyogta magát Názáretben, hogy jegyese a „Magasságos erejétől” esett teherbe. Ha nem küldte el – fel kellett vállalja; az Úrért! Aztán várandós feleségével kellett gyalogolnia Názáretből Betlehembe (cirka 120 km), mert ez volt a parancs. Hangzott az ígéret: „*Velünk az Isten*” – mégis istállóban született meg gyermeke, és a frissen szült asszonnyal meg a kicsi bébivel még azon éjjelen menekülniük kellett Egyiptomba a gyilkos Heródes elől... Aztán évek múlva vissza... hányattatásra hányattatás, vándorlás, üldözés, létbizonytalanság... Semmi karácsonyi idill – amit szeretnénk odaképzelné, amiről Vatai Irén versének eleje szólt, és ahogyan nagyon sokan láttatják karácsonyt. Egy pillanatnyi megállás, hálaadás, csoda, isteni jel – a nagy rohanás közben. Ez a valóság.

Hát akkor ezért volt engedelmes József? Meglepőt mondok: **elsősorban nem karácsony varázsa miatt volt vele az Isten – hanem engedelmességén keresztül volt jelen az életében az Isten.** Az odaszentelt, átadott szíven keresztül érkezik az áldás, tesz csodát Isten, cselekszik hatalmasan – és nem a körülményeink jóra fordításával, megoldásával. Néha úgy is – mert ő szuverén Úr! „*Velünk az Isten*” – mert József „*amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét Máriát, de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el*”. **És attól kezdve – a körülményektől függetlenül – engedelmes volt! Ezért van vele az Isten, mert Jézust hordozza, miközben mindenben Isten akaratát teszi!** Tudatosan Neki szenteli magát – nem a magamé vagyok, hanem az Istené. Ővé az életem. Neki pedig gondja van rám, a feleségemre, a gyermekre – és minden úgy fog történni, ahogyan neki kedves!

Mert az a legfőbb titok ebben, hogy József is Jézus-hordozóvá lett! Nem semmisülhet meg, nem arathat rajta diadalt a kísértő, nem teheti tönkre, nem halhat meg idő előtt – mert Jézust hordozza. Csak az történhet vele, ami az Isten dicsőségére van a Jézus Krisztus által. Aki ezt elmondhatja magáról – Krisztusért – annak van az életének alapja! Tehát, a legeslegfontosabb kérdés: Jézus-hordozó vagy-e? Behívtad-e őt a szívedbe, ott él-e benne, mert neki engedelmeskedsz, ő vezet, ezért őt képviseled-e? Azaz: átadtad-e Neki az uralmat életed felett?

Biztos vagyok benne, hogy József, miután meghalt – a tudósok szerint még Jézus kereszthalála és feltámadása előtt – a mennyben összecsapta a két kezét a csodálkozástól: nohát, milyen hatalmas és dicsőséges vagy Te, Kegyelmes, Szerető, Irgalmas Isten! Most már értem, amit egész életemben nem, most már világos, amin akkor kétségbe estem – csak szalmaszál hitem segített –, most már értem, hogyan lehettem én, a porszem, eszköz a Te munkádban: áldassál érte örökké! **Mert onnan visszanezve minden világos!** „*Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre*”. (1Korinthus 13:12)

Márpedig mi mind ezt fogjuk tapasztalni! Mi, akik engedtünk az ő hívásának, akik átadtuk magunkat engedelmességre Annak, aki értünk adta Magát; mi, akik minden engedtlenségünk ellenére kegyelmet nyertünk. Mert Isten nem változik: „*Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz*”. (Zsidó 13:8)

„*József, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki*”. Ezért pedig sok-sok különlegesen nagy kihívást, nehézséget élt meg – csak azért, mert engedelmes volt! De ezenközben tapasztalta meg: velünk az Isten.

Te is megtapasztalhatod – ha engedelmeskedsz! Ha meghajtod magad Jézus előtt, megvallod bűneidet – és átadod neki az életed: azt teszed, amit ő mond, arra mész, amerre ő vezet. És mert Neki adtad át magad – már tudod, hogy mindent ő igazgat: a te javadra, és az ő országára építésére. Még azt is, hogy terhesen, vagy frissen szülten kell óriási vándorlásokat megtenni. Mindent! Immánuel – Velünk az Isten.

Engedelmeskedsz-e neki? Ha indít – indulsz-e? Ha szól – hallod-e? Vagy még túlságosan a magad ura vagy? Ma különösen olyan korban élünk, amikor mindenki a maga ura akar lenni – ami ráadásul önbecsapás. Azt hiszi, hogy a maga ura – közben elsősorban a környezete, az adott kor és társadalom lenyomata, és az aktuális hatások, érdekek, indítékok, benyomások határozzák meg. Mert senki se a maga ura.

Az lehet az Úr Jézus gyermeke, annak az élete kerülhet ki ebből a börtön-világból, aki erre rájön, aki előtt ezt leleplezi az Isten szeretete – és aki szabadon adja magát Annak, aki soha nem változik, aki őt pontos céllal teremtette, akiben megtalálja léte értelmét, küldetését, önazonosságát, valódi értékeit, amikkel kiteljesítheti önmagát és a világnak azt a szeletét, ahova küldetése szól.

Hogyan? – Amikor csak a menekülés van, száműzetés, aztán vissza a hétköznapi monoton világába, Názáretbe? Mi ebben a kiteljesedés, az önmegvalósítás? **József nem világhírű teológusként halt meg – mégis az egész világon tisztelik ezt a karriertelen, egyszerű embert. Miért? Mert betöltötte Isten akaratát! Mert Krisztus-hordozóvá lett! Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Ne az értelmemet növeld csupán – hanem sokkal inkább a hitemet! A beléd kapaszkodó, Rád hagyatkozó, szalmaszál hitemet. Lehessek Krisztus-hordozó!** Ezért – kérlek – nyirbáld meg önérzetemet, büszkeségemet, önfejliségemet, lágyítsd meg kökemény, akaratos szívemet – hogy lehessek én is alázatos Krisztus-hordozó: mint József vagy Mária, vagy mint bárki, aki a szívével hallja az ígét, és engedelmeskedik!

Engedelmeskedik az igének, nem engedi földre hullani, nem felejt el – hanem szüntelenül az marad élete középpontjában! Csak Máriáról írja az ige, de József-re is igaz, mert élete tesz róla bizonyosságot: „*Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében*”. (Lukács 2:19)

Karácsonyi varázs, amit elnyel a sár – vagy felfelé tekintő megállás és hálaadás azért a hitért, reménységért, ami örökre megmarad? Hogyan, mire készülsz?

Én erre az utóbbira – ezért merek mégis, tiszta szívből nagyon boldog karácsonyt kívánni annak a testvéremnek is, aki éppen most gyászol, vagy aki elvesztette az állását, vagy akinek derékba tört az élete. Meg annak is, akinek betegség miatt borult fel minden, amit felépített. Mert Józsefnek is felborult... „*De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban*”. (Róma 8:37–39) És **ő megjelent – karácsonykor! Elhozta az életet! Legyen a tiéd! Legyen általa, benne teljes a karácsony – amit nem nyel el a sár! Ámen.**
